RĂZBUNARE LA BEIRUT

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Răzbunare la Beirut

ISBN:
973 – 9138 – 28 – 4

Gérard de Villiers,
Vengeance à Beyrouth
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

SAS

Răzbunare la Beirut

În românește de
Anca Pisică

EDITURA
TheFama
1997

Prolog

Aparatul Hercules C 130, aparținând Forțelor aeriene americane, aruncă jeturi de apă atunci când roțile lui atinseră pista aeroportului militar din Dover, în Delaware. În estul Statelor Unite, vremea era oribilă în acea zi de 28 decembrie 1991. Sub cerul plumburiu și foarte jos, avionul C 130 execută un viraj la capătul pistei îndreptându-se spre unul dintre hangare. La intrare fusese ridicată o mică estradă protejată împotriva ploii de o copertină.

Vreo doisprezece bărbați și o femeie așteptau în picioare, înfășurați până la gât în impermeabile. Ploaia le biciuia fețele grave. Cât timp avionul se îndreptă spre ei cu viteza melcului, nu scoaseră o vorbă. În dreptul hangarului, uruitul strident al motoarelor era și mai asurzitor; execută cu măiestrie un viraj, întorcându-se cu coada spre tribună, învăluindu-i pe ocupanții ei într-o ceață umedă. Apoi, elicele cu câte patru pale se opriră pe rând, în timp ce trapa din spate coborî până când atinse solul.

Un pluton de ofițeri în ținută de gală ieși din hangar în pas alergător și luă rapid poziție așezându-se pe două rânduri în fața trapei deschise. Doi soldați așezară pe sol niște suporturi din lemn, iar șase ofițeri dispărură în fuselaj. După câteva clipe, ieșiră purtând pe umeri un sicriu din lemn de stejar lăcuit, acoperit cu steagul american.

Coborâră rampa cu pași rari și se îndreptară spre suporturile din lemn. Așezară pe ele cu gesturi precise sicriul acoperit cu pânza înstelată.

Tăcerea era apăsătoare. Oamenii adunați pe estradă păreau transformați în stane de piatră. Bărbia femeii tremura ușor, în timp ce strângea buzele ca să împiedice durerea să se transforme într-un țipăt. Se auzi un ordin scurt, apoi zgomotul

palmelor soldaților pe paturile puștilor M.16 pregătindu-se să prezinte arma și șocul surd atunci când acestea atinseră solul. Se lăsă din nou tăcerea, tulburată doar de rafalele ploii. Privirile erau ațintite asupra sicriului înconjurat de garda de onoare.

Era sicriul lui William J. Buckley, șeful Agenției Centrale de Informații pentru Orientul Mijlociu, răpit la Beirut de trei bărbați pe 16 martie 1984, pe când intra în biroul lui din Ambasada americană, situată în Beirutul de Vest.

De atunci, nimeni nu îl mai văzuse în viață. Răpirea a fost opera grupării integriste libaneze Hezbollah, controlată de la Teheran. Serviciile de informații occidentale au aflat un singur lucru: William J. Buckley a fost torturat cu cruzime timp de mai multe luni, după care a murit. Pe 8 septembrie 1985, gruparea Hezbollah a trimis ziarului *Al-Nahar* din Beirut o fotografie cu cadavrul lui.

Pe 31 august 1987, a fot celebrată în bine cunoscuta capelă de la Langley, cartierul General al CIA din Virginia, o slujbă de pomenire „in absentia". Au mai trecut încă patru ani până când, în urma presiunilor exercitate de americani, să fie găsit un cadavru neîmbălsămat prea bine aruncat într-un șanț pe drumul spre aeroportul din Beirut. Starea de degradare era atât de avansată, încât fusese imposibil să se stabilească o cauză a morții.

Experții CIA au reușit să-l identifice cu mare greutate pe William Buckley. Rămășițele acestuia au fost transportate mai întâi la o bază americană din Frankfurt, apoi, pe ultimul drum, în Statele Unite. După această scurtă ceremonie din Dover, rămășițele pământești ale lui William Buckley au luat drumul cimitirului din Arlington, Virginia, unde se vor odihni alături de John Kennedy și de toți bravii bărbați care și-au jertfit viața în slujba Statelor Unite...

Tăcerea se prelungi mai mult de un minut, după care, cineva din asistență se apropie de microfon: era Dick Cheney, secretarul de stat din Ministerul Apărării. Rosti câteva cuvinte cu vocea gâtuită de emoție: „*Mă înclin în fața morții tragice a acestui patriot american curajos și devotat, care și-a sacrificat viața pentru patria sa. Cei care s-au făcut vinovați de moartea lui vor da socoteală.*"

Capitolul I

Beirut!

Prin fereastra deschisă de la etajul al zecelea al modernului imobil din strada Trabaud, situată în inima cartierului creştin Ashrafieh din estul oraşului, Malko privea labirintul de clădiri nou-nouţe ivite printre casele vechi, în stil otoman, şi printre alte construcţii distruse de cei şaptesprezece ani de război civil feroce, care se întindeau până în port.

Sunetul necontenit al claxoanelor ajungea până la el, întrerupt uneori de strigătul vreunui negustor ambulant de *kaak*[1], ori de fluierul poliţistului care încerca zadarnic să imprime circulaţiei de pe „ring" Fouad Chehab un ritm mai alert; autostrada urbană străbătea Beirutul de la est la vest, trecând la cincizeci de metri de apartamentul lui Malko.

După opt ani de la ultima lui trecere prin Beirut, regăsise aceeaşi agitaţie frenetică şi dezordonată, mai puţin rafalele armelor automate sau sirenele salvărilor.

Căldura era sufocantă: la umbră, temperatura atingea treizeci de grade Celsius. Şi nu era decât mijlocul lui iunie. În stânga lui, pe locul care fusese cândva centrul Beirutului, zgârie-norii distruşi de război se înălţau ca nişte orbite goale în mijlocul cartierelor devastate: turnul Murr, *Holiday Inn*, *Hilton* şi *Phoenicia*. Această imagine a unui Pompei modern contrasta enorm cu traficul haotic şi cu pânza de păianjen creată de cablurile electrice de deasupra străduţelor înguste din cartierele vechi. Raţia de curent electric fusese redusă la şase ore pe zi, iar multe dintre clădiri nu beneficiau deloc de acest „lux", fiecare cetăţean al Beirutului încercând să fure puţină energie de la reţeaua urbană. Vechile case în stil otoman, barăcile în

[1] *Plăcintă (n.a.)*

ruine și unele clădiri recent construite păreau să formeze un tot unitar, străpuns din loc în loc de câteva uriașe culmi verzi care străjuiau întreaga metropolă.

Din balconul mare, Malko se uita la ceea ce, odinioară, alcătuise cunoscuta „linie verde", un fel de țară a nimănui, ce separa Beirutul de Vest și cartierele musulmane de zona estică în care trăiau creștinii. Pe o distanță de zece kilometri lungime și două sute de metri lățime și până la mare, nu se afla nici o clădire întreagă. Fiecare fereastră, fiecare acoperiș fuseseră distruse cu mortiere, cu tunuri, cu mitraliere, cu puști și cu grenade. Tâlharii au desăvârșit treaba, furând tot ce se putea vinde. Cu toate acestea, câteva familii au revenit în aceste cochilii goale lipsite de apă, de electricitate, fără ferestre sau instalații sanitare. Seara, oamenii puteau fi zăriți în balconaele fără parapet pregătindu-și de mâncare.

Lui Malko nu-i venea să creadă că, numai cu patru zile în urmă, se mai afla încă în castelul din Liezen, în mijlocul brazilor, cu logodnica lui Alexandra, mai îndrăgostită de el ca niciodată, în timp ce savurau împreună șampania Dom Pérignon de la gheață.

Un telefon primit din partea șefului Centralei CIA din Viena îl chemă de urgență la Langley. Procedeu extrem de neobișnuit, dublat de un bilet pentru un Concorde al companiei Air France. Murea de plăcere atunci când trebuia să zboare cu un supersonic, mijlocul de transport cel mai nimerit pentru omul secolului XXI și pentru o clientelă cosmopolită. Un adevărat club în înaltul cerului. Distanța de șase mii cinci sute de kilometri ce desparte Parisul de New York a fost străbătută ca prin vis. Servit de un steward în haină albă și de o stewardesă îmbrăcată într-un costum Nina Ricci, cuibărit în avionul recent decorat, petrecuse trei ore și jumătate de adevărată încântare. Îi va fi foarte greu după această călătorie să se urce în cursa de New York – Washington.

Două ore mai târziu, intra în biroul lui Robert Douglas, directorul Diviziei Operațiuni. În birou se mai afla și sosia actorului american Burt Reynolds – cu mustață stufoasă și alură de play-boy. Acesta era șeful CIA pentru întreg Orientul Mijlociu cu baza la Beirut. Vincent Faulkner vorbea araba, franceza și era cel mai bun cunoscător al lumii arabe pe care îl avea *Compania*. Intrase direct în subiect, fără înfloriturii inutile.

– Vi-l mai amintiți pe William Buckley?

– Firește, răspunse Malko. Asta e o poveste veche care s-a petrecut în 1984.

– Așa este. A fost lovitura cea mai dură pe care a primit-o *Compania*. Iar Buckley a îndurat un adevărat calvar.

– Astăzi toată lumea a uitat această întâmplare.

– Nu și noi, spuse sec Vincent Faulkner. Înainte de a pleca de la Casa Albă, președintele George Bush a semnat un *finding*[1] prin care ni se dădea undă verde ca să-i găsim și să-i lichidăm prin toate mijloacele posibile pe toți aceia care au participat la răpirea, la reținerea și la asasinarea lui William Buckley.

Adăugă cu un zâmbet rece pe chip:

– Un astfel de ordin secret prezidențial este echivalentul unui *fatwa*[2] al acestor nemernici de islamiști. Adică rămâne în vigoare chiar și după ce autorul a plecat sau a decedat.

– Pricep, spuse Malko. Dar de ce ați așteptat atâta vreme?

– Trebuia mai întâi ca *toți* ostaticii să ajungă acasă. De abia acum doi ani s-a reușit acest lucru. Apoi am lăsat să treacă un timp ca să-i facem pe membrii Hezbollah să creadă că am clasat cazul. Chiar eu le-am împuiat capul cu asta sirienilor prin intermediul unui colonel din serviciile de informații cu care mă înțeleg perfect. Le-am zis că am tras linie sub cazul Buckley. Cu siguranță că mesajul a ajuns la membrii Hezbollah... Ei știu că nu mai există picior de american în Beirut, cu excepția câtorva diplomați. Nici măcar civili care ar putea lucra sub „acoperire". Acum s-au culcat pe o ureche. Pentru ca răzbunarea să fie exemplară, avem nevoie de o operație chirurgicală, dar nu făcută la voia întâmplării, așa cum s-a procedat în cazul șeicului Fadlallah. De data aceasta trebuie să tăiem în carne vie și să pătrundem în sistemul lor.

După explozia din Beirut a unui camion-capcană care a ucis mai mult de două sute de soldați pe 23 octombrie 1983, CIA a organizat un contraatentat ce îl viza pe șeicul Fadlallah, purtătorul de cuvânt al grupării Hezbollah. Din nenorocire, mașina-capcană care îi fusese destinată a omorât optzeci de persoane, dar nu și pe el...

---

[1] *Ordin secret prezidențial (n.a.)*

[2] *Consultație juridică dată de un mufti (interpret oficial al legii musulmane) cu privire la un caz neclar sau la o problemă nou ivită (n.t.)*

– De data asta, zise răspicat Vincent Faulkner, nu trebuie să mai dăm greș... Nu va fi însă ușor.

Malko își arătă surprinderea:

– De atâta timp nu i-ați identificat încă pe vinovați? Nici nu i-ați localizat cel puțin?

– Vi se pare o nebunie, dar așa este, recunoscu Vincent Faulkner. Trebuie să înțelegeți că nu am avut niciodată o sursă directă infiltrată în sânul grupării Hezbollah care este un sistem ermetic închis. Nici măcar serviciile siriene sau libaneze nu cunosc mai multe date decât noi și ne spun doar ce le convine lor. Am știut de la bun început că William Buckley era reținut undeva în suburbia sudică, în cartierul șiit. Nici azi nu știm cu exactitate unde a fost de fapt. Deținem doar numele celui care a organizat răpirea; îl cheamă Hadj Imad Fayez Mughnieh, un șiit foarte credincios născut la Deir Debba, în sudul Libanului, a cărui familie locuiește încă în suburbia sudică, în Bourj Brajneh. În afară de răpirea lui William Buckley, a mai organizat atentatele din 23 octombrie 1983 împotriva soldaților noștri și parașutiștilor francezi, două asasinate împotriva a doi diplomați din Franța, mai multe luări de ostatici și, în iunie 1985, a deturnat deasupra Beirutului un Boeing aparținând companiei TWA și un aparat al Liniilor Aeriene Kuweitiene.

Se bucură de un palmares grăitor.

– Unde se află în prezent? întrebă Malko.

Răspunsul căzu ca o ghilotină:

– A dispărut din Beirut acum doi ani, iar de atunci, nimeni nu l-a mai văzut. Pe el trebuie să-l găsiți. Acum cred că nu se mai ascunde.

– Nu va fi o treabă ușoară.

Vincent Faulkner nu părea tulburat.

– Înainte să mergem mai departe, trebuie să vă pun o întrebare. Noi am botezat operațiunea *Wrath of God*[1]. Acceptați să vă riscați viața în niște condiții mai speciale?

– Care sunt acestea?

– Vă oferim *un dolar* în cazul unei reușite. Este vorba de o răzbunare. O afacere de familie, o familie din care faceți parte și dumneavoastră. Ca să o conducem, nu avem nevoie de mercenari și nu trebuie să implicăm nici un american, din motive de securitate.

---

[1] *Mânia lui Dumnezeu (n.a.)*

– Accept, spuse Malko fără să stea pe gânduri.

Propunerea corespundea perfect eticii sale: era o onoare să răzbune un camarad de luptă. Vincent Faulkner îi zâmbi cu gingășie.

– Mă gândeam eu că veți accepta, după modul în care v-a prezentat Bob Douglas, însă voiam să o aud din gura dumneavoastră. Vă dați seama cât riscați? Membrii Hezbollah sunt extrem de periculoși, e ca și cum ți-ai strecura mâna într-un sac plin cu șerpi veninoși. Dacă își vor da seama de intențiile pe care le aveți, vor face tot ce le va sta în putință ca să vă lichideze. La Beirut nu avem nici un aliat pe care să punem bază...

– Pe ce și pe cine anume mă voi putea bizui? întrebă Malko.

– Noi am și început treaba, îl înștiință imediat Vincent Faulkner. Am trimis patru oameni pe teren, iar doi dintre ei se ocupă de treburile „murdare". E vorba despre Samir și Nabil Maalouf. Doi foști membri în echipa de ucigași condusă de Elie Hobeika, șeful serviciului de securitate al Forțelor Libaneze. S-au făcut remarcați cu ocazia masacrelor de la Sabra și Chatila. Au emigrat ilegal în Statele Unite. Li s-a dat să aleagă: ori expulzarea, ori un permis de sejur plus o sută de mii de dolari de căciulă dacă acceptă să colaboreze cu noi. Se află „într-o vacanță" de cincisprezece zile la Beirut. Așteaptă ordinele noastre. L-am mai recrutat și pe fostul adjunct al lui Samir Geagea, unul dintre șefii Forțelor Libaneze, Adal Chartouni. Pe atunci avea misiunea să „penetreze" gruparea Hezbollah. Mai are și acum multe legături. L-am găsit în Bronx unde e proprietarul unui magazin de încălțăminte. Nu ținea neapărat să se întoarcă la Beirut, dar l-am convins eu... Pe lângă aceștia trei, cele douăsprezece pușlamale erau mici copii...

– Și al patrulea?

– Este cel mai simpatic dintre toți. Lucrează cu noi de multă vreme ca șofer. Îl cheamă Sohbi Jalloul. Fiindcă familia lui locuiește la Boston, îl ținem legat de noi. El vă va face legătura cu ceilalți.

– Cum voi proceda?

– Mă gândeam să veniți mai întâi cu un elicopter în curtea ambasadei, dar mi-am dat seama că ar fi mai bine s-o faceți în mod deschis folosind avionul. V-am pregătit acte false pe

numele de Manfred Linz, lucrător în turism, cu domiciliul la Viena. De îndată ce veți ajunge, veți intra în grija lui Sohbi care vă va conduce într-un apartament din cartierul Ashrafieh, proprietatea unor libanezi emigranți. Sunt niște prieteni. Ei vi l-au pus la dispoziție fiindcă este mai discret decât să stați la hotel.

Totul s-a petrecut cum era prevăzut. Malko a plecat din New York cu un Concorde al companiei Air France, scăpând astfel de decalajul de fus orar, iar la Paris, s-a îmbarcat într-un Airbus cu destinația Beirut. Nici o companie aeriană americană nu mai deservea Libanul.

Când a ajuns la Khaldé, aeroportul din Beirut, Malko a avut un șoc. Fotografiile lui Hafez El-Assad erau puse peste tot. Se pare că Libanul făcea deja parte din Siria...

O chemare modulată venită de pe strada Trabaud îl smulse pe Malko din gândurile lui. În aceeași clipă, Sohbi Jalloul se ivi din bucătărie ținând în mână un coș legat cu o sfoară lungă. Șoferul pe care CIA îl alesese pentru el avea treizeci și patru de ani, dar îi dădeai cincizeci. Albise subit într-o singură noapte, în 1980. Sunit fiind, a fost oprit la un baraj și ridicat de milițienii creștini. Toată noaptea au simulat că îl execută, proptindu-i pistolul în tâmplă și apăsând pe trăgaci... Pentru ca gluma să pară adevărată, i-au executat pe alți trei prizonieri...

A doua zi, un membru al Ambasadei americane l-a răscumpărat pentru suma de cinci sute de dolari... Înalt, puțin îndoit de spate, solid, mereu cu zâmbetul pe buze, conducea un Buick vechi de cincisprezece ani, iar volanul învelit într-o blană de tigru sintetică încerca să-l facă să uite de lipsa amortizoarelor și de vopseaua ciupită din loc în loc. De vreo douăzeci de ani încoace, Beirutul gemea de astfel de rable americane.

Sohbi se aplecă peste balcon, strigă pe cineva din stradă și coborî coșul agățat de sfoară cu câteva bancnote în el. Îl ridică înapoi încărcat până la refuz cu fructe, cu legume, cu plăcinte și cu frigărui crude; deasupra tronau *Al-Nahar* și *Orient-Le Jour,* cotidianul de limbă franceză din Beirut.

Ascensoarele funcționau doar când și când datorită penelor dese de curent, iar aceasta era singura posibilitate de a-ți face cumpărăturile fără să te obosești. Sohbi dispăru cu merindele

sale în bucătărie, iar Malko se întoarse în salonul complet gol, în afară de un covor mare, un televizor Samsung nou-nouț și o canapea uzată. Apartamentul măsura aproape trei sute de metri pătrați, dar nu era deloc mobilat. În mod miraculos; nici o urmă de obuz nu se zărea pe pereții clădirii, de altfel singura construcție modernă de pe această străduță liniștită care îi oferea cât de cât puțină discreție.

În ciuda acestui confort auster, era cu mult mai bine decât acum opt ani. Malko părăsise Beirutul în toiul celei mai puternice ofensive Hezbollah împotriva occidentalilor. Peste orașul împărțit în două, pradă incendiilor și sângelui, împânzit de trăgători de elită și de vehicule-capcană, plutea mirosul morții. În acea perioadă, aeroportul și toată suburbia sudică erau închise; un amalgam jegos întins pe vreo douăzeci de kilometri pătrați, acolo unde erau închiși ostaticii. Aici era fieful membrilor grupării Hezbollah care dețineau controlul absolut asupra celor șase sute de mii de locuitori. Fel de fel de baraje obediente diferitelor grupări opreau rarele vehicule, însă viața mergea înainte... De altfel, nici nu stătuse vreodată pe loc, ci se deplasase puțin către est. În schimb, vestul musulman, distrus de obuze, era lăsat în voia milițienilor dornici să expulzeze orice cetățean occidental.

În urma acestei violențe oarbe au rămas doar imensele portrete ale lui Khomeyni și ale altor șefi religioși șiiți, plantate pe tot drumul de la aeroport de-a lungul suburbiei sudice.

În prezent, în Beirut domnea ordinea impusă de sirieni. De la aeroport și până în centru trecuseră prin patru filtre, trei ale armatei libaneze și unul sirian, ușor de recunoscut după portretele lui Hafez El-Assad lipite pe gheretele sale.

La fiecare baraj Sohbi șuiera printre dinți. Ei fuseseră opriți doar o singură dată. Orașul era înconjurat de pichete de pază. Sirienii tratau adeseori cu armata libaneză reorganizată. Mergând pe fostul bulevard Camille-Chamoun, Malko remarcase câteva clădiri impunătoare din marmură și din piatră de râu, cu vedere spre cornișa Mazra ce se înalță deasupra caselor dărâmate de bombardamente.

Beirutul se trezea încet, încet la viață.

Inima îi bătu cu putere atunci când traversă bulevardul unde își riscase viața atât de des, trecând din Est în Vest. De fiecare parte, clădirile distruse se mai aflau acolo, însă trăgătorii de

elită dispăruseră... Tot centrul era pustiu și plin de ruine; dar Mercedesurile erau mai numeroase pe metru pătrat decât în oricare altă parte a lumii...

Acest oraș urât, cu o arhitectură bizară, uneori de-a dreptul hidoasă, cu traficul anarhic, murdar, plin de moloz și de dărâmături, avea totuși ceva atrăgător în el. Degaja un farmec neobișnuit, asemenea unei femei apetisante, vulgare, exagerat de fardată, însă de care ai nevoie din când în când. Marea era mereu la fel de albastră, și claxoanele la fel de asurzitoare. Milițienii care terorizaseră metropola au dispărut, reprofilați acum în meserii cinstite. Cu toate acestea, armele erau mai numeroase, dar bine ascunse din cauza sirienilor care au transformat Beirutul într-unul dintre orașele cele mai liniștite din lume. I-au adunat pe șefii diferitelor miliții și le-au spus că, la primul pas greșit, îi va aștepta un glonț în cap. Sistemul funcționa de minune. Numai gruparea Hezbollah și-a păstrat armele grele, emigrând în sudul Libanului unde se lupta destul de anemic cu dușmanul sionist, lucru care era pe placul tuturor. Cei care s-au lăsat acum de luările de ostatici făceau muncă socială, deschideau dispensare, construiau școli, le plăteau pe femeile șiite să poarte voal. Și asta între două predici împotriva Occidentului.

Malko găsise în acest apartament un adevărat arsenal. De la pistoale cu amortizor, până la arme Kalașnikov cu pat rabatabil, de la RPG 7, până la MP 5 toate noi-nouțe, plus o grămadă de muniție. La Beirut armele costau o nimica toată.

Sohbi apăru din bucătărie cu un *jallab*[1]. Aparatul de aer condiționat nu funcționa, de aceea în apartament stăruia o zăpușeală ca în saună. Pager-ul agățat de centura libanezului începu să țiuie. Îl desprinse și se uită la mesajul apărut pe micuțul ecran.

– Trebuie să dau un telefon, zise el.

În Beirut, ca să dai un telefon, era un adevărat chin. Centralele nu funcționau decât între anumite cartiere. Ca să suni la Ashrafieh, trebuia să te duci tocmai în vestul Beirutului. Din sud era imposibil să dai un telefon. La numerele care începeau cu patru sute, se putea suna doar din est. Fiecare hotel sau întreprindere era dotată cu vreo douăsprezece

[1] *Sirop rece de smochine (n.a.)*

numere care trebuiau încercate pe rând. Un libanez ingenios a avut ideea să creeze un sistem de tipul „Alpha-page" prin care se putea acoperi tot orașul. Se făcea apel la un număr standard, iar acesta trimitea imediat un mesaj radio.

Sohbi ieși să telefoneze din stradă. Bineînțeles că nu existau cabine, dar oamenii apelau la negustori. Reveni după douăzeci de minute și îi spuse lui Malko:

– Ne întâlnim cu Adal Chartouni în stația Adikar, pe strada paisprezece, sectorul șaizeci și trei, la ora zece. Are veşti pentru noi.

Adal Chartouni, unul dintre libanezii recrutați de CIA pentru operațiunea *Wrath of God,* începuse treaba de o săptămână. Prima lui misiune era să dibuie locul unde fusese dus William Buckley acum nouă ani, după ce a fost răpit. Operațiunea începuse deja și, o dată cu ea, și pericolul. Ca să obțină informațiile de care avea nevoie, Chartouni fusese obligat să pătrundă în sânul grupării Hezbollah și să-și reactiveze „sursele". În concluzie, risca să le stârnească interesul. Iar serviciile de contraspionaj ale grupării erau extrem de eficiente...

Malko se întoarse pe balcon și se sprijini cu coatele de balustradă privind cum se lăsa înserarea. Mașinile se îndreptau către Jounieh, suburbia nordică, formând un lung șir luminos. Pacea se instaurase în oraș în urmă cu doi ani, la fel de brusc cum, cu șaptesprezece ani în urmă, izbucnise războiul.

Dar pentru unii războiul nu se terminase. Acum era mai puțin zgomotos, însă cu mult mai periculos. Malko se duse să ia din debara un pistol automat, un Sig nou-nouț cu paisprezece cartușe.

* * *

Sohbi își parcă vechiul Buick puțin mai departe de stația Adikar colț cu strada paisprezece, un drum strâmt și întunecos din cartierul Ashrafieh. Stația-service era închisă.

Din cauza lipsei de curent, cartierul era extrem de întunecat. Căldura încă sufocantă pătrundea peste tot. Cămașa

lui Malko, dintr-o pânză subțire, îi stătea lipită de spate din cauza transpirației. Strecurat între cămașă și piele, pistolul îi apăsa în mod neplăcut stomacul. Chiar dacă pacea părea să domnească peste Beirutul împânzit de punctele de control siriene și libaneze, armele erau destul de numeroase, iar cei care îl hărțuiau aveau bine meritata reputație că sunt extrem de feroce.

Brusc apăru în fața lor o mașină care se opri lângă pompele de benzină. Era un Mercedes gri cu un singur far aprins. Șoferul coborî imediat, dar femeia rămase înăuntru. Era un tip înalt, îmbrăcat într-un tricou mov și jeanși, cu mustață deasă, un păr negru frumos pieptănat pe spate, iar pe mâna dreaptă îi strălucea un ghiul din aur masiv.

– El este Chartouni, zise Sohbi gâfâind.

Aprinse imediat farurile și Chartouni se îndreptă spre Buick. Malko ținea mâna pe portieră pregătindu-se să coboare când un al doilea vehicul își făcu apariția și se opri în spatele Mercedesului. Din BMW-ul cu geamuri fumurii țâșniră doi bărbați și, fără o vorbă, se îndreptară spre șoferul Mercedesului.

Acesta încercă să intre înapoi în mașină. Îl lovi brusc cu cotul pe unul dintre adversari care se încovoie de durere, însă celălalt îi puse imediat pistolul în ceafă. Însoțitorul lui își reveni cu o mutră fioroasă și ocoli vehiculul. Deschise portiera dreaptă, o smulse de pe scaun pe bruneta îmbrăcată cu o vestă și o fustă lungă din mătase colorată. Fata începu să urle, dar agresorul o făcu să tacă lovind-o cu violență peste gură.

Malko își smulse arma de la centură, dar Sohbi se întoarse spre el și-i șopti:

– *La!*[1]

Cei doi bărbați din BMW nu-i zăriseră și pe ei. De altfel, era și prea târziu. Cu o lovitură de picior, îl și împinseră pe Chartouni în BMW, apoi procedară la fel și cu fata. Vehiculul vină cu scrâșnete de pneuri și se pierdu pe străduța îngustă.

---

[1] *Nu! (n.a.)*

Sohbi aşteptă câteva secunde, pe urmă demară şi el. Crispat, se întoarse spre Malko:

– Nu-i a bună...

Era o litotă. Din vânător, Adal Chartouni se transformase în vânat. Dacă cei doi membri Hezbollah îl ridicaseră, vor ajunge cât de curând şi la Malko. Operaţiunea *Wrath of God* începea rău de tot.

– Îi urmărim, zise Malko.

Capitolul II

Sohbi Jalloul scoase de sub scaunul lui un pistol-mitralieră Skorpio cu țeava scurtă și îl așeză pe genunchi. Malko se întrebă cum se vor putea descurca în labirintul de străduțe înguste din cartierul Ashrafieh. Nu se apropiau prea tare de BMW din prudență. Vehiculul ajunse pe bulevardul Fouad Chehab pe care rulă cam vreo sută de metri, apoi viră la stânga chiar în fața băncii Audi.

– Se duc spre port, își dădu Sohbi cu părerea.

BMW-ul ajunse direct pe marele bulevard ce mergea de-a lungul portului din Beirut unde așteptau sute de camioane oprite în loc. Trecu podul peste râul Beirut și rulă în lungul coastei în direcția Jounieh. Traficul era relativ intens; lui Sohbi nu-i era greu să urmărească BMW-ul.

– Ce ciudat, se duc spre est, observă Malko.

În mod logic, răpitorii lui Chartouni ar fi trebuit să se îndrepte spre sud, în cartierul membrilor Hezbollah.

– Probabil că ocolesc prin Senn el-Fil ca să evite barajele, sugeră Sohbi.

BMW-ul gonea nebunește. În acest oraș în care semafoarele nu funcționau de ani de zile, iar poliția era ca și inexistentă, nu era mare scofală. Simțind un ghem în stomac, Malko se întreba încotro îi va duce această vânătoare.

Firmele luminate cu neoane defilau rămânând în urma lor: pizzerii, centre comerciale, baruri de noapte... De când izbucnise războiul civil, viața își îndreptase cursul înspre est, de-a lungul coastei. Colinele erau împânzite cu clădiri de douăzeci de etaje ridicate în graba mare, lipsite de arhitectură, fără autorizație de construcție, înghesuite unele în altele, încât

locuitorii își puteau da mâinile din balcoane. Malko nu scăpă din ochi farurile roșii ale BMW-ului. După ce parcurseră zece kilometri, la intrarea într-un tunel din Jounieh, se afla un baraj al armatei siriene. Înainte să ajungă la el, BMW-ul coti în dreptul autostrăzii Nahr el-Kelb și se angajă pe un drum sinuos care urca pe coline. Traficul era destul de aerisit și Sohbi putea să-i urmărească ajutat de fasciculul luminos al farurilor. Urcau acum pe drumuri din ce în ce mai înguste, mărginite de vile impozante construite din piatră de râu sau de case placate cu marmură. Deodată, Sohbi puse o frână strașnică și stinse toate farurile.

Coborâră amândoi din Buick fără zgomot și parcurseră pe jos vreo cincizeci de metri. BMW-ul staționa în fața unei porți înalte, negre acționată prin telecomandă care tocmai se deschidea. Se închise imediat în urma vehiculului. Datorită luminii proiectoarelor, Malko descoperi un zid masiv din piatră care împrejmuia o proprietate imensă. Îl înconjurară până când reușiră să găsească o porțiune mai înaltă ca să aibă o vedere mai bună. Malko zări o antenă parabolică mare pentru telecomunicațiile prin satelit montată într-un colț al peluzei.

– Cine locuiește aici?

– Maroun Haddad, răspunse Sohbi. Cel mai mare furnizor de arme din Forțele Libaneze. Este putred de bogat.

– Are legături cu membrii Hezbollah?

– Nicidecum, întotdeauna a luptat împotriva lor.

De ce îl ridicase pe Chartouni? De-abia acum începeau întortocheatele combinații libaneze.

* * *

Ochii negri și inexpresivi ai lui Maroun Haddad, zis și „gorila", nu slăbeau chipul lui Adal Chartouni, ca și cum ar fi vrut să-l soarbă. Mușchii maxilarelor îi jucau sub piele de parcă se pregătea să-l devoreze de viu. Masiv, aproape tot atât de înalt pe cât de lat, purta o cămașă cu mâneci scurte care îi dezvăluia brațele musculoase acoperite din abundență cu păr negru, iar pieptul era la fel de lat ca și spatele. Deși era mai scund decât Adal Chartouni cu vreo zece centimetri, observă cum se încovoaie sub privirea lui tăioasă.

Chartouni își rotea ochii în toate părțile, căutând un mijloc prin care să poată fugi. Trase o ocheadă spre piscina luminată, spre peluza tunsă impecabil, spre sala de biliard cu dale din marmură și spre casa imensă care se întindea pe trei sute de metri pătrați. Maroun Haddad înaintă un pas înspre el, trase pistolul automat din centură și îl lovi cu crosa drept în față. Chartouni, țipând de durere, fu proiectat în spate din cauza șocului. Își apăsă buza spartă în timp ce aștepta să vadă ce se va mai întâmpla.

– Să nu miști un deget, șuieră Maroun Haddad. Nu-mi trebuie decât cel mai mic pretext ca să-ți ofer o moarte foarte lentă.

La câțiva metri de ei, vreo șase bărbați îmbrăcați în zdrențe, înarmați cu M 16 și cu lansatoare de rachete urmăreau scena cu nesaț. O dată cu reinstaurarea păcii, ocaziile de a se distra se cam împuținaseră... Doi dintre zdrențăroși o țineau pe femeia care îl însoțea pe Chartouni, salivând la gândul că îi vor face ce vor dori ei. Maroun o arătă cu degetul și îl întrebă pe Chartouni:

– Cine mai e și asta?

– Maya Sarkis, suntem vechi prieteni. Las-o în pace, ea nu este amestecată. E dansatoare.

Haddad îi aruncă o privire plină de venin.

– E o putoare! Se regulează cu tine! O să-i distreze de minune pe băieții mei.

Fără să întoarcă capul, le zise gărzilor de corp:

– Distrați-vă și voi un pic!

Doi dintre ei, mai fioroși, îi răsuciră mâinile la spate și o târâră până la o masă din piatră aflată lângă piscină. Ea începu să țipe. Imediat, un milițian agită un pumnal și i-l propti în gât. Gestul a fost de ajuns ca s-o determine să tacă.

– Lăsați-o, este doar o prietenă, îi imploră Adal Chartouni.

– *Yallah*[1]! țipă Maroun Haddad la oamenii săi.

Unul dintre ei începuse deja să scormonească pe sub fusta de mătase, frecându-se de dansatoare. În râsetele camarazilor, se deschise la pantalonii din care țâșni un sex lung și curbat ca un iatagan. Îi smulse slipul care îl incomoda, îndepărtă coapsele fetei cu genunchiul și o pătrunse dintr-un singur elan.

---

[1] *La treabă!*

După câteva mișcări ale bazinului, o întoarse și o aplecă peste masă violând-o cu aceeași brutalitate. Prietenii lui contemplau scena cu scântei pofticioase în priviri. Bărbatul se ușură cu un grohăit și se retrase. Atunci veni altul și o luă pe Maya Sarkis de păr, o întoarse cu fața și îi apăsă capul până ajunse cu gura în dreptul pântecelui.

Adal Chartouni se pierdu cu firea. Acesta era ritualul de distrugere totală a adversarului, practicat exact ca în cele mai rele perioade ale războiului civil din Liban.

Îngenuncheată, cu ochii plini de lacrimi, Maya Sarkis îi aplică o felație în timp ce se gândea cu speranță doar la un singur lucru: să scape de acolo. Cei cu care se afla în seara asta aici erau niște ucigași care, în timpul războiului civil, luaseră gâtul la sute de femei și copii fără milă și fără remușcări. La cea mai mică mișcare, i-ar fi tăiat rapid gâtul și ei. Bărbatul care o siluia se gândi că nu se amuză îndeajuns.

O trânti pe Maya Sarkis cu spatele de masă și se așeză călare pe pieptul ei. Își afundă mădularul în gura fetei servindu-se de ea ca de un sex adevărat cu mișcări rapide ale bazinului, ajungând până la omușor și își răspândi sămânța în fundul gâtului.

Apoi veni următorul care îi trase bazinul lui Maya Sarkis pe marginea mesei și o violă dintr-o dată. Totul se petrecea cu gesturi automate, printre cuvinte obscene și comentarii nerușinate.

– Spune-mi, ești de multă vreme în Beirut ? îl întrebă deodată Haddad pe Chartouni.

Ceea ce se petrecea pe masă nu-l prea interesa. Adal Chartouni tresări.

– Nu, făcu el, tocmai voiam să-ți telefonez. *Wahiet Allah!*[1]

– *Ain tedahak alayé!*[2] mârâi Maroun Haddad. Ești în oraș de cincispreze zile. Am aflat. Te-ai dus la niște oameni pe care îi cunosc bine în *dahyé*[3]. Am prieteni și printre șiiți, să știi. Ești nebun că te-ai întors în Beirut. Crezi că am să iert un hoț ca tine?

---

[1] *Jur pe Allah! (n.a.)*
[2] *Îți bați joc de mine (n.a.)*
[3] *Suburbie (n.a.)*

– *Wahiet Allah!* Dar nu am furat de la tine, protestă Adal Chartouni cu o voce rugătoare. Nu știu cum de au aflat sârbii și au interceptat vaporul...

Maroun Haddad ridică din umeri.

– După ce că ești hoț, mai și minți ! *Taib*[1], te iert doar cu o condiție.

– Care? întrebă Adal Chartouni plin de speranță. Dacă vrei fata, eu ți-o las...

Gărzile își vedeau de violul colectiv fără să se sinchisească de discuția dintre cei doi. Maroun Haddad îi aruncă o privire disprețuitoare lui Adal care își tampona buza spartă.

– Dacă îmi dai banii mei pe loc, *Wahiet Allah*, vei ieși din casa mea precum ai intrat.

– Dar am numai două sute de dolari la mine! protestă Chartouni. Mâine pot să-ți aduc mai mulți.

Privirea negustorului de arme deveni și mai aspră. Trase cu o încetineală calculată pistolul automat și șuieră printre dinți:

– *Zaaran!*[2]

Adal Chartouni se aruncă brusc la picioare și îi înconjură cu brațele genunchii lui Maroun Haddad.

– Nu mă omorî, te implor! Îți voi da banii înapoi...

Bărbatul apăsă țeava armei de tâmpla lui, apoi o îndepărtă.

– N-o să-ți trag un glonț în cap, zise el, ca și cum s-ar fi răzgândit. Vino după mine!

Nebun de speranță, Adal Chartouni se ridică. Maroun Haddad chemă pe doi dintre oamenii săi și se întoarse spre prizonier:

– Mi-ai spus că e dansatoare, nu-i așa?

– *Aiwa*[3].

– Ei bine, o să improvizăm un mic spectacol. Ali, du-te să aduci magnetofonul și un disc cu muzică de dans!

Cel pe care îl strigase Ali așează arma M 16, și alergă până la piscină revenind cu un aparat Samsung portabil și cu discurile. Încremenită pe masă, Maya Sarkis aștepta.

---

[1] *Bine (n.a.)*
[2] *Secătură (n.a.)*
[3] *Da (n.a.)*

– Pune un disc și spune-i să danseze, îi porunci Maroun Haddad. Tu, vino cu mine!

Încadrat de doi bărbați, Adal Chartouni îl urmă până la o cabană.

– Sprijină-te cu spatele de cedrul ăsta, se răsti Haddad.

Mai mult mort decât viu, Adal Chartouni îl ascultă. Imediat, cei doi bărbați fioroși îi duseră mâinile la spate și le legară, apoi procedară la fel și cu gleznele. Legat fedeleș, neputincios, Chartouni îl zări pe unul dintre bărbați intrând în magazia cu scule și ieșind cu un ferăstrău electric... Atunci slobozi un urlet teribil.

– *La! La!*[1]

În grădină se auzea o muzică orientală sincopată. Bărbații râdeau. Începură să bată din palme, ca și cum ar fi asistat la o scenă amuzantă. O glumă nevinovată...

– Dansează! strigă Haddad la Maya Sarkis. Oferă-i un spectacol pe cinste, căci va fi ultimul!

Îngrozită, fata începu să danseze ca o nălucă, legănându-se pe loc, unduindu-și șoldurile într-un fel provocator. Maroun Haddad trase de firul care pornește ferăstrăul, iar acesta începu să uruie acoperind în bună parte sunetele muzicii. Se apropie de Adal Chartouni.

– În timpul războiului i-am legat pe câțiva neisprăviți de copacul ăsta. Toți au mierlit-o în același fel. Am jurat că te voi omorî în același mod dacă te voi mai găsi.

Cu ferăstrăul așezat orizontal, cu zimții din metal învârtindu-se cu toată viteza, el îl sprijini de buricul prizonierului și apăsă cu toată puterea.

Urletul inuman ieșit din gura lui Adal Chartouni acoperi deopotrivă sunetul muzicii și uruitul motorului. Ferăstrăul îi pătrunse în pântece centimetru cu centimetru împrăștiind peste tot bucăți de carne, viscere, jeturi de sânge. Împroșcat cu aceste resturi ale unui om de nimic, Maroun Haddad își vedea mai departe de treabă. Își savura răzbunarea.

Adal Chartouni încetă să mai urle atunci când zimții ferăstrăului atinseră coloana vertebrală. Tresări scurt, apoi

---

[1] *Nu! Nu! (n.a.)*

capul îi căzu pe piept. Cu îndemânarea unui chirurg, Haddad își continuă lucrarea până când ferăstrăul ajunse la coaja copacului, apoi îl opri. Îl aruncă cât colo plin de sânge cu o figură îngrozitoare. Maya Sarkis se oprise din dans. El îi aruncă cu o voce aspră:

– Dansează, putoare, dansează pentru prietenul tău!

Fata începu să se miște în timp ce voma, tremurându-i picioarele, întrebându-se ce moarte îi rezervaseră și ei. Bărbații din jurul ei aplaudau și râdeau. Maroun Haddad se apropie și izbucni și el într-un hohot de râs bucurându-se de isprava lui.

– Haide, poți să te oprești, oricum nu te mai vede.

Ea stătu pe loc, cu brațele atârnând pe lângă corp, deznădăjduită, incapabilă să se uite la el.

– Ești creștină? o întrebă Haddad.

– Da, maronită.

– Știi de ce l-am pedepsit?

– Nu.

– Te cred, zise el. Ai dansat foarte bine și de asta te las în viață. Vei ști să povestești cum îi pedepsesc eu pe cei care mă fură. *Allah maak!*[1]

Clătinându-se pe picioare, Maya Sarkis se lăsă purtată de gărzile lui de corp. Aproape că și uitase de violul colectiv. Imaginea îngrozitoare a ferăstrăului care pătrundea în corpul lui Adal Chartouni nu se va șterge niciodată din mintea ei. Simți cum este împinsă afară și se trezi pe drumul pustiu, scuturată de frisoane în ciuda căldurii de afară.

* * *

Malko sări din Buick atunci când zări silueta care se clătina pe mijlocul drumului. Auziseră amândoi urletele și muzica, și imediat au înțeles că se petrece un lucru îngrozitor. Nu mai sperau s-o vadă pe fată ieșind de acolo în viață. Malko ajunse lângă ea.

---

[1] *Mergi cu Dumnezeu! (n.a.)*

– Ce s-a întâmplat? Unde este Chartouni?

Îi zări privirea rătăcită, cu ochii ieșiți din orbite. Încercă să vorbească, dar cuvintele se opreau în gât. Hohote de plâns îi înăbușiră imediat vocea. Ca o masă inertă, se lăsă purtată în brațe. O duse așa până la mașina care se întoarse și o luă la vale pe colină.

Renunțând să mai scoată vreo vorbă de la Maya Sarkis, Malko se întreba dacă misiunea lui nu se termina oare în acest cartier elegant al Beirutului.

Capitolul III

Vincent Faulkner strănută de trei ori la rând. Biroul lui cu aer condiționat era friguros în comparație cu cuptorul de afară. Privi cerul la fel de albastru ca și marea prin geamul gros de la parterul Ambasadei americane. Era mort de căldură numai la gândul că trebuia să iasă. Din nefericire, nu prea avea de ales. *Wrath of God* era ultima lui misiune înainte de a ieși la pensie și voia s-o ducă la bun sfârșit. Își cumpărase deja o casă în Wyoming, într-un orășel plin de verdeață care era total opusul Beirutului. De douăzeci de ani de când făcea naveta între Tunis și Riad, trecând prin Cairo și Barhein, se săturase să sufere de atâta secetă și sete.

Acceptase cu bucurie operațiunea *Wrath of God*. Pe când William Buckley fusese răpit, făcuse tot ce i-a stat în putință ca să obțină informații fie de la sirieni, fie de la libanezi și ajunsese cel puțin să afle unde îl ținuseră. Și CIA a elaborat niște planuri de salvare, dar nici unul nu a fost pus în practică: erau prea complicate și mai ales prea puțin sigure că vor reuși. Trimiși de-ai Agenției s-au plimbat în zadar prin tot Beirutul cu valize pline cu dolari, pentru ca, într-o bună zi, un ofițer sirian să le spună că nu merită să-și mai dea atâta osteneală. William Buckley murise după paisprezece luni de tortură. Vincent Faulkner simțise atunci nevoia să ia o mitralieră și să masacreze toată populația din suburbia sudică...

Cel mai rău era sentimentul acesta al neputinței. Timpul a trecut, politica s-a schimbat... Sirienii, transformați în aliați ai Statelor Unite, s-au străduit din răsputeri să-i elibereze pe ostaticii occidentali. Când și ultimul prizonier a fost redat

familiei sale, americanii au mai cerut încă ceva înainte de a se așeza la masa tratativelor: și anume, trupul neînsuflețit al lui William Buckley. După încă trei luni de așteptare, nu mai aveau nimic de făcut decât să-și pregătească răzbunarea. Directorii care s-au perindat la conducerea Agenției aveau cu toții același gând. Însă era nevoie de întrunirea mai multor condiții. În primul rând, să nu mai existe nici un ostatic, dar mai ales, să fie posibil ca președintele Statelor Unite să-și dea acordul. Robert Gates a fost acela care l-a convins pe George Bush să semneze un ordin strict secret prin care CIA era autorizată să se ocupe de răzbunarea lui William Buckley; iar asta, fie prin arestarea asasinilor și a transferării lor în Statele Unite pentru a fi judecați, fie prin lichidarea lor acolo.

Ultima soluție a fost unanim aleasă printr-un acord tacit. Nici o pedeapsă nu era mai exemplară decât moartea. Timp de zece luni, Vincent Faulkner a muncit cu sârg, alegându-i pe cei care vor participa la operațiune. Trebuia să fie cu toții de încredere, ori „ținuți" cu argumente solide. De asemenea, era necesar să aibă legături în interiorul grupării Hezbollah, pentru că mai rămăseseră destule puncte neclare. Operațiunea fusese botezată cu ironie *Wrath of God* din cauza formulei rituale a tuturor membrilor Hezbollah cu care își începeau comunicatele despre atentate: *Bismillah Al Rahman Al Rahin*[1].

Odată misiunea începută, pe Vincent Faulkner îl chinuia neliniștea. La Beirut, veștile se aflau atât de repede... Serviciile secrete siriene erau extrem de eficiente, la fel și Biroul al doilea libanez, fără a mai pune la socoteală nenumărații spioni din Moukhabarat, plus ceilalți agenți tripli sau cvadrupli...

Ușa culisantă care despărțea biroul lui de cel al secretarei, instalat în holul unei foste case particulare, se deschise.

– Ambasadorul pleacă peste cinci minute, îl anunță ea.

– Mă duc și eu.

Se hotărâse să se bage în coloana ambasadorului ca să treacă neobservat când se ducea la Președinție. Una dintre condițiile primordiale ale operațiunii *Wrath of God* era să se

[1] *În numele lui Allah atotputernic și milostiv (n.a.)*

evite cât mai mult posibil contactele cu ambasada. Își strecură un Walther PPK la centură și ieși, fiind imediat înghițit de mulțime. Un Mercedes blindat îl aștepta în dreptul peronului ca să-l ducă în parcarea interioară din dreptul aeroportului. Se deplasa cu viteza melcului, însă acesta era regulamentul și nici chiar el nu-l putea modifica.

Aleile din interior care legau clădirile ambasadei unele de altele, întinse pe aproximativ patru hectare, erau presărate de ploturi enorme din ciment escamotabile. În fața fiecărui obstacol, șoferul trebuia să ceară prin radio să fie coborâte în sol, dând codul din ziua respectivă.

Aceste măsuri de prevedere care puteau părea inutile erau consecința unei întâmplări tragice petrecute cu mult timp în urmă.

În ziua de 8 aprilie 1982, într-o luni, Beirutul era liniștit sub cerul albastru. Pe la unu după-amiază, cartierul Ain-Mréissé situat în vestul orașului începea să se liniștească. Activitatea se mutase în aripa nordică a unei clădiri cu vedere spre Marea Mediterană, într-un birou de la etajul nouă. În acea încăpere, Robert Clayton Aymes chemase la o întrunire ultrasecretă opt șefi de centrale.

Un imens fulger roșu cuprinsese dintr-o dată clădirea ambasadei urmat de o deflagrație înspăimântătoare care s-a auzit până în Beirutul de Est. Întregul imobil păruse că se ridică în slăvi, cele nouă etaje căzând apoi încet, încet unele peste altele ca o prăjitură cu foitaj care se turtește. După ce fumul negru se risipise, toată aripa nordică fusese distrusă, iar dalele din piatră ale etajelor atârnau în gol. Ferestrele au fost pulverizate și răspândite pe o rază de trei sute de metri. În ambasadă zăceau peste tot corpuri însângerate, strivite, mutilate. Oamenii care căscau gura trecând pe cornișă fuseseră sfârtecați în bucăți. Focul cuprinsese toată zona degajând un fum acru și negricios.

Robert Dillon, ambasadorul american, se ivise dintre dărâmături năucit, într-un tricou roșu cu pantalonii pătați de sânge, înconjurat de soldați. A fost lovitura cea mai dură dată americanilor de către forțele Hezbollah. Cei doi trimiși speciali

ai președintelui Reagan, Philippe Habib și Morris Draper, se găseau în ambasadă. La ultimul etaj din aripa nordică, membrii CIA, reuniți în secret, au fost cu toții azvârliți în gol. Muriseră, evident. De la crearea Agenției, aceasta a fost cea mai grea pierdere.

Ca să zădărnicească toate măsurile de securitate, Jihadul Islamic se folosise de o camionetă neagră cu număr diplomatic, încărcată cu două sute cincizeci de kilograme de explozibil, condusă de un kamikaze care fusese volatilizat de suflul exploziei, după ce se năpustise cu vehiculul asupra obiectivului...

După această catastrofă, Statele Unite au închiriat o proprietate în suburbia Beirutului din care făcuseră o adevărată fortăreață. La intrarea pe strada Amine-Gemayel, un post al armatei libaneze oprea toate vehiculele. Era imposibil să scape vreo mașină-capcană. Situată pe colina Akwar care străjuia drumul spre Jounieh, spre est, la câteva sute de metri de țărmul mării cum te uitai în linie dreaptă, noua clădire a Ambasadei americane era ca o tabără ascunsă privirilor. Pe lângă clădirile oficiale, mai îngloba și locuințele cetățenilor americani. Nici unul dintre ei nu avea voie să locuiască în afara acestui perimetru, nici măcar în zona creștină a orașului. Bineînțeles că toate ieșirile erau la voia gloanțelor, însă, ca o măsură de protecție în plus, aveau plase metalice ce ajungeau până la sol ca pavăză împotriva proiectilelor rătăcite pe acolo. În mijlocul acestui dispozitiv, un platou pentru elicoptere era împrejmuit cu grilaje din oțel. Cele patru hectare erau înțesate de camere video, iar ofițerii conectați la un sistem telefonic sofisticat. Exteriorul clădirii era păzit de un corp special alcătuit din libanezi în ținută militară. Selecționați de CIA și de FBI, toți aveau familiile în Statele Unite. Asigurau de asemenea și paza diplomaților care se duceau în oraș. Era nevoie de un tanc zdravăn ca să poți trece prin atâtea obstacole. Prezența soldaților sirieni la Beirut împiedica asemenea acte, dar, cu toate acestea, acum doi ani, membrii Hezbollah au aruncat o rachetă asupra ambasadei dintr-o pădure învecinată, fără să fie prinși.

Mercedesul care îl transporta pe Vincent Faulkner ajunse, în fine, în parchingul din interiorul ambasadei. Coloana ambasadorului se afla deja acolo. Era impresionantă.

În față, trei Range Rover-uri ticsite cu gărzi înarmate, urmate de două Cadillac-uri negre blindate, identice, pe care ambasadorul le folosea pe rând. Chiar în spatele lor venea un alt Range Rover pe capota căruia era instalată o turelă cu o mitralieră grea. În sfârșit, alte două mașini erau încărcate cu oameni înarmați. Tot acest convoi se deplasa mereu pe trasee diferite cu viteză foarte mică. Aveau un consemn de netrecut: să nu oprească niciodată, oricare ar fi împrejurările. Dacă unul dintre vehicule călca pe cineva, aranjau ei mai târziu.

Șeful Centralei CIA părăsi Mercedesul și se urcă în mașina lui personală, o Honda Civic albă cu număr libanez. Șoferul era la volan, aerul condiționat funcționa. Vincent Faulkner avu senzația că traversează o saună până când ajunse la ea. Erau aproape patruzeci de grade Celsius. Întoarse capul spre cele două Cadillac-uri cu geamuri întunecate. Nici el nu știa în care dintre mașini se afla ambasadorul.

Poarta neagră cu grilaj și telecomandă se deschise foarte încet. Cei șase soldați de pază în ținută de camuflaj și chipiuri din pânză luară poziție cu armele ațintite spre bulevardul Amine-Gemayel care cobora înspre mare. Coloana ambasadorului, cu Honda Civic albă în coadă, trecu de ultimul merlon escamotabil și coborî pe bulevardul Amine-Gemayel, îngust și denivelat, pentru ca, după un kilometru, s-o ia pe drumul către Jounieh. Trecu în trombă printre cele două baraje ale armatei libaneze și se pierdu în traficul drumului de coastă.

Pe bulevardul cu două benzi, convoiul se despărți în două. În frunte, armata ambasadorului își croia drum cu sirenele în funcțiune, făcând slalom printre vehicule, atingând uneori din mers aripa altei mașini. Ajuns la podul din dreptul portului, convoiul continuă să meargă drept, în timp ce Honda Civic, urmată de un Range, o luă pe pod. Nimeni nu-i dădu atenție.

Honda continua să ruleze spre Ashrafieh, părăsind bulevardul și strecurându-se pe străduțele mărginite de vechile case dărăpănate construite în stil otoman. De-abia se putea

strecura pe străzile înguste cu mașini parcate aiurea. Honda viră la dreapta în fața agenției de voiaj Air France, un fel de mascotă a locuitorilor din Beirut. Nici în timpul războiului civil nu fusese închisă. Air France a fost singura companie care și-a menținut cursele și prima care a revenit în Beirut. Se angajă apoi pe strada Boutros cu sens unic. Range-ul opri brusc în mijlocul drumului, lăsând Honda să o ia înainte. Aceasta viră și se pierdu în labirintul sufocat de căldură din cartierul Ashrafieh.

Vehiculele din spatele Range-ului începură să claxoneze, dar nu cu furie. La Beirut, automobiliștii erau îngăduitori... Șoferul mașinii staționate ridicase capota și se prefăcea că repară ceva la motor. În fine, Rover-ul plecă și viră la dreapta, întorcându-se la ambasadă. Reușiseră să scape de eventualii urmăritori.

Honda Civic se angajă fără grabă pe strada Trabaud, vechiul nume dat sub ocupație franceză. În Beirut, străzile nu aveau nume, nu existau adrese, nici măcar un plan al orașului adus la zi. Rămâneseră din loc în loc plăcuțele albastre emailate ce indicau sectorul și numărul străzii.

Oamenii se orientau aici după reperele cunoscute: un magazin, o biserică, o clădire. Vestigiile de pe strada Trabaud alcătuiau un amalgam al cartierului Ashrafieh: vechi construcții în stil otoman, cuburi hidoase, câteva turnuri moderne, chiar și un palat turcesc din vechime așezat în mijlocul unei grădini imense.

Mașina trecu prin fața unui imobil recent construit rămas intact. Opri doar câteva clipe în capătul străzii ca să coboare pasagerul din ea.

– Pe curând, Jim, făcu Vincent Faulkner. Ne vedem în centrul Gefinor.

Acesta se afla la celălalt capăt al orașului, în Beirutul de Vest. Americanul se întoarse pe jos și intră în clădire. Surpriză! Liftul mergea, iar becurile erau aprinse... Apăsă pe butonul ce indica etajul zece și, odată ajuns pe palier, bătu la singura ușă care se afla acolo. Așteptă câteva clipe, apoi ușa se deschise și în prag apăru Sohbi Jalloul cu părul grizonat care se înclină înainte de a închide ușa.

Malko veni dinaintea americanului și cei doi își strânseră mâinile. Această întâlnire fusese aranjată de la Washington. Vincent Faulkner știa că Adal Chartouni avusese o întâlnire importantă în ajun, și că Malko aflase rezultatul. Sohbi aduse cafea și o sticlă de Gaston de Lagrange XO, apoi se retrase discret în bucătărie. Nu uitase că lui Vincent Faulkner îi plăcea la nebunie coniacul franțuzesc. Malko îi turnă într-un pahar pântecos, iar americanul începu să-l încălzească în mâini.

– L-ați văzut pe Chartouni? îl întrebă Vincent Faulkner.

– Foarte puțin, răspunse Malko, nu am avut timp să vorbesc cu el. A fost ridicat sub ochii mei.

Americanul păli.

– *For Christ' sake!* De cine? Dacă e vorba de gruparea Hezbollah, atunci îl vor face să vorbească și va spune tot ce știe. Pe dumneavoastră v-au văzut?

– Nu sunt sigur că au fost membrii Hezbollah. Am senzația că Sohbi știe mai multe decât mine.

– Sohbi! îl strigă imediat americanul.

Șoferul apăru din bucătărie și Faulkner îl întrebă în arabă. Pe măsură ce libanezul îi povestea, trăsăturile americanului se destindeau.

– Asta nu are nici o legătură cu afacerea noastră. Am tras o spaimă...

Scoase din buzunar un pachet de Lucky Strike, aprinse o țigară și suflă fumul afară cu ușurare. Malko se uită la el un pic mirat. I se părea că răpirea lui Adal Chartouni era considerată ca un lucru absolut normal.

– Maya Sarkis este aici?

– Da, doarme în camera cealaltă. Aseară era într-o stare jalnică. O cunoașteți?

– Știu cine e, doar atât. Bine, Sohbi, du-te și adu-o aici.

După câteva minute, Maya Sarkis pătrunse în încăpere cu picioarele goale, ciufulită, cu ochii umflați de somn, cu privirea rătăcită. Vincent Faulkner i se adresă și ei tot în arabă, iar ea îi răspunse cu fraze întrerupte de hohote de plâns. După ce termină, Vincent se întoarse către Malko.

– Este ceea ce credeam. Nu sunt membrii Hezbollah, slavă Domnului!

– Atunci, ce a pățit Chartouni?

– În orice caz, nimic plăcut! zise americanul strâmbându-se. Trecutul lui l-a tras un pic de mânecă. Tipul care îl căuta, un anume Maroun Haddad, l-a ciopârțit cu ferăstrăul electric. Dar ea a scăpat mai ieftin: s-au mulțumit s-o violeze. Haddad nu are un suflet rău.

Malko se întreba ce ar fi făcut dacă ar fi fost într-adevăr furios. Hotărât lucru. Libanul nu se schimbase. Soarta oribilă a lui Adal Chartouni nu părea să-l tulbure pe american, ca și cum asta ar fi în firea lucrurilor. Liniștit, Vincent Faulkner savură o înghițitură de coniac.

Maya Sarkis plecă în camera ei fără să scoată o vorbă.

– Puteți să–mi explicați și mie? îl întrebă Malko.

– Firește. Când l-am contactat noi pe Adal Chartouni, tocmai se stabilise la New York după ce își cumpărase un mic lanț de magazine de încălțăminte, și nu avea chef să mai pună vreodată piciorul în Liban. A trebuit să-l constrângem într-un fel fiindcă aveam mare nevoie de el...

– De ce?

– Unul dintre colegii lui de clasă era milițian în grupul care l-a răpit pe William Buckley și deținea informații prețioase, unice chiar. Adal era singurul care avea șansa să le obțină. Numai că nu se mai putea întoarce... Ca să-și poată plăti magazinele, i-a făcut o potlogărie lui Maroun Haddad, cel mai important furnizor de arme pe care îl au creștinii. Când sirienii le-au cerut milițiilor să se descotorosească de armamentul greu, Maroun Haddad a fost însărcinat de Forțele Libaneze să negocieze în afara Libanului ca să găsească cumpărători. Atunci, el a tratat cu Adal Chartouni care avea legături cu croații. Acesta a comandat un cargou plin cu tancuri, cu tunuri, cu vehicule blindate și cu muniția aferentă. Toate acestea valorau șase milioane de dolari. La început, totul a mers strună; armele au fost livrate în portul Byblos și încărcate pe un vapor în prezența unei delegații croate. Adal Chartouni îi spusese lui Haddad că jumătate din bani erau plătiți în avans, iar cealaltă jumătate la recepția din portul Split. Vaporul și-a văzut de drum în largul mării, iar Chartouni și croații au plecat cu avionul.

Numai că, în largul apelor teritoriale ale statului Muntenegru, cargoul ticsit cu armament a fost interceptat de o fregată sârbească și l-a obligat să descarce prețioasa încărcătură într-un port din Serbia...

– Dar nu a fost vina lui Adal Chartouni, observă Malko.

Americanul îi zâmbi cu răceală.

– La început așa a crezut și Maroun Haddad. Până în clipa în care a aflat că cele șase milioane de dolari au fost vărsate de croați la plecarea din Jounieh ! Chartouni băgase deja în buzunar trei milioane de dolari. El le-a furnizat sârbilor numele și traseul cargoului, în schimbul unui mic bacșiș suplimentar. Trăia cu speranța că Haddad nu va afla niciodată. Dar nici acesta nu era căzut din lună... Când a aflat, Adal Chartouni s-a evaporat. Numai că noi am știut unde să-l găsim. Atunci am făcut târgul. Avea de ales: ori își vindea în continuare pantofii la New York, iar noi îi spuneam lui Haddad unde se află, ori accepta cele cincizeci de mii de dolari și se întorcea pentru câteva zile la Beirut. A acceptat a doua variantă și i-am făcut rost de un pașaport fals, desigur. Dar nu a fost de ajuns fiindcă Haddad are multe relații și memorie bună...

– A aflat ceva? întrebă Malko.

– După părerea lui Maya Sarkis, da. Numele proprietarului locului unde a fost dus William Buckley după răpire; și localizarea acestuia. Într-o tipografie din suburbia sudică. Avea întâlnire cu informatoarea lui mâine la ora nouă la restaurantul *Nasr*, pe cornișă. Vă veți duce în locul lui. Maya Sarkis l-a însoțit la prima întâlnire. Poate să o recunoască pe fată.

Malko se încruntă.

– Credem că operațiunea trebuie să rămână ermetic închisă... Aveți încredere în Maya Sarkis?

Șeful Centralei CIA surâse cu resemnare.

– În Liban nimic nu rămâne vreodată ermetic închis. Firește că aș fi preferat să mă descotorosesc de ea, dar a aflat trucul nostru. Este o veche relație a lui Chartouni pe care el a „reactivat-o" când s-a întors. Și nu ea ne va vinde membrilor Hezbollah...

– De ce?

– Vă va spune singură, dacă o veți întreba. Datorită legăturilor sale, Chartouni a pus ochii pe una dintre angajatele tipografiei, o anume Zema Hazmiyé.

– Și această Zema de ce colaborează cu noi?

Vincent Faulkner își frecă degetele într-un gest elocvent:

– Interesul, bineînțeles. Câștigă două sute cincizeci de mii de lire libaneze pe lună, asta ar însemna cam șase sute de dolari. Și pentru că vorbește engleza la perfecție, Adal i-a promis o slujbă la New York, o carte de muncă și cincizeci de mii de dolari. Eu sunt de acord.

– Și nu va vorbi?

– Nici gând. O vom scoate din țară imediat după ce terminăm operațiunea, iar, dacă aceasta nu va fi gata în timp util, o vom ascunde la Fermă.

– Ce trebuie să facă ea ?

– Să ne ducă la proprietarul tipografiei unde a fost ținut Buckley. *El* ne va spune mai multe. Acesta este începutul pistei.

Malko preferă să nu-l întrebe pe american cum va reuși să-l determine pe șiit să vorbească. Ghicindu-i gândul, Vincent Faulkner adăugă:

– Pentru etapa asta, frații Maalouf sunt cei mai nimeriți.

– Chiar dacă îl vom elimina pe tipul ăsta, obiectă Malko, riscăm să-i alertăm pe ceilalți. Printre care și Imad Mughnieh.

– Vom încerca să acționăm cu discreție, zise americanul. Frații Maalouf sunt experți. Mai întâi întâlniți-vă cu Zema Hazmiyé. Sohbi va stabili legătura. Dacă aveți nevoie de mine, îi spuneți lui, iar el mă va suna la un anumit număr.

– Nu credeți că sirienii au aflat deja de prezența mea la Beirut?

– Sincer să fiu, nu cred. Pe aeroport controalele nu sunt atât de riguroase. Pașaportul dumneavoastră fals trebuie expus unei examinări complexe. Ar putea să vă recunoască după fotografie... Deocamdată însă, nu trebuie să ne fie frică... Și apoi, dacă va fi cazul, adăugă el cu mister în glas, dispun de o „sonerie de alarmă". Un colonel din serviciul de informații sirian

care mă va anunța la momentul potrivit. Acum stă la pândă.

Americanul își termină coniacul cu vădită plăcere și se ridică. Malko îl conduse până pe palier. Când se întoarse, Maya Sarkis era tolănită pe divan, cu ochii în ecranul televizorului Samsung pe care îl dăduse tare. Se vedea că făcuse un duș.

– Mi-e foame! Nu am mâncat nimic de aseară.

– Vă duc în oraș să mâncăm, îi propuse el, dar mai întâi trebuie să vă schimbați, îi propuse Malko.

– Locuiesc tot pe strada asta, zise ea simplu. Mă duc acasă ca să mă schimb și vin să vă iau la cină. Nu departe de aici e un restaurant italian foarte bun, *Al Dente*.

Părea că și-a revenit din emoția prin care a trecut. Pentru Malko libanezii erau mereu o surpriză. Își spuse că avea de străbătut cale lungă până să-l găsească pe Imad Mughnieh, principalul vinovat. Iar sfoara de care avea să tragă se numea Zema Hazmiyé.

* * *

Pe terasa micuță a restaurantului *Al Dente* era încă zăpușeală, deși era ora nouă seara. Adăpostit pe una din străduțele vechi din Ashrafieh, era unul dintre localurile la modă din Beirut. Maya Sarkis purta un taior clasic portocaliu, se pieptănase și se fardase puțin. Numai pungile vinețiide sub ochi și ușorul tremur al mâinilor îi trădau stresul.

De cum intră, comandă o bere Heineken și un scotch Johnnie Walker sec într-un pahar mare. Spre surprinderea lui Malko, ea turnă berea în scotch, amestecă, adăugă piper și bău amestecul pe nerăsuflate. Apoi mai comandă un rând. De abia după ce bău și al doilea pahar, îi adresă un zâmbet absent lui Malko.

– Iertați-mă, dar înainte nu puneam strop de băutură în gură...

– Ceea ce vi s-a întâmplat în seara asta este îngrozitor, zise el.

Ea ridică din umeri.

– Of, bineînțeles, dar nu de asta beau eu. Acum patru ani, eram împreună cu fiul meu Pierre care avea șaisprezece ani. Am fost opriți la un baraj de membrii Hezbollah. Fiul meu purta bocanci. L-au acuzat că este milițian. L-au omorât sub ochii mei; i-au tras două gloanțe în cap. După aceea m-au luat și m-au ținut închisă opt zile. Dar asta n-ar fi nimic. Nu-l aveam decât pe el...

Privirea îi deveni fixă, îndepărtată. Colțurile gurii se lăsară în jos.

– Îi urăsc, zise ea. Dacă aș putea să-i omor pe toți, aș face-o. Sunt niște bestii perverse și pline de cruzime. Dacă v-aș putea ajuta...

Malko înțelegea de ce lui Vincent Faulkner nu-i era teamă că avea să-l trădeze.

– Acum ar fi avut optsprezece ani, mai spuse ea în timp ce împingea farfuria cu spaghete.

În vocea ei era atâta disperare, încât Malko nu știu ce să-i răspundă. Cu privirea încețoșată, Maya Sarkis își aprinse o țigară. De-abia după al treilea fum se mai calmă

* * *

Restaurantul *Nasr* se înălța ca un imens pachebot cu ferestre mari pe marginea cornișei Mazra, vizavi de Beirutul de Vest. Era unul dintre localurile unde se găseau cele mai gustoase mézé. Maya Sarkis comandă o masă de unde să se vadă plaja, iar chelnerul se străduí să-i facă pe plac. Salonul imens era pe trei sferturi gol.

Maya Sarkis comandă un Cointreau cu gheață și cu lămâie, iar Malko o votcă și începură să supravegheze ușa. Pe la nouă și zece minute o femeie apăru în prag. Era sexy, avea un păr lung și ondulat, un pulover mulat pe corp și o fustă scurtă roz... Nu prea părea genul de soldat Hezbollah. Un chelner se apropie de ea și o conduse la o masă din apropierea barului.

– E Zema, zise Maya Sarkis.

Malko tocmai îi spuse să o aducă la masa lor, când un bărbat înalt intră în restaurant. Un brunet frumos cu fața ascuțită. Se îndreptă direct spre masa lui Zema care tresări

când îl văzu. Schimbară câteva cuvinte pe un ton vizibil încordat, apoi plecă și se instală la bar fără s-o slăbească din ochi.

Pulsul lui Malko se acceleră. Cine era acest bărbat? Doar nu se va repeta povestea din ajun... Dacă pleacă fără să vorbească cu tânăra femeie, nu va mai ști unde s-o găsească. În caz contrar, avea toate șansele să se arunce singur într-o cursă.

Ce trebuia să facă ?

Capitolul IV

– Îl cunoașteți pe bărbatul acesta? o întrebă Malko pe Maya Sarkis.

– Nu l-am văzut niciodată, răspunse femeia.

Zema Hazmiyé comandase un *arak* și se uita cu nervozitate în jurul ei; se vedea că nu se simte în largul ei. Povestea era ușor de reconstituit: Adal Chartouni trezise neîncrederea oamenilor pe care îi întâlnise, iar aceștia i-au întins o cursă.

Intrusul o supraveghea pe Zema, dar necunoscându-l pe Malko, acesta avea acum libertate de acțiune. Nu părea s-o fi reperat pe Maya Sarkis care stătea destul de departe de ea. În clipa asta clienții începuseră să intre în restaurant, oprindu-se în picioare și așteptând să se elibereze o masă. Se forma astfel un paravan între necunoscut și Zema Hazmiyé pe de o parte, iar pe de alta, între Maya Sarkis și Malko. Acesta reuși foarte lesne să se despartă de Maya. Lui Malko îi veni subit o idee:

– Vei profita de învălmășeala asta și te vei furișa afară din restaurant. Te vei întoarce ca și cum atunci intri în local pentru prima oară și te duci la masa ei. Bărbatul nu te cunoaște. Dacă vorbești cu Zema, vei afla ce se întâmplă. Pe urmă, te duci la toaletă. Ne vom întâlni acolo.

Maya Sarkis se ridică, se îndreptă spre ieșire înconjurând grupul care mișuna în jurul mesei lui Zema Hazmiyé. Când Maya apăru după cinci minute, se îndreptă foarte normal spre masa brunetei care, după o scurtă ezitare, o primi cu căldură. Cele două femei începură să discute, observate îndeaproape de necunoscutul de la bar. Îl chemară pe chelner și în cinci minute, masa lor se umplu cu nenumărate farfurii cu aperitive, specialitatea restaurantului. Fetele începură să guste din

fiecare în timp ce discutau. După un sfert de oră, Maya Sarkis se ridică de la masă foarte natural și se îndreptă spre fundul salonului. Malko așteptă câteva secunde, apoi o ajunse pe scara ce ducea la toaletă. Animația din restaurant îi ascundea foarte bine.

– Este amantul ei! îi spuse cu ușurare Maya Sarkis. Îl cheamă Moktar. A zărit-o ieri cu Adal și a crezut că se întâlnește cu el, că au o mică aventură. A urmărit-o ca să verifice dacă este adevărat. Din fericire, i-a spus că se întâlnește cu o prietenă...

Aceasta era o adevărată minune!

– Așteptați-mă la mine acasă, îi sugeră Maya. După cină o aduc acolo. Luați cheia de la portița din grădină. Stați pe verandă.

Ea se întoarse în salon. Când ajunse și Malko, observă că amantul lui Zema dispăruse, dar era mai bine să fie atent. Malko se duse la Sohbi care stătea la o sută de metri mai încolo, prefăcându-se că studiază un pliant pe care îl avea mereu în mașină. Îi povesti ce s-a întâmplat. Peste douăzeci de minute, Buick-ul se opri în fața unei porți cu grilaj în spatele căreia se ascundea o grădină lăsată în paragină în centrul cartierului Ashrafieh. Folosindu-se de cheia pe care i-o dăduse Maya, Malko descuie și descoperi o căsuță veche în stil otoman cu obloane din lemn care părea lăsată la voia întâmplării, atât de jalnic arăta. Câteva pisici vagaboande se băteau pe o grămadă de gunoi. Ajunse pe verandă și se instală într-un fotoliu de răchită cu fața spre portiță.

Moțăia în concertul de mieunături când două voci de femeie îl făcură să tresară. Maya Sarkis venise însoțită de Zema Hazmiyé. Malko își dădu seama imediat că dansatoarea băuse. Privirea era fixă și se clătina ușor.

– Vă las, zise ea împleticindu-se. Mă duc să mă culc.

Deschise ușa și aprinse lumina. Malko avu răgazul să zărească un salon plin cu mobilă, cu tavanul incredibil de înalt, luminat de un bec fără abajur care atârna de un cablu. Zema se așeză în fața lui Malko și îl examină curioasă.

– Sunteți american? îl întrebă fata sfioasă.

– Nu.

– Lucrați cu Adal Chartouni? Ce i s-a întâmplat?

– Nimic serios, dar a trebuit să plece din Beirut. Am venit să discut despre înțelegerea pe care ați făcut-o cu el. Mai e cazul?

– Da, însă acum îmi e teamă. Dacă fac ceea ce mi-a cerut, mă vor găsi și mă vor ucide.

Malko încercă să o liniștească zâmbindu-i cu căldură.

– Vă asigur că nu se va întâmpla așa. Vom lua toate măsurile de prevedere. Nu veți rămâne în Beirut. Dar mai întâi spuneți-mi de ce ați încercat să mă ajutați?

– Vreau să ajung în America, zise ea fără să mai stea pe gânduri. De când s-a terminat războiul, viața mea aici e un rahat. Lucrez de unsprezece ani în această tipografie și nu am nici o perspectivă. În plus, membrii Hezbollah le hărțuiesc pe toate femeile care nu poartă voal aici în Bir el-Abeit. Dacă vor deveni și mai puternici, nu va mai fi de trăit.

Îi distingea trăsăturile feței, nasul puțin coroiat și ochii cu o expresie provocatoare. Era o fată drăguță și foarte apetisantă. Părea nervoasă și își schimba poziția, când picior peste picior, când în poziție normală, așteptând să vadă ce urmează. Ca toate libanezele, avea în sânge puterea de seducție. Malko îi putea zări sânii prin puloverul subțire. Avea darul să-l înnebunească pe cel mai cast membru Hezbollah.

– I-ați spus lui Adal Chartouni că șeful dumneavoastră a participat la răpirea lui William Buckley? o întrebă Malko. Cum de erați atât de sigură? Dar mai întâi, spuneți-mi cum îl cheamă.

Ea trase nervoasă un fum din țigară.

– Hadj Ali Chehadé. Într-o zi, prin 1984, niște muncitori tipografi care lucrau în nivelul al treilea din subsolul tipografiei mi-au spus că au văzut un BMW gri care a tras pe rampă, chiar lângă locul lor de muncă. Din el au coborât trei bărbați înarmați care împingeau un *agnabi*[1]; era un bărbat scund, legat la ochi, care își pierduse un pantof. Avea pielea foarte albă.

– Cum de vă amintiți data?

– Pe 16 martie e ziua mea de naștere.

În acea zi un singur străin fusese răpit la Beirut: William Buckley.

---

[1] *Străin (n.a.)*

– Hadj Ali Chehadé era membru Hezbollah?

– Chiar de la început! Mai întâi le tipărea manifestele. Pe urmă, le-a cerut tuturor muncitorilor să poarte ținuta islamică, adică o robă lungă și o eșarfă.

– Și dumneavoastră v-a cerut acest lucru?

– Mie nu, fiindcă...

– Fiindcă?...

– Eu sunt amanta lui, mărturisi ea dintr-o dată. Dacă nu aș fi fost, mi-aș fi pierdut slujba.

Era de la sine înțeles că membrii Hezbollah nu țineau să fie cunoscuți. De altfel, nici măcar cei mai mari șefi religioși ai lor nu se dădeau în lături de la plăcerile lumești. Șeicul Fadlallah se lăuda cu cei unsprezece copii ai lui. Castitatea nu era trecută pe nicăieri în Coran.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Hadj Ali Chehadé i-a scos afară din subsol pe toți muncitorii. Când s-au întors după două ore, străinul dispăruse. La fel și mașina împreună cu unul dintre milițieni. Ceilalți doi rămăseseră acolo cu Kalașnikovurile lor. Stăteau retrași într-un colț și nu discutau cu nimeni.

– Unde era William Buckley?

– Nu am aflat decât după trei zile. Un muncitor i-a văzut cum deschideau o trapă din podeaua subsolului. Dădea într-o încăpere dezafectată ce folosise cândva ca punct termic. Se cobora pe o scară din fier și nu mai exista altă ieșire. Cei doi milițieni au coborât cu apă și cu *chawerma*. Au rămas acolo o jumătate de oră, apoi au urcat. Cât timp a rămas străinul acolo, unul dintre ei stătea de pază. Câteodată mă trimitea să-i aduc o cafea sau ceva de mâncare. Erau foarte politicoși cu mine și îmi spuneau „soră".

– Toți oamenii care lucrau la tipografie aflaseră despre acest lucru?

– Bineînțeles.

– De ce nu a suflat nimeni o vorbă?

Zema se tulbură ușor.

– Ne era frică, zise ea. Hadj Ali Chehadé ne-a spus să nu ne băgăm nasul în treaba asta, că era o chestiune politică, iar un bun musulman trebuia să susțină Partidul lui Dumnezeu. Chiar dacă îi chemam pe americani sau poliția, tot nu ar fi

rezolvat nimic, pentru că membrii Hezbollah controlau tot cartierul. Aveau timp berechet să-l omoare pe prizonier.

– Cât timp a stat acolo?

– Aproximativ cincisprezece zile. Într-o noapte l-au luat. Dimineața când am ajuns eu, milițienii dispăruseră.

Malko asculta fascinat istorisirea tinerei femei. Pentru prima oară calvarul prin care trecuse William Buckley putea fi reconstituit datorită unui martor foarte important.

– Îi cunoașteți pe cei doi milițieni? o întrebă el.

– Da, înclină ea capul. Pe unul îl cheamă Ibrahim. Acum are patiseria *Sea-Side* în spatele lui Majlis al-Choura, din Bir el-Abeit.

– Și celălalt?

– Îi știu doar prenumele: Farid. Locuiește pe strada al-Mahdi și are o motocicletă roșie. Este mecanic auto pe undeva prin Beirutul de Vest. Îi cunosc casa.

Malko înregistra toate aceste informații prețioase. Bietul Adal Chartouni își făcuse bine treaba.

– Milițienii au și ei legături cu membrii Hezbollah?

– Desigur, zise Zema. În fiecare vineri se ocupă de treburi obștești: repară gratis generatoarele stricate din oraș, chestii de genul ăsta. Omul Hezbollah s-a schimbat.

– Credeți că le pasă?

– Nici cât negrul sub unghie. Ei cred că America este un fel de diavol din carton pe care au învins-o și care a plecat pentru totdeauna din Liban, *Inch'Allah*.

– Dar șeful dumitale, Hadj Ali Chehadé, ce face?

– Își vede în continuare de treaba lui. Afacerile sunt dure. În fiecare vineri se duce la moscheea grupării Hezbollah situată pe drumul spre aeroport și strânge bani pentru milițienii din Partidul lui Dumnezeu care se luptă în sud cu israelienii. Nici el nu se mai gândește la ce-a fost atunci.

Malko lăsă să treacă un interval de timp, apoi zise cu voce gravă:

– Tot ceea ce mi-ați dezvăluit este extrem de interesant. Dar sunteți absolut conștientă de ceea ce avem de gând să facem?

Ea lăsă capul în jos, apoi răspunse.

– Da, vreți să-l omorâți. Mie mi-e indiferent. Este un om rău, cu toate că vorbește tot timpul de Dumnezeu.

Din nou lăsă să treacă câteva secunde înainte să întrebe cu un ton detașat:

– Cum putem să ajungem la el fără să trezim bănuieli? Nu vrem să facem rău nici unui om nevinovat.

Zema se gândise mai înainte, căci răspunse imediat:

– În fiecare joi îmi cere să rămân până târziu ca să termin socotelile din acea săptămână. În realitate, mă duc în biroul lui și...

– Cine se mai află în tipografie la ora aceea?

– Numai paznicul de noapte, la intrarea în rampă. Dar e beat criță și nu oprește nici o mașină.

Acest lucru părea destul de ușor. La un moment dat, Malko își zise că tânăra șiită face un joc dublu, că în mod sigur era o cursă.

– Mai aveți întrebări?

– Nu, spuse Malko. Acum pregătim operațiunea. Este momentul să aflăm mai multe amănunte despre cei doi milițieni. Puteți să veniți aici peste două zile la ora nouă? Vă voi aștepta.

– Sigur.

Nu mai aveau ce discuta, însă fata nu se ridica. Nu avea chef să plece. Își puse din nou picior peste picior. Avea senzația că numai dacă întindea puțin mâna, ea ar fi căzut în brațele lui. Ca și cum un simplu act sexual le-ar pecetlui înțelegerea. În fine, ea se ridică, făcând să trosnească bețele de răchită din fotoliu.

– Sunteți sigur că nu mai știe nimeni nimic? întrebă ea cu îngrijorare.

– Absolut sigur, afirmă el. Cum ajungeți acasă?

– Mă duc să chem un taxi. Să vă mai spun un amănunt. Ca să ajungeți în biroul lui Ali Chehadé, trebuie să urcați pe scara interioară care pornește de la cel de-al treilea subsol. Va fi singura parte luminată.

Străbătură grădina lungă și se despărțiră cu o strângere de mână.

Sohbi aprinse scurt farurile ca să zărească mașina pe întuneric. De acum încolo, problema era simplă. Lichidarea primului paznic al lui William Buckley și, eventual, a răpitorilor

lui părea ușor de înfăptuit. Însă principalul vinovat și instigator rămânea Imad Mughnieh. Dar mai exista riscul să afle de execuțiile acestea și să se ascundă și mai bine. Era nevoie ca tipograful și cei doi milițieni să-i arate calea către teroristul numărul unu.

Înainte de a avansa un pas și de a-i cere undă verde lui Vincent Faulkner, trebuia să pregătească acțiunea celor doi ucigași recrutați de CIA, Samir și Nabil Maalouf. Aceasta era treaba lui de mâine.

* * *

Cu mânecile cămășii mov suflecate mai sus de cot, dezvăluind brațele incredibil de musculoase, Samir Maalouf se aplecă deasupra jocului de table așezat pe o cutie în mijlocul salonului gol. Acum era rândul lui Nabil, fratele său, să arunce zarurile. Tablele l-au pasionat dintotdeauna. De mic copil, rămânea ore în șir să se uite la jucătorii instalați pe terasele cafenelelor din cartierul Ashrafieh.

– Joci sau ce faci?

Nabil se neliniști. Cei doi frați semănau ca două picături de apă. Înalți – un metru nouăzeci – musculoși ca niște atleți de bâlci, cu părul foarte negru și ușor ondulat, cu umeri lați de docheri, nasul mare, o mustață fină neagră, maxilare puternice de animal carnivor și ochi negri ca de rechin, rotunzi și lipsiți de expresie. De îndată ce te aflai în fața fraților Maalouf, aveai o senzație de disconfort, ca și cum ar fi venit de pe altă planetă. Cu toate astea, aveau o voce blândă, își ieșeau din fire mai rar, nu consumau niciodată alcool, nu s-au atins în viața lor de droguri și își adorau mama. Dar, ca și rechinii, singura lor vocație era aceea de a ucide. Făceau acest lucru cu o ușurință, o dexteritate și o măiestrie care îi plasau printre animalele cele mai periculoase de pe pământ.

Își descoperiseră vocația aproape din întâmplare, în 1976, în timpul luptelor feroce dintre palestinieni și Forțele Libaneze pentru menținerea controlului asupra hotelului *Holiday Inn*. Un mic comando din care făceau parte și frații Maalouf a reușit să pătrundă în subsolul clădirii ocupate de palestinieni. Ideea era

de a ocupa cât mai mult teren posibil înainte ca aceştia să-şi dea seama de prezenţa inamicului. Erau nevoiţi să înainteze cu pumnalul în mână.

Cu acea ocazie s-au remarcat fraţii Maalouf. Până atunci nu au fost decât nişte miliţieni obişnuiţi. Cu un an în urmă, adică în 1975, au primit primele lor arme M 16 şi au plecat la vânătoare de palestinieni, reuşind să omoare vreo doisprezece.

De-abia la *Holiday Inn* camarazii lor au descoperit cât de feroce erau. În două ore, Samir şi Nabil le-au tăiat gâtul fără să clipească la treizeci de palestinieni. Ultimul a fost ucis de Nabil cu douăzeci de lovituri de şurubelniţă în spinare.

Această acţiune le-a adus satisfacţia că au fost remarcaţi de Elie Hobeika, şeful serviciului de securitate al Forţelor Libaneze şi, de atunci, s-au ocupat de toate reglările de conturi ale acestuia.

În scurtă vreme, fraţii Maalouf au devenit mascota Păianjenului, *Aan-kabout*, serviciul de securitate din interiorul şi din afara Forţelor Libaneze, poreclit astfel din cauza ecusonului care reprezenta o pânză de păianjen.

Samir şi Nabil s-au străduit să dea tot ce aveau mai bun în ei cu ocazia masacrului din taberele palestiniene din Sabra şi Chatila, sub conducerea lui Elie Hobeika. Numai ei doi au omorât în două ore mai mult de o sută de palestinieni, mai cu seamă femei şi copii.

După această ispravă, au avut un regres, iar Forţele Libaneze i-au pus la dispoziţia CIA ca să negocieze anumite execuţii puţin mai delicate. Fără suflet, de o cruzime ieşită din comun, au căutat mereu să le facă pe plac şefilor. Erau cele mai eficiente maşini infernale din Beirutul de Est. Ca să se distreze, Samir, fratele mai mare, născut cu un minut mai devreme, a pus la punct un joc destul de sofisticat. Împreună cu câţiva amici, a ales un apartament situat pe „linia verde", care separa partea vestică a Beirutului de cea estică. Au instalat o mitralieră grea şi s-au aprovizionat cu tot felul de merinde.

La lăsarea nopţii, au făcut rost de o carte de telefon cu abonaţii din oraş şi au ales un număr dintr-una din clădirile situate vizavi, la inamic. Nu făceau altceva decât să formeze

numărul. Trezit din somn de soneria telefonului, abonatul făcea gestul obișnuit de a aprinde lumina. În acel moment, Samir Maalouf îi trimitea o ploaie de gloanțe din mitraliera grea... Firește că această activitate nu schimba raportul de forțe, dar le permitea să-și petreacă timpul într-un mod mai „plăcut".

La sfârșitul războiului, gemenii s-au reprofilat pe activitatea de import–export. Se învârteau precum rechinii într-un acvariu când fostul lor patron – CIA – le-a propus un contract: era vorba despre suma de o sută de mii de dolari de fiecare și, în plus, puțină distracție în singurul domeniu pe care ei îl apreciau: crima.

S-au întors cu discreție la Beirut. Fiindcă nu au participat niciodată la răzbunări cu caracter personal, dar au acționat mereu în cadrul unei miliții, nimeni nu i-a primit rău. S-au instalat într-un apartament din cartierul Verdun, unde locuia deja mama lor împreună cu ceilalți doi frați mai mici. Treaba pe care o aveau de făcut era foarte ușoară: așteptau să li se indice ținta.

*
* *

Clădirea cu patru etaje și cu balcoane largi din strada 54, sectorul 39 din cartierul Verdun nu prea făcea impresie când te uitai la ea. Trebuie să fi fost ceva de capul ei acum o jumătate de secol, însă căldura, umiditatea și gloanțele i-au imprimat același aspect jegos ca și imobilelor din apropiere.

Sute de cabluri electrice se încrucișau deasupra străzii înguste, iar holul de la intrare era întunecat ca o peșteră. Bineînțeles că liftul nu era decât o amintire...

Malko și Sohbi începură să urce scara largă. Zugrăveala era decojită pe porțiuni mari, pereții plini de găuri ca niște spumători, iar firele atârnau peste tot. La fiecare etaj erau numai câte două uși masive din lemn așezate față în față. Sohbi bătu la cea din dreapta de la etajul al treilea. Soneria dispăruse de multă vreme.

Dinăuntru răzbătea un zgomot înăbușit, câteva cuvinte schimbate în arabă ce treceau prin ușa masivă care se deschise spre exterior. În realitate, era o ușă blindată. În prag apăru Samir Maalouf. Malko avu un șoc. Chris Jones era imaginea palidă a

acestuia: un metru nouăzeci, numai mușchi, părul tuns foarte scurt, umeri largi, cu trăsături regulate, dar reci și ochi de rechin rotunzi, negri, privire de gheață.

– *Kifak!*[1] îi zise Samir Maalouf lui Sohbi. *Mahraba.*[2]

Sohbi făcu prezentările și intrară într-un salon imens și gol, doar cu un bec atârnat de tavan, iar deasupra unei canapele desfundate erau prinse în perete niște aplice cu abajururi verzi. Un televizor mare Akai era pus direct pe podea.

De îndată ce pătrunseră în încăpere, Nabil Maalouf se ridică lăsând tablele de o parte. În cadrul ușii apăru un tânăr căruia îi dădu ordin în timp ce ei se așezau. Apăru după câteva clipe cu un platou pe care se afla o cafetieră plină cu cafea turcească și patru ceșcuțe. Gemenii se așezară, aprinseră câte o Lucky Strike și îl fixau pe Malko precum doi ciobănești germani bine dresați. În afară de cămăși – a unuia mov și a celuilalt, roșie – erau aproape identici.

– Să le spun despre ce este vorba? zise Sohbi Jalloul.

– Dă-i drumul! fu de acord Malko.

În apartament stăruia o căldură înăbușitoare, deși era semiîntuneric din cauza draperiilor trase. Sohbi se lansă în istorisirea sa în arabă fără să fie întrerupt. După ce a terminat, Samir se întoarse mai întâi spre fratele lui, pe urmă spre Malko și zise cu o voce deopotrivă blajină și glacială care îți făcea pielea de găină:

– Sohbi ne-a explicat. Nu este nici o problemă în legătură cu ceea ce doriți dumneavoastră.

– Cum o să faceți?

– Avem nevoie de o mașină cu geamuri negre ca să nu fie recunoscuți pasagerii. Și, bineînțeles, de numere false. Așa ceva e ușor de obținut.

– Arme?

– Nu trebuie să facem gălăgie, nu-i așa? Noi avem ce ne trebuie.

– Corpul nu trebuie găsit...

Samir făcu un gest sugestiv prin care Malko înțelese că acest lucru intră în preț. Nabil ridică mâna aproape cu sfială.

---

[1] *Ce faci! (n.a.)*

[2] *Bună ziua (n.a.)*

– Şi lui Zema îi facem felul?

– Nu, zise Malko, de fată mă ocup eu.

Ca să taie un gât în plus sau în minus nu constituia o problemă prea mare pentru ei...

– Când doriţi s-o facem? Avem nevoie de o zi pentru pregătiri.

– În principiu, pentru joi seara, făcu Malko. Sohbi vă va da de ştire joi dimineaţă.

– *Taib!*[1] zise Samir.

Discuţia ajunsese la sfârşit. Toată lumea se ridică. Urmară strângerile de mâini şi zâmbetele de complezenţă. Samir îl conduse pe Malko până la uşă. Nabil îşi reluase deja locul în faţa tablelor. Sohbi şi Malko coborâră în linişte scările vechi. Malko avea impresia că a intrat în cuşca unor şerpi veninoşi. Când se urcară în maşină, Sohbi comentă pe un ton plin de încredere:

– Cu ăştia doi nu vom avea probleme.

După cincisprezece ani de război civil, ştia el ce ştia. Deodată, pagerul începu să ţiuie. Era sunat de la mesagerie. Opri în faţa unei brutării şi coborî. După cinci minute reveni, dar era îngrijorat.

– Era Maya, zise el. Tocmai i-a telefonat Zema. I-a găsit numărul în cartea de telefon. Nu mai vrea să facă nimic pentru noi. Moare de frică.

Malko avu impresia că se află brusc la Polul Nord. Adevărata problemă de-abia acum începea. Dacă Zema îi turna tipografului Hezbollah tot ce ştia, acesta îşi va asmuţi prietenii, iar Malko risca să se pomenească cu o bandă de ucigaşi pe lângă care fraţii Maalouf erau nişte îngeraşi...

– Ce vrea să facă?

– Va veni la Maya în seara asta pe la ora opt.

– Bine, zise Malko cu gândul aiurea.

Sohbi se uită la Malko în oglinda retrovizoare şi îl întrebă cu un calm înspăimântător:

– Să-l anunţ pe Samir?

Aceasta era „soluţia libaneză": s-o elimine pe Zema înainte ca ea să poată vorbi. Malko respinse această idee. Mai întâi că

---

[1] *Bine! (n.a.)*

așa era etic, pe urmă, dacă tânăra șiită dispărea, operațiunea cădea de la sine.

– Nu, îi spuse el lui Sohbi. Mă duc să mă întâlnesc eu cu ea.

Trăgea nădejde că fata nu va veni cu o șleahtă de golani Hezbollah. Când ești un aristocrat austriac, pe deasupra și cu ditamai titlul nobiliar, nu poți să te porți ca un milițian libanez care taie gâturi în stânga și-n dreapta.

Cum nu dăduse încă în patima blândeții, îi spuse lui Sohbi să-i cheme pe frații Maalouf. Și cât mai repede. Ca să evite o surpriză neplăcută ce probabil era pe cale să apară.

Capitolul V

La biserica din Ashrafieh orologiul bătuse de mult de opt ori, dar Zema tot nu apărea. Malko se uita întruna la ceas timp de cinci minute. Poate că tânăra șiită era moartă de frică și se hotărâse să nu mai dea nici un semn de viață. Aceasta era varianta cea mai optimistă... Sohbi și frații Maalouf așteptau în Buick-ul care staționa puțin mai departe, pândind poarta dinspre grădina lui Maya Sarkis.

Tânăra femeie se afla la etaj. Instalat pe canapeaua desfundată din salonul imens cu tavanul ca de catedrală, Malko, neputincios, pândea ușa. Stomacul i se strângea cu fiecare clipă care trecea. Când zări silueta unei femei care împinse poarta și se îndreptă spre casă, Malko avu senzația că este victima unei halucinații. O recunoscu pe Zema după părul lung și ondulat.

Însă bucuria îi fu de scurtă durată, căci după ce intră ea, mai zări încă o siluetă care o urmă. De data aceasta era un bărbat. Începu să fugă pe alee și urlă la ea:

– *Kess ekhtak charmouta!*[1]

Zema se întoarse și, rămasă țintuită locului, slobozi un țipăt ascuțit.

– Moktar!

Bărbatul cu trăsături ascuțite pe care Malko îl văzuse la restaurantul *Nasr* agita un cuțit, cu intenția vădită că venise să-i taie gâtul logodnicei infidele. Malko simți un val de sânge care clocotea prin artere. Doar un tip de soiul ăsta mai lipsea acum ca să complice lucrurile...

[1] *Mama ta de căţea! (n.a.)*

Samir Maalouf țâșni pe poartă cu viteza și agilitatea unui jaguar. Moktar nu-l auzise venind. Simți ceva foarte greu care îi ateriză în spinare, ca o sălbăticiune, și fu proiectat cu nasul în pământ. O lamă rece era proptită de gât și o voce blândă îi șopti la ureche:

– Dacă te miști, *ya habibi*[1], ești mort...

Agresorul îi trase capul pe spate apucându-l de păr și îi propti pumnalul în gât. Dintr-o singură mișcare putea să-i taie beregata... Cum stătea cu capul dat pe spate, Moktar vedea doar cerul plin de stele. Nici măcar nu-l simți pe celălalt bărbat care trecu pe lângă el și se duse în casă.

Zema tremura ca varga în brațele lui Malko când apăru Nabil fără nici un zgomot. Se aplecă la urechea lui Malko și îl întrebă:

– Acum ce facem?

Zema înțelese și îl imploră:

– Nu! Nu-l omorî!

– Lasă-l să plece, zise Malko.

Nabil se duse la fratele său și schimbară câteva cuvinte. Imediat Samir îl ridică pe bietul logodnic și îl împinse până la portiță ținându-i pumnalul la gât. Pe urmă îl azvârli cu violență în stradă.

– *Rouh!*[2]

Mort de frică, Moktar o luă la goană. Nu-și închipuise că, dacă o urmărea pe logodnica lui, va cădea într-o astfel de cursă. Nu mai înțelegea nimic. Nu se opri din alergat decât atunci când ajunse în bulevard și chemă un taxi.

* * *

Zema nu se opri din tremurat, deși era la al treilea pahar de *arak* curat.

– Am telefonat din cauza lui Moktar, zise ea. Tot timpul mă urmărește și mi-e teamă că va descoperi ce vreau să fac. Ar fi în stare să mă denunțe. Nu este membru Hezbollah, dar în

[1] *Prietene (n.a.)*
[2] *Cară-te! (n.a.)*

multe privințe gândește ca ei. În seara asta m-a așteptat la ieșirea din atelierul de fotogravură. A vrut să vină cu mine. I-am spus că mă duc la prietena mea, dar nu m-a crezut. Dumnezeule! După ce s-a întâmplat în seara asta, o să mă strângă de gât! Trebuie să-i spun adevărul, altminteri, va fi în stare. *Ya haram*[1]... E atât de gelos.

Vorbirea începu să-i fie serios afectată de alcool. Malko o observa, calculând în minte succesiunea evenimentelor. Era miercuri seara și mai rămăseseră douăzeci și patru de ore până la demararea acțiunii pe care o pregătiseră. Nu mai putea aștepta încă o săptămână cu sabia lui Damocles atârnând deasupra capului. Se așeză lângă Zema și o obligă să se uite în ochii lui.

– Nu trebuie să vă fie frică, îi spuse el. Veți rămâne cu mine până mâine dimineață, iar Sohbi vă va duce la tipografie. Acolo nu aveți de ce să vă temeți. Nu ieșiți să mâncați ca să nu vă riscați viața. Mâine e joi. Din tipografie veți ieși numai cu mine.

– Și după aceea?

– După aceea, plecați din Beirut.

– Imediat?

– Imediat.

– Cum?

– Încă nu pot să vă spun.

– Atunci, nu pot s-o mai văd pe mama?

– Nu, nu acum.

Începu să plângă din nou. Samir și Nabil se evaporaseră ca duhul cel rău în sticla lui, dar Zema își aminti de ei.

– Cine sunt oamenii ăia doi?

– Niște prieteni care vă păzesc.

Ea se smiorcăi. Alcoolul o amețise. Își lăsă părul ondulat să cadă pe umerii lui Malko și îl întrebă cu glas de fetiță:

– E adevărat ce mi-ați spus?

– Da, mâine totul se va termina. Acum, haideți să mergem.

A fost obligat să o susțină, căci singură, nu se putea ține pe picioare. Sohbi îi conduse în apartament. Nu avea importanță că fata îl vedea, pentru că nu era în stare să-și amintească

[1] *Bietul de el (n.a.)*

nimic a doua zi, nici măcar pe ce lume fusese. Malko o conduse în camera pe care o ocupase deja Maya Sarkis și o lăsă acolo, iar el se întoarse la Sohbi care avea sarcina să-i facă legătura cu Vincent Faulkner.

După zece minute, o zări pe Zema apărând în salon goală, goluță, legănându-se pe picioare. Își scosese rochia și pantofii, lăsându-și pe ea doar slipul roz. Sânii ascuțiți îi stăteau în sus. Dintr-o singură mișcare, ea fu în brațele lui Malko, strivindu-și buzele de gura lui, repetând ca o moară stricată:

– *Ayété! Ayété! Ayété!*[1]

Pântecele dansa lipit de al lui, frecându-și sânii mici de pieptul lui cu o mimică fără echivoc. Ea îl trase înspre canapea. Voia să facă dragoste așa cum un copil își dorea o acadea și slobozi un suspin lung atunci când Malko pătrunse în ea. Trupul plin de neastâmpăr se ondula sub el, îl mușcă și, în final, se arcui zguduită de un orgasm violent. Țipătul ei făcu să zăngăne geamurile. Apoi îl sărută pe Malko precum o nebună, mai, mai să-i spargă dinții. După asta, se liniști și adormi.

Nu se trezi decât atunci când el se smulse din ea. Sfios, Sohbi se retrăsese în bucătărie. Malko făcu un duș și se duse pe balcon. În stânga lui, covorul de lumini al Beirutului era întrerupt de un șanț lat și negru: „linia verde", zona distrusă, unde atâția locuitori ai orașului își găsiseră moartea.

O clipă mai târziu, Sohbi i se alătură, puțin aplecat, după cum îi era obiceiul. Îi întinse o tartină cu brânză și un suc rece de smochine.

– Îl vom anunța mâine pe domnul Vincent, zise el.

Malko privea cerul înstelat. Peste douăzeci și patru de ore, răzbunarea pusă la cale de CIA va începe. Numai dacă nu i se întindea o cursă...

* * *

Numai bâzâitul aparatului de aer condiționat tulbura liniștea ce domnea în BMW. Samir Maalouf conducea, Sohbi stătea alături de el, iar Nabil și Malko se aflau în spate. Plecaseră din

[1] *Dragule! (n.a.)*

Ashrafieh cu o jumătate de oră în urmă, îndreptându-se spre sud, pe fostul bulevard Camille-Chamoun, lăsând în stânga lor stadionul înțesat de israelieni. Mașina aleasă de frații Maalouf era perfectă, aproape nouă, cu geamuri întunecate prin care era imposibil să distingi călătorii din ea chiar de la un metru. Placa de înmatriculare o furaseră de la alt vehicul.

Samir încetini ca să treacă prin barajul sirian, plasat lângă stadion. Soldatul le făcu semn cu capul să treacă. Malko răsuflă ușurat. Mai merseră un kilometru. La dreapta, o zonă în care s-a construit puțin era întreruptă de terenuri virane, iar la stânga, începea suburbia sudică cu amalgamul ei de străduțe prăfuite care se intersectau la tot pasul, cu unele porțiuni asfaltate, în altele doar pietruite, ca niște drumuri de țară.

– La stânga, spuse Sohbi.

Dimineață o condusese pe Zema, lăsând-o la o sută de metri de tipografia lui Hadj Ali Chehadé și profitase de acest lucru ca să recunoască locurile.

BMW-ul mergea acum pe o stradă ce traversa cartierul de la est la vest mărginită de vile și de case de locuit.

– Prima clădire la dreapta, indică Sohbi.

Nu se distingea prin nimic de celelalte, neavând nici un indiciu că la subsolul ei funcționa o tipografie. Când ajunseră mai aproape, farurile luminară intrarea pe o rampă pentru vehicule care se afunda în clădire. Samir viră fără să ezite și se angajă pe rampa întunecată.

În trecere, Malko reperă în stânga lui o gheretă în care un bărbat stătea aplecat peste un ziar. Samir făcu semn cu farurile, luminând rampa din ciment cu pereții negricioși. Ajunseră pe palierul de la primul nivel al subsolului. BMW-ul continua să coboare într-o liniște apăsătoare. Al doilea nivel de la subsol era tot atât de pustiu. Farurile luminau teancurile de hârtie, sulurile enorme și utilajele. În fine, ajunseră și la al treilea nivel. Rampa se întrerupea aici. BMW-ul se opri în spatele unei mașini gri japoneze, rablagită, fără număr. Coborâră toți patru. În clădire era liniște. Cu ajutorul lanternei, Samir descoperi o scară din fier pe care începură să urce. Toți erau încălțați cu bascheți și se deplasau fără zgomot.

Urcară în liniște prin întuneric, dirijați de fasciculul subțire al lanternei. La parter zăriră o lucire. Un singur birou era luminat. Se apropiară pe întuneric și, deodată, liniștea fu întreruptă de suspine sacadate. Malko trecu înainte și ajunse în fața unei încăperi luminate; era un birou cu ușile jumătate din lemn, jumătate din sticlă. Pereții erau acoperiți cu gravuri, iar biroul ocupa aproape tot spațiul. În spatele lui, un bărbat era afundat într-un fotoliu, în cămașă cu mâneci scurte. Între buzele groase strângea o țigară. Cu fața plată, cu ochii duși în fundul capului, cu tenul întunecat, gâfâia cu gura căscată ca și cum ar respira cu greutate. La început, Malko crezu că e singur, apoi îi văzu mâna apăsând un cap cu un păr ondulat care urca și cobora, apărând și dispărând sub birou. Îngenuncheată lângă fotoliul directorului, Zema îi administra cu conștiinciozitate o felație patronului său, Hadj Ali Chehadé. În clipa în care intră Malko cu pistolul în mână, corpul libanezului fu zguduit de un spasm violent, slobozind un soi de geamăt sugrumat și înfigând degetele în pletele fetei. Malko apăru în pragul ușii ațintind asupra lui pistolul Walther PKK cu amortizor. Ali Chehadé duse instantaneu mâna la sertar. Samir Maalouf se și năpustise spre el. Lama ascuțită a pumnalului îi tăie mâna tipografului până aproape de palmă.

– Ușurel, *ya habibi*, zise el cu vocea lui blândă.

Nabil Maalouf intră și el în birou. Afară, Sohbi stătea de pază.

Cu fața schimonosită de durere, Ali Chehadé încercă să-și încheie șlițul cu mâna dreaptă, în timp ce Zema se ridica roșie de rușine, evitând privirile celor trei bărbați. Furios, șeful ei strigă ceva în arabă.

– Ne întreabă ce vrem de la el, traduse Samir.

– Vorbește engleza?

– Da, vorbesc engleza, răspunse imediat șiitul. Cine sunteți?

– Vi-l mai amintiți pe William Buckley? întrebă Malko.

Ali Chehadé nu răspunse. O lucire de îngrijorare care se stinse repede îi fulgeră în ochii negri.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta!

– Ba da, insistă Malko, un spion american răpit în martie 1984.

Tipograful făcu o mutră surprinsă când îl auzi pe Malko.

– A trecut mult timp de-atunci!

– Da, răspunse Malko, dar noi n-am uitat. Ați fost condamnat la moarte.

– De cine?

– De prietenii lui. Noi am venit să executăm sentința.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Ali Chehadé își dădu seama că nu are de-a face cu niște simpli ageamii. Fruntea i se acoperi de broboane de sudoare. Bâigui:

– Sunteți nebuni, nu mai înțeleg nimic, nu am avut nici o legătură cu afacerea asta. E o greșeală... Vă înșelați!

– Ba nu, obiectă Malko. După răpire, William Buckley a fost adus aici în tipografie. Mașina a plecat, dar doi milițieni Hezbollah au rămas ca să păzească închisoarea lui William Buckley din subsolul tipografiei dumneavoastră. A rămas aici cincisprezece zile. Nu cred că nu erați la curent cu acest lucru.

Sângele fugise din obrajii tipografului. Își căuta cuvintele. Ca să-l zgândărească, Malko preciză:

– De altfel, Zema Hazmiyé își amintește foarte bine. Era chiar ziua ei de naștere.

Lui Ali Chehadé îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă. Brusc, încercă să se ridice din fotoliu înjurând. Nebun de ură, era cât pe ce s-o strângă de gât pe Zema care stătea chircită într-un colț al încăperii. Însă pumnalul lui Samir Maalouf proptit în gâtul lui îl liniști repede. Căzu din nou în fotoliu. Malko profită de confuzia în care se afla.

– Cine a organizat răpirea? Știu că ați fost doar complice.

Ali Chehadé ridică spre el o privire plină de mânie și de ură.

– Știți dumneavoastră foarte bine! Imad Hadj Mughnieh... Dacă aș fi refuzat, m-ar fi omorât. Pe atunci, el făcea legea pe aici.

– Cine au fost cei trei bărbați care l-au ridicat pe William Buckley?

– Niște milițieni din Hezbollah.

– Numele?

– Toufik, Farid și Ibrahim. Toufik a fost omorât la câteva luni după răpire. Ceilalți doi sunt încă în viață. Ibrahim ține o patiserie, iar Farid Cherif este mecanic auto.

– Cât timp a stat ostaticul aici?

– Două săptămâni. S-au purtat bine cu el.

Din când în când privirea plină de ură îi aluneca spre Zema. Îi venea să-i smulgă inima din piept cu mâinile lui.

– Și după aceea?

– Oamenii lui Mughnieh au venit să-l ia cu o camionetă care transporta tuburi de ciment. L-au făcut sul ca pe o mumie și l-au ascuns într-un tub. De atunci nu l-am mai văzut, *Wahiet Allah!*

– Unde l-au dus?

– Cred că în Bekaa, la cazarma membrilor Hezbollah din Baalbeck.

Ali Chehadé își pierduse aroganța de la început. Acum avea un singur gând: să-și salveze pielea. Un miros acru de sudoare invadă încăperea; era mirosul spaimei.

Cu figura descompusă, tipograful își ștergea întruna fruntea. Ochii plini de groază se îndreptau repede, când spre Malko, când spre frații Maalouf. Ca participant la răpire, nu vedea nici o ieșire din acest birou oricâte speranțe și-ar pune în cineva, fiindcă în tipografie nu mai era nimeni. Malko vedea cum creștea disperarea în ochii lui care se mișcau necontenit. Ca niște stane de piatră, frații Maalouf așteptau cu ferocitatea unor rechini care își pândesc prada. Înghesuită în zid, Zema se mira de curajul ei. Acum nu mai putea da înapoi.

– Ați aflat tot ce voiați să știți? întrebă brusc Chehadé.

Era la capătul puterilor. Malko scutură din cap.

– Nu, vreau să-mi arătați locul unde a fost sechestrat William Buckley.

Deodată, Ali Chehadé păru că se face totuna cu fotoliul. Gândul de a se duce din nou în acel subsol îl îngrozea. Ghicea cam ce vrea să însemne acest lucru. Cum nu făcea nici un gest, Samir îndreptă pumnalul spre gâtul lui. În sfârșit, Ali Chehadé se ridică, înfășurându-și mâna rănită într-o cârpă.

Zema întoarse privirea în altă parte când acesta trecu prin fața ei. Merse încetișor până la scara metalică și începu s-o

urce. Samir venea în urma lui. Gâfâind ca o focă, ajunse la primul nivel din subsol și se întoarse cu chipul schimonosit de teroare.

– N-am putut să fac nimic! *Wahiet Allah!* Imad Mughnieh este vinovatul.

Se agață de bara de fier. Samir îl înțepă cu vârful pumnalului, dar Ali Chehadé parcă nici nu simțise. Se uita țintă la Malko cu umbra de speranță ce îi mai rămăsese.

– Poate că este adevărat, însă Imad Mughnieh a dispărut de multă vreme, zise Malko.

– Pot să vă spun unde este, se smiorcăi numaidecât tipograful.

– Unde?

– Dar pe urmă mă lăsați în pace?

– Poate.

Samir îl înțepă din nou.

– Se află la Bekaa, zise el pe nerăsuflate. Într-un sat al membrilor Hezbollah, Janta, aproape de granița cu Siria. Au acolo o tabără de antrenament...

Tipografului îi era teamă că s-ar putea să fie adevărat. Malko se gândi la suferințele îndurate de William Buckley și răspunse:

– Foarte bine, totuși vreau să văd locul în care a fost ținut Buckley.

Fără o vorbă, Ali Chehadé începu să coboare scara, dar cât de încet putea, de parcă avea tălpile de plumb. Lanterna lui Samir lumina formele fantomatice ale utilajelor. Mirosul cernelii de tipografie, la fel de fad ca și cel al sângelui, pătrundea până în gât. Ajunși la cel de-al treilea nivel, Ali Chehadé se opri gâfâind, ca și cum ar fi urcat cele trei etaje, nu ar fi coborât... Samir răsuci comutatorul. Lumina chioară făcea ca locul să pară și mai sinistru. Aveau senzația că se află într-o grotă, la mare distanță de suprafața pământului. Vocea lui Malko rupse tăcerea:

– Unde este?

Fără să răspundă, Ali Chehadé se îndreptă spre un teanc de hârtie înalt de un metru, așezat pe o dală metalică.

– Aici este, spuse el cu o voce stinsă.

– Daţi la o parte hârtia!

Nu zise nimic şi se puse pe treabă cu gesturi mecanice, îndepărtând hârtia teanc cu teanc. Cei trei bărbaţi îl supravegheau... Treaba asta a durat mai mult de un sfert de oră. Gesturile tipografului erau din ce în ce mai lente: voia să mai câştige câteva minute de viaţă... În fine, apăru o trapă din fier. În trapă era prins un mâner de care Ali Chehadé se strădui din răsputeri să tragă, dar nu reuşi. Atunci, Samir îl împinse în lături şi, de prima oară, reuşi să ridice trapa lăsând vederii o gaură neagră dreptunghiulară cu trepte din fier.

– Daţi-mi lanterna, ceru Malko.

Orientând fasciculul luminos, coborî scările simţind un nod în gât. Nu exista nici o altă deschizătură, pereţii erau negri, iar apa se prelingea pe ei. Pe podeaua din pământ bătătorit, zăcea într-un colţ o saltea aşezată lângă un soi de strachină şi o găleată pentru nevoi. William Buckley îşi petrecuse aici primele ore de captivitate... Ce deznădejde trebuie să fi simţit el în văgăuna asta în care putea să urle cât îl ţinea gura că tot nu-l auzea nimeni... Malko urcă simţind un ghem în stomac. În acel subsol liniştea era apăsătoare.

– Nu i-a făcut nimeni nici un rău, băigui Ali Chehadé. Nu l-am mai văzut de-atunci.

– Dar ştiaţi cine era, nu-i aşa?

Lui Malko nu-i era deloc milă de el. Acei oameni erau de-a dreptul amorali, nu imorali. Nimeni nu-i putea schimba. Ar fi fost în stare să comită orice fel de crimă în numele lui Allah.

Tăcerea se prelungi câteva clipe. Pe urmă, Samir Maalouf se duse încetişor în spatele lui Ali Chehadé. Fusese atât de rapid, încât Malko abia îi observă gestul. Cu mâna stângă îl lovi pe neaşteptate pe tipograf în spate. Cu dreapta, ţinea lama tăioasă a pumnalului de-a latul gâtului. Antrenat de greutatea corpului, Chehadé căzu în faţă, direct în pumnalul ţinut cu fermitate. În acelaşi timp, Samir retrase lama cu o mişcare bruscă. Cu gâtul deschis, cu laringele şi coardele vocale secţionate, tipograful se prăbuşi ca o masă inertă în gaura neagră, cu sângele ţâşnind din carotidele tăiate.

Se auzi o bufnitură atunci când trupul se izbi la câțiva metri mai jos, apoi se lăsă din nou tăcerea. Malko se simțea deopotrivă dezgustat și ușurat. În sinea lui îi era recunoscător libanezului. Samir puse trapa la loc. Apoi, fără să-și adreseze vreun cuvânt, cei trei bărbați se apucară să pună hârtia la locul ei. În zece minute, nu era nici urmă de asasinat. Cadavrul putea fi descoperit și după câteva săptămâni. Nabil urcă să-i ia pe Sohbi și pe Zema. Nimeni nu întrebă de Ali Chehadé. Samir Maalouf se instală la volanul BMW-ului, iar Zema în spate, între Malko și Nabil. În față la *Summerland* au fost superficial controlați de un baraj sirian. Soldatul lumină interiorul mașinii, apoi le făcu semn să plece.

Mai târziu, Samir opri în fața hotelului *Bristol*. Sohbi recuperă Buick-ul, iar BMW-ul fraților Maalouf se făcu nevăzut. Sohbi conducea acum pe strada Farrad-Chebah care mergea de-a lungul portului și se îndreptă spre Jounieh. Peste tot era întuneric... Numai câteva magazine de trufandale rămâneau deschise până noaptea târziu.

Înainte cu cinci sute de metri de bifurcația care ducea la Ambasada americană, Sohbi opri mașina în parcarea unui imobil. Un bărbat pe care Malko nu-l cunoștea coborî dintr-un Chevrolet negru. După felul în care era tuns, trebuie să fi fost ofițer.

– Totul a mers bine? întrebă el.

– Da, răspunse Malko.

Se întoarse spre mașină și o strigă pe Zema.

– Haideți!

Ea coborî vizibil speriată.

– Plecați cu acest domn, îi spuse Malko.

– Unde?

– În Statele Unite, cum v-am promis. Câteva săptămâni veți fi în custodia noastră, pe urmă vă veți muta într-o vilă la alegerea dumneavoastră. Mult noroc!

– Dar nu văd nici un avion, protestă ea cu naivitate.

– Nu plecați cu avionul, preciză Malko. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru noi.

Ofițerul o și împinse în Chevrolet. Vehiculul se îndepărtă rapid. Malko și Sohbi rămaseră pe loc. Peste douăzeci de

minute, liniștea fu tulburată de uruitul unui elicopter. Luminile aparatului se zăriră câteva clipe în timp ce se desprindea de colină, apoi dispărură în zare. Decolase de pe pista Ambasadei americane și zbura acum spre o navă ce făcea parte din Flota a șasea.

De acolo, Zema Hazmiyé va fi transferată în Cipru, de unde, un avion Falcon 90 aparținând CIA o va duce la Langley. Autoritățile libaneze puteau să se neliniștească din cauza dispariției tipografului și a angajatei sale, dar nu aveau nici un fir călăuzitor ca să dea de ei.

Operațiunea *Wrath of God* abia acum începuse. Totul era s-o poată continua.

Capitolul VI

– Nu am găsit cel mai vag amănunt supărător, nici măcar un rând în *Al-Ahad*[1] sau în alte ziare arabe. Nici serviciile secrete nu pomenesc nimic. Mi-am activat toate antenele. Nu sunt alertați nici sirienii, nici libanezii. Ați făcut o treabă bună...

Vincent Faulkner se întrerupse brusc și i se adresă lui Malko:

– Sunteți cu gândul în altă parte. Unde, mă rog?

Cei doi bărbați se aflau în Honda americanului, într-o parcare subterană din Espace 2000, un întins spațiu comercial pe drumul spre Jounieh. Două echipaje le asigurau paza. Trei soldați într-un Mercedes, frații Maalouf și Sohbi în Buick. De la execuția lui Ali Chehadé s-au scurs două zile. Când Vincent Faulkner îi pusese întrebarea, Malko tocmai revedea în minte trupul tipografului care se prăbușea și cele două jeturi de sânge ce țâșneau din carotide. Între planurile curat ticluite ale unei răzbunări și până la înfăptuirea ei se căsca o lume.

– Nu mă gândesc la nimic special, răspunse Malko, doar la ce va urma. Avem suficiente elemente ca să-i identificăm pe răpitori. Dar, principala noastră țintă este Imad Mughnieh...

– Mă ocup eu, zise Vincent Faulkner. Am reactivat un băiat care a lucrat mult timp pentru noi la Bekaa. Îl cheamă Fouad Daouk. Face și pe ghidul prin împrejurimi pentru echipele din DEA. I-am promis cincizeci de mii de dolari dacă îmi va confirma prezența lui Imad Mughnieh la Janta și dacă ne ajută să-l eliminăm.

– Cum poate supraviețui în Bekaa dacă are astfel de legături cu dumneavoastră? se miră Malko.

---

[1] *Cotidianul grupării Hezbollah (n.a.)*

– Face parte dintr-o familie foarte puternică pe care nici măcar membrii Hezbollah nu îndrăznesc s-o atace. Este foarte prudent. Aștept răspuns de la el. Fapt care vă dă răgaz să le „faceți felul" lui Farid Cherif și Ibrahim Halla.

– Dar pe ei nu-i putem face să dispară, obiectă Malko.

– Da, recunoscu americanul, însă vor fi și mai atenți dacă Imad Mughnieh va fi lichidat. Sunteți pregătit să acționați fără să mai așteptați?

– Am pus la punct un plan, confirmă Malko, în colaborare cu Maya Sarkis. Ea ține foarte mult la el.

Vincent Faulkner clătină din cap.

– Nu de la ea ni se trag ponoasele. Îi urăște într-atât pe membrii Hezbollah, încât îi putem acorda încrederea ca nimănui altcuiva. Dacă i s-ar da pe mână o bombă atomică, ar preface în cenușă toată periferia sudică. Nu uitați că i-au omorât băiatul. (Se uită la ceas.) Viitoarea întâlnire va fi peste patruzeci și opt de ore. Aveți tot timpul să acționați. *God help you.* Sper să primesc răspuns de la Fouad.

* * *

– *Bismillah Al Rahman Al Rahim...*

Megafoanele moscheei din Majlis al-Choura răsunau foarte tare în zăpușeala de la sfârșitul zilei, chemându-i pe credincioși la cea de-a cincea rugăciune, recitând versetul potrivit din Coran. Câteva femei în ținută islamică își croiau drum prin labirintul de străduțe din cartierul Bir el-Abeit în zgomotul claxoanelor vehiculelor de tot felul. În suburbia sudică, pe aproximativ douăzeci și doi de kilometri pătrați, trăiau vreo șase sute de mii de persoane. Majoritatea locuia în apartamente cu chirie medie, toate asemănătoare, cenușii, sinistre, unele chiar neterminate. Milițienii bărboși cu Kalașnikovurile pe umăr supravegheau centrul membrilor Hezbollah din suburbia sudică alcătuit dintr-un grup de clădiri în formă de „U" a cărui intrare era protejată de o barieră.

De câtva timp, Sohbi se învârtea pe străduțele cartierului; Malko stătea în spate atrăgând privirile ostile ale vreunui tânăr fanatic ce scuipa ca să-și arate disprețul. La tot pasul puteau fi

întâlnite portretele lui Khomeyni, ale imamului Moussa Sadr, asasinat de libieni, sau ale tinerilor martiri necunoscuți care au luptat împotriva Israelului.

Circulația era riguros pusă la punct. Ca să se evite ambuteiajele, înfipseseră steaguri negre în canistre de petrol și le plantaseră în mijlocul șoselei. În vârful unui catarg flutura un imens drapel al grupării Hezbóllah, reprezentând un Kalașnikov ce țâșnea dintr-un glob pământesc. Fațadele celor mai multe imobile din cartier erau înconjurate cu panglici colorate. Dacă acestea erau lăsate să atârne de la balcoane, însemna că unul dintre credincioși s-a întors din pelerinajul la Mecca. În acest cartier cu locuitori habotnici, acest lucru era o onoare... La fiecare intersecție, portretele lui Khomeyni, ale lui Khameini, ale imamului Moussa Sadr, ale tinerilor „martiri" necunoscuți și bărboși domneau peste mulțime. Dedesubtul unui panou, o patrulă a armatei libaneze grupată în jurul unui M.113 încerca să se țină deoparte sub privirile ostile ale tinerilor care căscau gura pe acolo. Aceștia scuipau pur și simplu când vedeau că un străin se uită la portretele martirilor necunoscuți din războiul împotriva sioniștilor sub care erau câteva garoafe veștejite; șiiții aveau gustul martiriului.

Pe măsură ce vocea din megafoanele moscheei chema la rugăciune, trecătorii se opreau acolo unde se aflau și îngenuncheau direct pe sol, printre mormanele de gunoaie, printre carcasele de automobile sau printre grămezile de moloz. În suburbia sudică trotuarele erau inexistente, majoritatea străzilor nu aveau nume, iar cea mai mică noțiune de urbanism era total necunoscută...

Sub privirile ostile a doi tineri, Sohbi Jalloul fu nevoit să întrerupă prefăcutul meșterit pentru schimbarea unei roți și îngenunche la fel ca și ceilalți în mijlocul șoselei. Nu trebuia să se facă remarcat. În mașină, Malko se prefăcea că citește ziarul. Se opriseră în fața patiseriei *Sea-Side* cu vitrina vopsită în roz și verde. Acum doi ani, nu s-ar fi putut aventura până aici. Cartierul era controlat în întregime de soldații Hezbollah și interzis străinilor care erau considerați niște *jallous*, adică spioni. Astăzi îi tolerau din cauza ordinii instaurate de sirieni.

Nimeni nu se îngrijise să panseze rănile clădirilor din

această suburbie netedă ca o palmă ce semăna mai mult ca niciodată cu un cartier popular din Napoli după cutremur. Nu se afla departe de cartierul creștin cu vilele lui elegante, dar parcă era deja altă galaxie.

Malko nu slăbea din ochi patiseria. În vitrină, prăjiturile colorate formau un soi de piramidă. Înăuntru, un singur bărbat se chinuia să facă niște pachete. Ibrahim Halla, unul dintre răpitorii lui William Buckley, părea să aibă vreo treizeci de ani, barbă și mustață. După ce termină de făcut pachetele, îl strigă pe un băiat care stătea la aer în fața patiseriei și se așează la tejghea. Pe urmă, fixă încărcătura în portbagajul unei biciclete și se îndepărtă, croindu-și drum cu greutate printre vehiculele de tot felul. Gânditor, Malko îl urmări cu privirea.

Băiatul, transfug din Amal, în aparență inofensiv, fusese un militant fanatic al Partidului lui Dumnezeu, care apreciase că este prea moale. Pentru două sute de dolari pe lună, a lucrat timp de șase ani în serviciul de securitate al grupării Hezbollah, legat printr-un pact secret de șeful lui religios, șeicul Hadj Naim Kassiz. După terminarea războiului, a deschis această prăvălie din economiile sale, s-a căsătorit cu o vecină și se descurcă datorită clientelei formate din vechii lui prieteni. Visul său era să ajungă la Mecca, ori, cel puțin, să se bată cu sioniștii din sud.

Sohbi așteptă puțin, puse roata la loc și demară, puțin lipsind să dea peste un negustor de cafea care vindea ceașca cu cincizeci de cenți. Îl ajunse imediat din urmă pe Ibrahim Halla în dreptul ruinelor bisericii Harek Hreik, dinamitată chiar la începutul războiului. Puținii creștini ce locuiau în cartier au fost nevoiți să fugă sau au murit cu gâtul tăiat în numele Islamului. Epurarea etnică și-a făcut deja apariția.

Patiserul nu-i dădu nici o clipă atenție Buick-ului care îl urmărea. Asurzit de zgomotul claxoanelor, mort de căldură, opri bicicleta în fața clădirii Bir Hachem și dezlegă pachetele. Acum două ore, intrase în prăvălia lui o femeie îmbrăcată în ținută islamică și comandă prăjituri ca să sărbătorească un luptător care tocmai s-a întors din sud. Plătise în avans. Imobilul cu cincisprezece etaje, la fel de jegos ca și cele din apropiere, era decorat cu efigia gigantică a lui Khomeyni. Nu departe de aici, un polițist în uniformă gri încerca în zadar să dirijeze circulația la intersecția cu strada Damasc. Nimeni nu-i

băga în seamă fluierăturile. Dacă ar mai fi război, l-ar fi împușcat ca pe un iepure.

Ibrahim Halla intră în clădire. Bineînțeles că pe nicăieri nu era trecut nici un nume, dar clienta lui îi spusese că locuiește la etajul șapte, ușa din stânga liftului care fusese transformat de mult în debara. Începu să urce scara cu tente gri din cauza jegului. La etajul al treilea, o gaură enormă de obuz îți permitea să vezi marea. Ajunse la etajul șapte și, prin ușa deschisă, zări un apartament devastat din care numai pereții mai rămăseseră în picioare. Se opri surprins când o voce șopti în spatele lui:

– Pe cine cauți, *ya habibi*?

Un bărbat înalt, cu zâmbetul pe buze, tocmai se ivi de pe scară. Ibrahim Halla nu se tulbură deloc.

– Fatmeh Itani mi-a comandat niște prăjituri, zise el.

– Vizavi, făcu necunoscutul în timp ce îi arăta cealaltă ușă de pe palier. A plecat, dar se întoarce. Spune-mi, nu te cheamă cumva Ibrahim Halla?

– Mă cunoști?

Zâmbetul necunoscutului se lăți și mai mult pe buze.

– Mai ții minte când îi împușcai pe palestinienii din Chatila? Unul dintre ei s-a furișat prin spatele tău și a ieșit prin canal; era cât pe ce să te omoare...

– Așa este, recunoscu Ibrahim, de unde știi?

– Eram la Amal. Haide să mai discutăm în timp ce îți aștepți clienta. Vino pe aici.

Îl făcu să intre în apartamentul distrus și împinse ușa. Lui Ibrahim de-abia avu timp să i se facă frică. Cu spatele lipit de perete, zări pistolul negru cu amortizor pe care necunoscutul îl scoase de sub cămașă. Bărbatul zâmbea întruna. Întinse brațul și trase o dată. Glonțul trecu fără greutate prin teancul de prăjituri și pătrunse în pieptul patiserului. Năucit, acesta se clătină și scăpă prăjiturile. Străinul continua să tragă cu sârg.

Ultimul glonț îl lovi pe Ibrahim sub ochiul stâng. Asasinul contemplă cadavrul câteva clipe, apoi îi mai trase un glonț în ureche.

Pachetele erau răspândite pe jos. Samir Maalouf luă un pumn de prăjituri cu brânză, puse pistolul la loc și coborî liniștit scara. Când ieși din clădire mai avea încă gura plină. Traversă

intersecția și se urcă în Buick-ul aflat vizavi de stația de autobuz.

– A mers? îl întrebă Malko.

Cu părul acoperit de un *hijab*, nemachiată, Maya Sarkis făcuse comanda falsă de prăjituri.

– *Mafi machkal*[1], răspunse simplu Samir Maalouf.

Pentru el, uciderea unui om era ca și cum ar fi strivit o muscă. Malko, care văzuse totuși multe la viața lui, era uimit de sângele lui rece.

Se îndreptă către centrul Beirutului. Următoarea țintă era Farid Cherif, cel de-al doilea răpitor al lui William Buckley. Avea un mic garaj în apropiere de centrul comercial Gefinor, în Beirutul de Vest.

* * *

Farid Cherif era plin de unsoare din cap până în picioare. Încerca să asambleze un motor de Volkswagen din mai multe piese fără formă. Viața era grea și nici de lucru nu se prea găsea. Era gol până la brâu și își răsese barba așa cum îi recomandaseră șefii lui. Trebuia să-și schimbe imaginea clasică a soldatului Hezbollah bărbos ca să arate cât de zelos era. După încetarea războiului civil, a fost trimis la Nabatiyeh, în sud, unde a fost grav rănit: israelienii îl împușcaseră în burtă.

Îi era imposibil să mai continue lupta. Atunci s-a reconvertit și se ducea în fiecare seară la Borj Brajnieh, departe în suburbia sudică.

– *Mahraba!*[2]

Își înălță capul. În fața lui stătea o femeie fardată provocator, așa cum numai libanezele știu s-o facă. Era îmbrăcată într-un body mulat pe ea lăsând să i se vadă pieptul; avea ochi mari, negri și un zâmbet pe care bărbatul îl categorisi imediat drept satanic... De genul acesta de ființe voia Islamul să purifice Libanul.

Din fericire, mâna plină de unsoare îl scutea să dea mâna cu ea.

---

[1] *Nici o problemă (n.a.)*

[2] *Bună ziua (n.a.)*

– *Mahraba*, răspunse el. Ce dorești?

– Am rămas cu mașina în pană în garajul din subsolul centrului Gefinor. Ai putea să vii s-o repari?

Era chiar vizavi de atelierul lui.

– Ce are? o întrebă Farid.

– Nu știu, nu mai pornește, răspunse necunoscuta. Poate că e bateria, nu mă pricep.

Farid Cherif își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Du-te și așteaptă-mă, vin și eu mai târziu. Mai am ceva de făcut.

El îi arătă un capac plin cu buloane. Femeia ezită un pic.

– N-o să întârzii prea mult, nu-i așa?

Fixa cu privirea torsul puternic al tânărului șiit cu vădită senzualitate. Farid știa foarte bine că bogătașele din Beirut, mai ales cele creștine, erau extrem de libere. Îi încolți ideea că ea nu căuta decât o scurtă aventură într-un colț ferit dintr-o parcare. Dumnezeu nu interzicea acest lucru: nu era însurat, iar religia șiită permitea „căsătoriile de plăcere". Cuplurile se căsătoreau numai în weekend-uri...

– *Wahiet Allah*, vin în zece minute, zise el.

Ea se îndreptă spre centrul Gefinor în timp ce el îi admira balansul șoldurilor, puțin cam prea accentuat ca să fie o femeie cinstită. Avea bazinul înalt, iar țesătura subțire a rochiei îi scotea în evidență coapsele. Farid se excită.

Nu trecură cinci minute de când plecase femeia, că se apropie un soldat din armata libaneză cu un M.113, care stătea în post la intersecție.

– Avem probleme, zise el. Nu putem să mai plecăm...

Hotărât lucru, era ziua norocoasă a lui Farid.

– Trebuie să fac o reparație urgentă, zise el.

Soldatul luă un aer amenințător.

– Vii chiar acum! Se răsti el. Trebuie să plecăm.

Era mai bine să nu discute, căci altfel era de rău... În cinci minute găsi defecțiunea: era o legătură greșit făcută la alimentare. În schimb, durase o oră până o demontase... Soldatul îl supraveghea. Se aplecă deasupra motorului și începu să lucreze. Frumoasa fată îl aștepta...

* * *

De câtva timp, un mustăcios voinic îi dădea târcoale lui Maya Sarkis. Sprijinită de mașina ei oprită în parcare, fuma o țigară și pândea intrarea. Trecuse aproape o oră de când vorbise cu mecanicul. De ce nu mai apărea odată?

Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Oare o recunoscuse? Spusese ceva care să-l fi pus în gardă? Mustăciosul se apropie zâmbindu-i dulce, cu privirea ațintită la buzele ei groase și rujate.

– Ai nevoie de ceva?

Părea un derbedeu cu mustăcioară fină, cu ochi alunecoși, bine făcut, măsurând-o cu lăcomie pe tânăra femeie. Ea luă un aer cât se poate de trufaș.

– Îl aștept pe soțul meu, nu întârzie mult.

Bărbatul râse cu ironie.

– Ba te-a făcut să-l aștepți. Stai aici de aproximativ o oră.

Ea îi întoarse spatele fără să-i răspundă. Dintr-o dată, el o cuprinse cu brațele și îi simți trupul musculos lipindu-se strâns de spatele ei. Împingea cu toată puterea șoldurile în fesele femeii. Pe urmă, puse stăpânire pe sâni.

– N-ai chef mai degrabă de o măciucă bună? șuieră derbedeul la urechea ei. Eu am ce-ți trebuie...

El se freca întruna de ea și simți sexul încordat prin jeanșii necunoscutului. Aflase și ea că unele dintre femeile elegante din Beirut care se îmbrăcau cu creațiile vestimentare ale lui Gianni Versace sau alegeau mobile realizate de Claude Dalle, aduse de la Paris la niște prețuri exorbitante; nu se sfiiau să întrețină câte o relație fugară prin parcările întunecate.

– Lasă-mă în pace că vine soțul meu!

Ea se zbătu și atunci îi dădu drumul privind-o cu ură. Brusc, îi smulse poșeta și o rupse la fugă.

Fata vru să-l urmărească, însă tocurile înalte o împiedicau... Palidă de furie, îl văzu dispărând pe rampa ce ducea în stradă și strigă ca să atragă atenția vreunui trecător. Bineînțeles că nu-i răspunse nimeni... Înfuriată la culme, sări în mașină și demară. În poșetă avea pistolul cu amortizor cu care trebuia să-l împuște pe Farid Cherif. Era aceeași armă care folosise și la lichidarea lui Ibrahim Halla.

În clipa în care urca rampa, îl zări pe mecanicul gol până la brâu coborând scările cu trusa de scule în mână. El o recunoscu, apoi îi strigă prin geamul lăsat în jos atunci când trecu prin dreptul lui:

– Hei! Nu mai ai pană?

– Nu mai am nevoie de tine! M-a ajutat altcineva.

Ea acceleră făcând să scârțâie frânele. Din obișnuință, Farid se uită la plăcuța de înmatriculare. Avea număr de Ashrafieh. Poate că soldații libanezi l-au făcut să piardă ocazia să reguleze o ticăloasă de creștină. Le mergea vestea că o făceau ca niște târfe.

Urcă rampa abătut. Aproape că ieșise din parcare când zări o poșetă aruncată pe jos. O ridică și îl miră greutatea ei. Curios, începu să scotocească prin ea. Nu găsi bani, dar văzu un pistol cu țeavă lungă. Avea amortizor... Înăuntru mai erau un ruj de buze, un parfum, dar nici un fel de act. Subit, imaginea acelei creaturi provocatoare care îl ademenise în parcare îi năvăli în minte și simți furnicături pe șira spinării. Trăise destul de mult aproape de violență ca să nu-i simtă prezența acum... În ciuda calmului aparent din oraș, totul ar fi posibil.

Traversă strada de-a curmezișul ca să ajungă la atelier, când, brusc, își dădu seama că sergentul sirian îl cerceta curios. Îl fluieră pe Farid și arătă geanta cu degetul.

– Ce-ai găsit?

– O poșetă.

Sergentul i-o smulse numaidecât din mână, iar pistolul căzu pe asfalt. Se feri în lături, ca mușcat de șarpe. Farid Cherif se făcu alb ca varul.

– Nici n-am apucat să văd ce este înăuntru! spuse el.

– Rămâi pe loc, strigă sergentul.

Chemă ajutoare prin stație. După douăzeci de minute, un Jeep al Poliției militare îl ducea pe Farid Cherif la Ministerul Apărării din Baabda. Îi și puseseră cătușele și îl duseră la etajul al patrulea, unde se afla Biroul doi al armatei libaneze condus de colonelul Michel Rahbani. Acesta ținu cu tot dinadinsul să-l interogheze pe membrul Hezbollah. Sirienii se temeau de un singur lucru: că gruparea Hezbollah va încerca să tulbure liniștea, și așa fragilă, care domnea în Liban.

Farid povesti istoria cu pana de motor de două ori la rând. În timp ce el vorbea, ei o căutau pe femeia cu semnalmentele furnizate de el.

Norocul era de partea libanezilor. Patrula interceptă pe strada Hamra un derbedeu care avea un teanc de dolari și voia să cumpere un Rolex... L-au dus imediat la cartierul general pentru un interogatoriu dublat de forța mușchilor. Colonelul Rahbani reuși, în fine, să reconstituie povestea cu ajutorul celor doi martori. Totul se potrivea, iar tânărul Hezbollah era în afara oricărei bănuieli. Dar nimic nu dovedea că femeia voia să-l omoare. Poate aștepta pe altcineva. Au deschis un dosar și au început cercetările.

Seara pe la opt, Farid ieși din minister cu picioarele înmuiate. Se îndreptă spre cartierul în care locuia întrebându-se ce s-a întâmplat. Se duse drept în Majlis al-Choura și ceru să-l vadă pe șeicul Naim Kassiz, șeful lui spiritual care îl înrolase odinioară în serviciul de securitate al grupării Hezbollah.

Între ei era o legătură religioasă puternică. Șeicul îl primi numaidecât în biroul decorat numai cu două fotografii: una reprezentându-l pe Khomeyni, alta, moscheea al-Aqsa din Ierusalim. După ce a jurat pe Coran că va spune numai adevărul, tânărul își începu tirada.

* * *

Cu privirea întunecată, Maya Sarkis învârtea în paharul cu Cointreau trei cuburi de gheață și trăgea fumuri scurte din țigara Royale. Fuma câte două pachete pe zi. Din fericire, erau foarte ușoare. Temperatura era infernală chiar și pe verandă, iar cartierul Ashrafieh era sufocat de canicula. Stând în fața ei, Malko încerca să cântărească incidentul. Maya Sarkis nu mai avea de ce să se înfurie, căci pierderea pistolului era un lucru extrem de supărător. Numai de n-ar face poliția libaneză vreo legătură cu asasinatul din Bir el-Abeit și să descopere că era vorba de aceeași armă.

În orice caz, acum nu mai era nimic de făcut. Trebuia doar să-l lase în pace pe Farid Cherif care era în drum spre Bekaa și să-l caute pe omul recrut de CIA acum zece ani, răspunzătorul

direct al majorității răpirilor: Imad Mughnieh. Operațiunea *Wrath of God* nu mai avea succes dacă acesta dispărea. Moartea lui ar fi o lovitură pentru gruparea Hezbollah. Credea că este intangibil; îi pierduseră urma de multă vreme. Putea fi la Teheran, la Baalbeck, la Beirut sau chiar în sudul Libanului. Singurii care știau erau sirienii, dar aveau grijă să stea departe de orice reglare de conturi dintre membrii Hezbollah și americani. Pretindeau că nu știau nimic despre bărbatul a cărui fotografie nici nu o aveau.

Pe el trebuia să-l caute Malko împreună cu Sohbi Jalloul. Dar mai întâi era nevoie să se întâlnească cu Fouad Daouk, informatorul CIA.

– Am chef să uit toate astea, zise dintr-o dată Maya Sarkis. Mergem să mâncăm la munte, la Broumanna.

Își termină băutura dintr-o înghițitură, păstrând în gură un cub de gheață și urcă să se schimbe.

* * *

Șeicul Hadj Naim Kassiz asculta cu atenție povestea lui Farid. Membru al Comitetului executiv al grupării Hezbollah, însărcinat cu paza și securitatea, stătea în calea celei mai mici amenințări. În vreme ce tânărul îi explica, se gândea că în ajun descoperise, într-un apartament părăsit, trupul ciuruit de gloanțe al patiserului. Nici unul dintre vecini nu auzise focurile de armă, acest lucru însemnând că a fost o treabă de profesioniști. Răzbunările de ordin personal nu se făceau în felul acesta. Mitraliau toată familia fără să se ferească. Acolo nimeni nu observase nimic. Ajutorul patiserului spusese doar că s-a dus să livreze o comandă importantă.

Mai mult ca sigur că fusese împușcat cu un pistol cu amortizor... La fel ca acela găsit de Farid în poșeta din parcare.

Șeicul Naim Kassiz se ridică dându-i de înțeles lui Farid că e timpul să plece, sfătuindu-l să se ducă la moschee și să se reculeagă... La puțină vreme, se duse în altă clădire ca să consulte arhivele securității grupării Hezbollah. Toți membrii aveau întocmit câte un dosar adus la zi, cu ajutorul căruia puteau găsi specialiști în caz de urgență.

Șeicul Naim Kassiz luă două dosare, își turnă un suc de curmale și se așeză. Timp de două ore a pus cap la cap acțiunile din toți anii de război ale lui Farid Cherif și ale lui Ibrahim Halla. Reciti cu atenție faptele în ordine cronologică, întrebându-se brusc dacă nu cumva dăduse peste ceva „gras". Lucru pe care gruparea Hezbollah nu îl prevăzuse, dar care putea reprezenta un pericol de moarte. Părea atât de incredibil, încât pregetă un timp înainte de a spune cuiva ceva despre asta. Ca să-și poată susține ipoteza, trebuia să facă investigații serioase.

Capitolul VII

Drumul spre Broumanna începea de la Djaidé și traversa colinele muntelui creștin acoperite cu construcții noi îndreptându-se spre crestele ce străjuiau Bekora. Străbătea sate distruse sau altele mai animate. Broumanna era stațiunea la modă unde veneau locuitorii bogați din Beirut ca să se destindă. Maya Sarkis îl ghida pe Malko prin interminabilele intersecții ajungând în final într-un sat, un fel de Saint-Tropez cocoțat în vârful muntelui. Tânăra îl duse până la o pivniță cu pereții din piatră veche, decorată ca Muzeul Grévin. Restaurantul de la subsol era pe jumătate gol. Un cântăreț zbiera în toate limbile ajutat și de o sonorizare infernală.

Imediat fură serviți cu aperitive de toate soiurile, *keftas*[1], *hommouz*[2], *h'tabal*[3], raci, *taboulé*, iar ca băutură, vin adus în niște butelcuțe.

Maya Sarkis nici nu se atinse de sticla cu *ksar*, vinul din regiunea Bekaa, însă comandă o sticlă de Cointreau, gheață, lămâie verde, două pahare și un pisălog de lemn. Tăie lămâia în felii pe care le zdrobi în fiecare pahar cu pisălogul și adăugă cuburile de gheață, apoi turnă Cointreau. Îi întinse un pahar lui Malko:

– Încearcă acest Coïntreau-Caïpirinha!

Purta o vestă și o fustă lungă din mătase colorată, iar machiajul provocator contrasta cu privirea stinsă.

În timpul cinei nu vorbiră prea mult. După Caïpirinha

---

[1] *Piure dintr-un fel de fasole (n.a.)*

[2] *Salată de vinete (n.a.)*

[3] *Un amestec de grâu pisat cu sos de roșii, pătrunjel, ceapă, frunze de mentă, stropit cu ulei de măsline și zeamă de lămâie, specialitate culinară libaneză (n.a.)*

continuară cu un excelent Saint-Emilion, un vin vechi din 1971. După aceea, cântărețul se apropie de ea și o întrebă dacă vrea să danseze. Fata se lăsă puțin rugată, îi ceru permisiunea lui Malko și, în final, se ridică. Începu să se balanseze în ritmul tamburinelor. Toți bărbații din salon începură să fluiere ca apucații și să bată din palme. Maya se dezlănțuia unduindu-și brațele ca niște șerpi, zăngănind brățările. Mai întâi, mișcările erau mai lente, apoi, în ritmul muzicii, balansul șoldurilor deveni mai amplu, mimând împreunarea. Cu privirea rătăcită, cu bustul țeapăn, sânii ei se mișcau o dată cu ea, provocând printre clienți un adevărat delir. Bărbații fluierau, băteau din palme, femeile se bâțâiau pe scaune. Deodată, două femei mai curajoase se ridicară, își înfășurară șoldurile cu o eșarfă și se duseră lângă Maya în ringul de dans. Mișcările lor erau mult mai sincopate, mai obscene. Pur și simplu se ofereau. Îmbrăcate cu fuste scurte și mulate pe fese, se unduiau ca două stricate în fața clienților, iar pe frunțile lor parcă scria cu litere de foc: „la-mă!". De altfel, nimeni nu se înșela în privința lor...

Cântărețul neobosit continua să lanseze sunete răgușite ca să acopere tamburinele. Aveau impresia că trăiau cu un secol în urmă, într-un cort de beduini.

Maya se apropie de masa lui Malko. Chipul i se lumină, buzele groase se răsfrânseră lăsând să se întrevadă dinții albi, iar privirea rămase ațintită pe abdomenul lui. Gesturile se transformară treptat, treptat, mimând amorul cu senzualitate și într-un ritm incredibil, îndepărtându-se de masă, apoi revenind, balansându-și șoldurile, pântecele, sânii. Deși formele îi erau ascunse de fusta din mătase, era mult mai provocatoare decât celelalte două femei care continuau să-și excite amanții cu o dorință animalică întipărită pe fețele lor fardate.

Atmosfera devenise electrizantă. Una dintre ele veni lângă Malko provocându-l în mod fățiș, ondulându-și pubisul în dreptul feței lui cu un surâs fără echivoc, apoi se învârti ca să-i arate fesele cambrate. Maya improviză o scenă împreună cu cealaltă, frecându-și abdomenul una de alta.

Malko nu-și putea ascunde tulburarea pe care cele trei femei i-o provocaseră oferindu-se cu atâta ostentație. Ce să-i faci, acestea erau contrastele lumii arabe...

Brusc, Maya se prăbuși lângă el fără suflu, cu fața plină de sudoare, în aplauzele clienților.

– A fost extraordinar! exclamă Malko.

Privirile lor se încrucișară. Pupilele fetei erau atât de dilatate, încât ai fi crezut că s-a îndopat cu haşiş. Respira adânc, iar sfârcurile sânilor aproape că străpungeau mătasea bluzei. Fără un cuvânt, luă mâna lui Malko şi o aşeză, pe sub masă, pe coapsele ei. Nu purta nimic pe dedesubt, iar mătasea udă de transpiraţie se lipise de sexul ei.

– Vino, şopti ea.

Nici nu era nevoie de mai mult. După cinci minute, se îndreptau spre Beirut. De-abia urcaţi în maşină, Maya îl şi atacă pe Malko precum un *honeybadger*[1], îndepărtând tot ce îi stătea în cale, excitându-l mai întâi cu mâna, apoi cu buzele, cu atâta îndemânare încât să nu-l facă să juiseze. Se întrerupea doar când ajungeau la barajele pe care le trecură fără neplăceri. Imediat după aceea, se ocupă din nou de Malko.

Îi luă mâna şi o strecură între coapsele ei depărtate. Malko începu s-o mângâie uşurel peste mătasea fustei. Îşi întrerupse felaţia, se rezemă brusc cu spatele de scaun, iar după câteva minute, se ridică, slobozi un sunet răguşit, apoi căzu la loc cu tot trupul scuturat de un tremur.

– Mai vreau! îi ceru ea.

Scoase fusta rămânând cu pântecele dezgolit şi lipi mâna lui Malko de el. Fata ţinea şi ea sexul strâns, masturbându-l cu blândeţe ca să-l menţină în erecţie.

Până să intre în Ashrafieh, mai avu două orgasme. Când ajunse acasă, traversă în goană grădina, aprinse luminile în salon şi îl târî pe Malko pe o canapea.

– Ia-mă! îl rugă ea. Ia-mă!

Smulse hainele de pe ea rămânând complet goală. Avea un corp superb, pântecele plat, pieptul înalt, fesele cambrate. Când Malko se afundă dintr-o dată în ea, trase un chiot, se întinse şi, din nou, fu scuturată de un formidabil orgasm. Cu picioarele încrucişate în jurul coapselor lui Malko, îşi agita cu frenezie bazinul ca şi cum ar fi prelungit dansul. Brusc, îl respinse, se întoarse, strivindu-şi pieptul de spătarul canapelei.

– Şi aşa! zise ea.

---

[1] *Animal care atacă organele genitale ale adversarului (n.a.)*

Îngenuncheată cum era, îi întinse crupa. În cazul în care el nu ar fi înțeles aluzia, ea îi ghidă sexul înspre coapsele depărtate. Malko se afundă fără greutate, iar Maya slobozi un țipăt sălbatic. Plăcerea pe care o simțise până atunci fusese infimă în comparație cu pasiunea provocată de această sodomizare. Se agita într-atât, încât lui Malko îi era greu să rămână în ea mai mult timp. Fiecare mișcare îi smulgea o serie de țipete, de onomatopee, de implorări, dar numai în arabă. Cu mâinile încleștate pe spătar și părul lipit de ceafă din cauza transpirației, împingea cu nesaț crupa înapoi, implorându-l s-o pătrundă cât mai adânc...

– Pe jos, acum! Pe jos, zise ea deodată.

Se dădu jos de pe canapea și se lungi direct pe podea, pe vechiul covor turcesc. Malko se afundă iarăși între coapsele ei, lăsându-se cu toată greutatea peste ea. Fata țipă, înfingându-și unghiile în covorul gros din lână. În clipa în care explodă în profunzimea coapselor ei, se aprinse o lumină pe scara ce ducea la primul etaj.

Maya părea moartă, inertă, cu sexul lui încă adânc afundat în ea. Cu toate acestea, când o siluetă se ivi în capul scărilor strigând ceva în arabă, ea îi răspunse cu o voce perfect normală. Silueta dispăru pe scări, iar lumina se stinse.

– E mama, gâfâi ea, i s-a făcut frică...

Se desprinseră din îmbrățișare. Așa goală cum era, femeia se așeză pe canapea și își aprinse o țigară.

– Cred că mă consideri o nebună, zise ea, dar sunt singurele clipe când nu mă gândesc la băiatul meu. Când simt plăcere, totul dispare. Chiar și alaltăieri seară, când m-au violat netrebnicii ăia, nici atunci nu m-am mai gândit. Câteodată vin cu bărbați pe care abia i-am cunoscut. M-au regulat ca niște apucați, crezând că sunt îndrăgostită de ei... Îmi place să fiu sodomizată, nu știu de ce. Este o senzație atât de puternică! După aceea pot să dorm ore în șir fără să am coșmaruri...

Se ridică și adună de pe jos ce mai rămăsese din hainele sale. Avea doar pantofii cu barete.

– Îmi pare nespus de rău pentru incidentul cu pistolul. Ar fi trebuit să nu mă încred în derbedeul ăla. Aș fi dorit cu ardoare

să-l fi omorât pe Farid Cherif! Așa aveam impresia că îmi răzbunam fiul.

– Sper să nu aibă consecințe neplăcute, răspunse Malko. Ar fi bine să nu ne mai întâlnim câteva zile. Nu se știe niciodată.

– Ai dreptate, spuse ea.

Se lipi strâns de el. Privirea ei, de obicei stinsă, căpătă o ușoară strălucire.

– Ești cel mai eficient somnifer pe care l-am luat vreodată. Pe curând.

El o urmări cum urcă scara, iar femeia îi făcu un semn discret cu capul. Faptul că pierduse pistolul o stresa. Arma servise la lichidarea lui Ibrahim Halla, iar libanezii erau incorigibili: bravau în fața celor mai elementare măsuri de prevedere, chiar și în fața profesioniștilor, ca frații Maalouf. Dar erau nevoiți să se resemneze. Oricum, nu omori mai mulți oameni într-un mediu neprielnic fără să apară problemele. Totul era să câștige cursa contra cronometru, să termine operațiunea înainte ca forțele Hezbollah și sirienii să-și dea seama.

* * *

– Domnul Vincent vrea să vă întâlniți, îi spuse Sohbi Jalloul lui Malko în timp ce îi aducea ziarul *Orient-Le Jour*.

– Când și unde?

– În același loc ca data trecută, în parcarea din Espace 2000. La prânz.

Acum era ora zece. Avea destul timp. Privi cerul de un albastru intens; nici o adiere de vânt, iar temperatura crescuse până la patruzeci de grade Celsius. Oare ce veste avea să-i dea americanul? Măcar de n-ar fi ceva foarte grav.

– Iată cele cincizeci de mii de dolari! îl anunță Vincent Faulkner în timp ce punea o valiză-diplomat pe bancheta din spate. Fouad Daouk mi-a trimis un mesager. L-a găsit pe Imad Mughnieh în satul în care Hadj Ali Chehadé a spus că s-ar

putea sa fie: la Janta. Fouad vă aşteaptă mâine dimineaţă la hotelul *Palmyra* din Baalbeck. Ca să evităm întrebările stânjenitoare, a răspândit zvonul că sunteţi agent al DEA şi aţi venit la Bekaa să verificaţi dacă culturile de haşiş şi de mac au fost smulse din pământ. Este cunoscut faptul că el lucrează pentru DEA. Aşa că, îi verificaţi spusele, vă duceţi la faţa locului şi reveniţi pentru decizia finală. Bineînţeles că Sohbi vă va însoţi.

Evident că americanul nu mai putea de bucurie. Malko îi împărtăşea sentimentele. După toţi aceşti ani în care Imad Mughnieh nu a putut fi pedepsit, atragerea lui într-o cursă era neaşteptată. Luă geanta-diplomat plină cu dolari şi se urcă în Buick.

* * *

Drumul şerpuia printre crestele golaşe ale colinei el-Barouk ce străjuia valea Bekaa. Sohbi Jalloul conducea încet, fiind cu regularitate oprit de soldaţii care formau barajele; aceştia îi aruncau câte o privire nepăsătoare lui Malko. De la Beirut până la Baalbeck au făcut mai puţin de două ore. Căldura era şi mai înăbuşitoare decât în oraş, iar umiditatea scădea. Începură să coboare serpentinele îndreptându-se spre vale, întâlnind pe drum din ce în ce mai puţine urme lăsate de război, în afară de câteva construcţii distruse de israelieni...

– Îl cunoşti pe omul cu care ne întâlnim? îl întrebă Malko pe Sohbi.

– L-am văzut o singură dată, răspunse libanezul fără să se uite la el. Se trage dintr-o familie de vază de prin partea locului. În împrejurimile Baalbeck-ului locuiesc peste o mie de oameni care nu-i agreează pe membrii Hezbollah. Odată, sora lui Fouad a fost reţinută fiindcă nu avea voal. Au înjurat-o şi au bătut-o. A doua zi, două sute de bărbaţi din familia Daouk, înarmaţi cu lansatoare de rachete şi cu mitraliere, s-au instalat în faţa sediului forţelor Hezbollah din Baalbeck ca s-o apere pe sora lui Fouad care se fâţâia pe acolo în minijup, cu părul răsfirat pe umeri şi cu pieptul pe jumătate dezgolit... Membrii Hezbollah nici nu s-au clintit şi nu au mai necăjit-o niciodată.

– Sirienii n-au zis nimic?

– Nu, fiindcă îi detestă și ei, dar au fost încântați.

După câteva curbe, Sohbi viră la dreapta, angajându-se cu mașina pe drumeagul drept și plin de praf, îndreptându-se spre Baalbeck. Trecură prin sate urâte, puțin animate, în care portretele lui Khomeyni și ale lui Hafez El-Assad se succedau. Sohbi oftă.

– Nu mai e ca înainte, lumea nu mai are bani.

– De ce?

– Americanii îi obligă pe sirieni să smulgă din rădăcină culturile de haşiş. Prin partea locului, este singurul mijloc de trai.

– Și Fouad Daouk face trafic cu haşiş?

Sohbi zâmbi cu îngăduință.

– Toată lumea din Bekaa se ocupă cu traficul de haşiş sau de mac... Altminteri, ar fi săraci lipiți...

Se apropiau de Baalbeck. Malko zări în stânga lui ruinele romane și mașina se opri în fața hotelului *Palmyra*, la fel de jegos și pustiu. În hol, un bătrân cocârjat se holba la Malko ca la un marțian; turiștii străini erau extrem de puțini. În sufrageria mare și întunecată se afla o singură masă de patru persoane care era trasă într-un colț. Sohbi se dusese deja să telefoneze. Apoi reveni la Malko.

– Am vorbit cu Fouad Daouk, vine peste zece minute.

Malko nu-și putea stăpâni emoția. Cu puțin noroc, va reuși să pună mâna pe unul dintre cei mai căutați teroriști din lume: pe Imad Mughnieh.

Afară se auzi un scrâșnet de frâne, dar nu apăru nimeni. Sohbi veni să-l ia pe Malko.

– Haideți!

El îl urmă. Două BMW-uri gri cu geamuri întunecate staționau în fața hotelului. Unul dintre ele avea portiera dreaptă din față larg deschisă.

– Veniți, îl îndemnă Sohbi cu voce joasă pe Malko.

El se urcă. La volan stătea un tânăr foarte brunet, unsuros, cu o privire șireată. Îi zâmbi cu căldură lui Malko, dezvelindu-și dinții din aur sub o mustață stufoasă.

– Bine ați venit! Nu am coborât din mașină fiindcă prefer să fiu discret. Soldații Hezbollah mișună peste tot...

Pornise deja şi conducea foarte repede spre ieşirea din Baalbeck. Trecură de un baraj sirian, iar soldatul îi salută cu respect. După vreo treizeci de kilometri spre vest, viră la stânga, luând-o pe un drum în stare proastă care ducea direct spre munţii pe care sclipeau câteva petice de zăpadă. Peisajul era absolut dezolant, puţinele pete de verdeaţă întrerupând din loc în loc întinderile pustii.

– Unde ne ducem? întrebă Malko.

– Aţi adus banii? replică imediat Fouad Daouk.

Măcar era direct. Nu avea de-a face cu filantropi...

– Da, zise Malko, sunt în maşina lui Sohbi.

– Aveţi armă?

– Nu.

Fouad Daouk se linişti.

– Aşa-i mai bine. Vă dau eu ce vă trebuie... Sirienilor nu le prea plac armele, dar ne descurcăm noi...

Strecură mâna sub scaun şi scoase un pistol-mitralieră Skorpio cu ţeavă scurtă. Izbucni în râs şi îl puse imediat la loc.

– Ce se întâmplă dacă îl găsesc sirienii, îl întrebă Malko neliniştit.

– Mă vor ciomăgi şi mă vor duce la închisoare. Dar le e frică de familie.

Salută un alt vehicul cu care se întâlni pe drum claxonând îndelung, apoi plecă mai departe.

– Unde ne ducem? repetă Malko întrebarea.

– La Janta, satul forţelor Hezbollah. Informaţia pe care o aveţi este exactă, acolo se ascunde Imad Mughnieh. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă. Dacă ne opresc, le voi spune că sunteţi un agent DEA sau de la Naţiunile Unite. Se vor linişti. Mai întâi vom străbate satul ca să recunoaştem locurile.

– Cum rămâne cu Imad Mughnieh?

– Locuieşte într-o tabără militară a forţelor Hezbollah, la un kilometru depărtare de sat. Nimeni nu poate să ajungă acolo, nici măcar sirienii. Însă Imad Mughnieh vine în fiecare seară între şapte şi opt cu un Mercedes fără număr de înmatriculare. Fumează o narghilea, bea o cafea şi uneori face o partidă de table. Putem să-l aşteptăm acolo. Nu vine însoţit de gărzile de corp fiindcă acolo se simte în siguranţă.

Malko clipi.

– Cum o să-l recunosc?

Fouad Daouk nu se descurajă.

– O să-l vedeți singur. Noi îl vom fotografia.

– De unde știți că va veni?

Fouad Daouk zâmbi misterios descoperind lingourile de aur ce îi serveau drept dinți.

– În tabără sunt și membri Hezbollah cu care am fost coleg de școală. Ei îmi vor spune.

– Dar dumneata îl cunoști pe Mughnieh?

– L-am întâlnit de mai multe ori, când nu se ascundea, în timpul acțiunilor forțelor Hezbollah. Pot să-l recunosc.

Urcau serpentinele într-un peisaj dezolant. Drumul principal cobora în vale, undeva în spatele lor. Lui Malko nu-i venea să creadă că dăduse norocul peste el. Libanezul acesta vorbăreț nu îi inspira însă prea mare încredere... Cu toate acestea, îi mergea vestea că, de mulți ani, este o sursă „fiabilă" pentru Centrala CIA din Beirut...

– Ni s-a spus că Mughnieh se afla la Teheran, zise el. De ce s-a întors aici?

Fouad dădu răspunsul numaidecât:

– E adevărat, a fost la Teheran. Dar și în Sudan. Numai că acum există disensiuni în rândurile forțelor Hezbollah, adică între cei care vor să continue lupta armată, cum este șeicul Toufaily, și ceilalți care doresc să înființeze un partid politic. Imad Mughnieh a venit ca să participe la discuții. A trecut prin Siria, dar nu s-a oprit la Beirut; s-a gândit probabil că e prea periculos.

– Și-a dat seama că americanii sunt pe urmele lui în Liban?

– Nu. Îi este frică de israelieni... Trebuie să acționăm repede pentru că nu va rămâne mult timp la Janta...

După vreo două viraje, se întâlniră cu un Mercedes negru condus de un bărbos cu turban pe cap. Era singur la volan. La o sută de metri mai încolo, înainte de a ajunge la primele case din Janta, Malko zări un baraj făcut din cauciucuri uzate și din butoaie vopsite în alb și verde. Deasupra drumului, între doi picheți, era întinsă o banderolă. Fouad îi traduse lui Malko ce scria pe ea.

– *Hezb Pagat Hezb Allah*: un singur partid, Partidul lui Allah.

Doi tineri bărboşi cu Kalaşnikovul pe umăr ieşiră de sub şopron şi îi făcură semn BMW-ului să se oprească.

– Bine aţi venit în *Hezbollah land*, şuieră ironic printre dinţi Fouad Daouk.

Cei doi nu păreau a fi nişte firi primitoare. Conversaţia se derulă în arabă şi era aprinsă. Şeful îl arătă pe Malko cu degetul.

– *Mini al agnabé*[1] ?

Fouad Daouk răspunse cu un torent de cuvinte, explicând că se duceau la Bekaa în calitate de trimişi ai Naţiunilor Unite ca să caute haşiş. Cei doi membri Hezbollah nu erau prea mulţumiţi. Discuţia fu întreruptă de o frază scurtă rostită de şef pe care Fouad o traduse numaidecât.

– Trebuie sa plătim o taxă de trecere.

– Cât?

– O sută de dolari.

Banii trecură din mână în mână; fară să le adreseze măcar un zâmbet, cei doi bărboşi se aşezară la locurile lor.

Ajunseră în sat. Nu întâlniră nici o femeie; toţi bărbaţii purtau barbă. Privirea lui Malko fu atrasă de un soclu din piatră pe care era aşezată carcasa arsă a unei maşini. Ciudat monument.

– Este Mercedesul şeicului Moussawi, spuse Fouad Daouk. Cu o jumătate de an în urmă, israelienii l-au ucis împreună cu familia aruncând o rachetă. Era din sat.

– De ce l-au omorât?

– Pentru că a cerut un milion de dolari ca să-l elibereze pe pilotul lor israelian reţinut ca prizonier în sud. Dar nu s-a ţinut de cuvânt.

În acest colţ de lume, afacerile se făceau după nişte reguli extrem de stricte şi de expeditive. Fouad arătă cu mâna un deal pe al cărui pisc golaş flutura un drapel.

– Acolo se află tabăra. Nu putem ajunge decât pe drumul dinspre ieşirea din sat. Există un baraj al forţelor Hezbollah care nu lasă pe nimeni să treacă, nici măcar pe sirieni. Fiţi atent la dreapta, e o cafenea.

---

[1] *Cine e străinul ăsta? (n.a.)*

Încetini, iar Malko zări, la treizeci de metri mai încolo, o cafenea micuță cu câteva mese afară. Vreo șase bărbați trăgeau din narghilea sau jucau table, râzând zgomotos.

– Îl vedeți pe bărbatul în cămașă cu dungi de la prima masă? îl întrebă vesel Fouad. El e Imad Mughnieh. Mă duc să-mi cumpăr țigări ca să vă las să-l examinați cu atenție.

Opri BMW-ul și coborî fără grabă. Malko nu-l slăbea din ochi pe bărbatul ce trăgea din narghilea. Părea complet inofensiv cu fața lui rotundă, cu trăsăturile fine scoase în relief de o barbă foarte îngrijită și cu statura lui plăpândă... Din buzunarul cămășii ieșeau capetele a trei pixuri. Nu părea să aibă vreo armă asupra lui...Fouad reveni și porni trecând prin fața cafenelei.

– L-ați văzut bine?

– Da. Sunteți sigur că el este Imad Mughnieh?

Celălalt ridică din umeri.

– Evident! Acum vom încerca să-i facem o fotografie.

Viră la stânga pe o cărăruie plină de pietriș ce urca o colină exact deasupra satului și opri la două sute de metri mai departe, la marginea unui câmp. Îi arătă lui Malko hașișul de un verde crud foarte frumos, plantat regulat.

– Iată plantația de hașiș! zise el. Vedeți ce frumos e?

Cât vedeai cu ochii, era numai hașiș...

– Priviți acolo, în vale!

Aveau în fața lor panorama întregului sat. Malko văzu cămașa în dungi a lui Imad Mughnieh. Fouad coborâse și deschise portbagajul. Se urcă din nou în BMW și îi arătă lui Malko un aparat de fotografiat Nikon cu un telescop enorm de patru sute de milimetri.

Țac, țac, țac...

Aparatul țăcănea ca o mitralieră. În mai puțin de un minut, Fouad făcuse vreo zece fotografii. Puse aparatul la loc în portbagaj, dar mai înainte îi scoase filmul.

– O luăm din loc, zise el. E de-ajuns să venim cu altceva decât cu aparatul de fotografiat.

Conducea cu toată viteza pe cărările cu pietriș. Deodată, la o curbă, dăduseră nas în nas cu un vehicul blindat al armatei siriene care bloca trecerea și cu o Dușka ațintită spre drum.

– *Khara!*[1] mormăi Fouad.

Coborî din maşină şi se duse să discute. Reveni cu o figură crispată, dar se duse înapoi.

– Întreprind o acţiune antihaşiş, îi explică el lui Malko. Trebuie s-o luăm pe drumul principal.

După zece minute se aflau în faţa barajului unde cei doi soldaţi Hezbollah îi opriseră la venire. Stăteau mereu acolo, la adăpost; intersecţia era foarte animată. Vreo cincisprezece vehicule ale armatei siriene, un Jeep echipat cu o mitralieră automată, camioane pline cu soldaţi, vehicule pe şenile, numeroşi civili înarmaţi ocupau terenul.

Un mustăcios înalt cu caschetă din pânză albă, cu o vestă albastră şi cu o armă automată la centură vocifera dinaintea unui grup de săteni care barau drumul cu blindate. Fouad se duse iarăşi să se intereseze ce se petrecea.

– Sătenii sunt furioşi pentru că soldaţii le smulg haşişul, dar nu au încotro. În caz că se opun, vor fi ucişi...

Cei doi membri Hezbollah priveau scena de la distanţă fără să se implice. Două vehicule îşi croiau drum prin mulţimea de săteni claxonând întruna. Două Mercedesuri 600 negre, ultimul tip, se opriră în faţa blindatelor. Toate portierele se deschiseră în acelaşi timp, iar din ele coborâră vreo doisprezece mustăcioşi cu mutre bune de spânzurat, cu ochelari de soare, înarmaţi cu arme Kalaşnikov şi cu lansatoare de rachete RPG 7.

Se prezentară fără şovăire dinaintea soldaţilor sirieni care păreau dezorientaţi. Doi dintre nou-veniţi, cu pistoalele la centură, se îndreptară către comandanţii care conduceau operaţiunea şi începură să-i înjure de mama focului.

Brusc, Fouad se făcu alb ca varul.

– Aoleu! făcu el, e de rău. Le spun sirienilor să se care, că Hafez el-Assad e un împuţit şi că nu mai au ce căuta aici, în Liban, să se ducă la naiba în Siria lor...

Vociferările continuau. Alb ca varul, agentul din Moukhabarat puse mâna pe Makarov şi răspunse înjurăturilor, dar nu îndrăznea să facă o mişcare, nefiind hotărât dacă vrea

[1] *La dracu'! (n.a.)*

să moară ca un erou sau dacă vrea să trăiască în continuare ca un câine... Ofițerul se întoarse către oamenii lui și le dădu un ordin. Trei Duşka se rotiră, fiind îndreptate spre mulțime. Servanții le armară cu zgomote sinistre... Începea confruntarea, dar forțele erau inegale: pistoale și arme Kalașnikov împotriva mitralierelor grele... În ciuda acestei inegalități de forțe, nou-veniții nu cedau cu nici un chip.

– Cine sunt? întrebă Malko.

– Traficanții de haşiş, proprietarii celor mai elegante case din Baalbeck, răspunse Fouad. Dacă sirienii le smulg recoltele, pe lângă prestigiul de care se bucură, mai pierd zeci de mii de dolari... Iată de ce sunt atât de puternici. Iar, la urma urmei, sirienii nu au chef de o confruntare deschisă. Oamenii de prin partea locului sunt foarte independenți. Tipii ăştia se trag dintr-o familie foarte numeroasă. Pot să ridice împotriva lor cam trei mii de arme...

Tratativele își urmau făgașul. Deodată, unul dintre soldații Hezbollah se apropie de oamenii care discutau și le șopti ceva. Unul dintre ei, un zdrahon într-un tricou violet, obez și cu o mutră fioroasă, se întoarse brusc, îndreptându-se spre Malko și Fouad. Cu fața schimonosită îl certă pe Fouad care îi răspunse bâlbâindu-se.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

– Tâmpitul ăsta de soldat le-a spus că sunteți un agent din DEA, îi traduse libanezul.

Namila îndreptă brusc pistolul spre capul lui Malko și strigă la cineva din spatele lui. Fouad păli. Toate privirile se îndreptară în direcția lor. Panica se instalase în rândurile sirienilor.

– Ce vor? îl întrebă Malko liniştit.

Ținând degetul pe trăgaci, tipul spumega de furie. Țeava armei se găsea la câțiva centimetri de capul lui Malko.

– Zice că din cauza dumneavoastră au venit sirienii să le smulgă plantațiile de haşiş. Mai spune că, dacă nu pleacă, vă omoară.

Malko se uită la ofițerul sirian, comandantul detașamentului. Turbat de furie fiindcă îi știrbeau autoritatea, părea că nici el nu

va ceda cu una, cu două. Pentru el un agent din DEA nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Namila făcu un pas înainte și puse țeava pistolului pe tâmpla lui Malko, strigând cât îl ținea gura. Nimeni de pe aici nu părea să iubească prea tare DEA.

– Numără până la zece, pe urmă, vă împușcă! îi zise Fouad Daouk întunecat la față.

Capitolul VIII

Malko nici nu îndrăznea să respire. Traficantul de haşiş mai deplasă degetul cu câţiva milimetri pe trăgaci. Se vedea că are o fire impulsivă şi că nu va ceda cu una, cu două. Fouad vru să intervină, dar primi imediat o ploaie de înjurături. Armele Duşka erau tot îndreptate spre săteni.

Bărbatul cel înalt rosti o frază pe un ton sec, şi mai ameninţător, iar Malko înţelese că nu se afla prea departe de veşnicie. Se gândi la castel, la Alexandra, la viaţa lui, agăţându-se de amintirile plăcute ca să nu-l apuce disperarea. Parcă era într-un film; îl vedea pe agentul din Moukhabarat discutând în şoaptă cu ofiţerul sirian. Lângă ei apăruse un poliţist libanez care avea un aer destul de vehement... Acesta părea să agreeze DEA. Malko număra clipele simţind cum îi încărunţeşte părul. Imediat, ofiţerul sirian dădu un ordin cu încordare în glas.

După câteva secunde de şovăială, soldaţii sirieni începură să alerge spre vehiculele lor, motoarele porniră, iar ţevile groase ale armelor Duşka se lăsară în jos. În vacarmul de ordine răcnite, militarii se pregăteau să se întoarcă de unde au venit. Numai agentul cu chipiu alb din Moukhabarat nu se clintea din loc, fixându-i pe traficanţi cu o privire muşcătoare. Pentru el, viaţa unui agent din DEA nu merita o asemenea umilinţă... Scuipă, puse furios pistolul la centură şi se urcă într-un Jeep care demară cu scrâşnet de roţi.

Ţăranii urlau de bucurie. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, matahala care îl ameninţase pe Malko lăsă arma în jos şi îl bătu pe umăr zâmbitor. Îi adresă câteva cuvinte pe care Fouad i le traduse imediat.

– Ne invită la o cafea.

Neobișnuită țară... Se duseră cu toții pe terasa micuței cafenele la o discuție veselă în fața unui pahar de *arak*. O țărancă tânără îi aduse traficantului un braț de plante de hașiș pe care le mirosi ca un cunoscător, apoi se lansă în explicații amănunțite.

– Spune că țăranii vor planta la loc hașișul și îl vor uda. Va crește de două ori mai repede, zise Fouad. Sirienii sunt niște ipocriți. Le-am spus că sunteți un funcționar mărunt și că nu aveți nici o vină.

Bărbatul, ajutat de *arak,* își continuă tirada devenind din ce în ce mai prietenos.

– Țăranii nu trăiesc decât de pe urma culturilor de hașiș, le explică el. Noi îi ajutăm să-și vândă recoltele fiindcă, altminteri, mor de foame. Este o viață foarte dură din cauză că turcii ne fac concurență cu hașișul lor...

Însemna că aveau profituri destul de „suculente" de pe urma acestei afaceri. În sfârșit, după al treilea pahar de *arak*, traficanții se urcară în mașinile lor și dispărură într-un nor de praf împreună cu gărzile lor de corp, lăsând pe masă superbul mănunchi de hașiș... Îl salutară pe Malko și-i spuseră mai în glumă, mai în serios:

– Vă sfătuiesc să nu mai puneți piciorul pe aici, traduse repede Fouad.

– A devenit supărător faptul că mă știu ca pe un cal breaz...

– Dimpotrivă, îl contrazise Fouad bucuros. DEA trimite tot timpul oameni ca să verifice dacă au fost smulse culturile. Vin sub acoperire: unii sunt ingineri, alții ziariști, agronomi... Membrii Hezbollah nici nu-i bagă în seamă.

– Ei nu cultivă hașiș?

– Nu, se mulțumesc doar să-și încaseze impozitul gras.

Se urcară în BMW. După douăzeci de minute, mergeau pe drumul care ducea la Baalbeck. Malko mai simțea încă țeava pistolului în tâmplă. Voia să-și ia o piatră de pe inimă.

– M-ar fi omorât dacă sirienii nu se retrăgeau ? îl întrebă el.

– Mai mult ca sigur, răspunse Fouad Daouk. Polițistul libanez v-a salvat viața. Nu vrea să aibă probleme cu americanii. I-a spus sirianului că, dacă era vorba de o ceartă, aranjează el cu oamenii lui. Sătenii sunt foarte naționaliști, iar pentru ei, sirienii nu sunt decât niște ocupanți.

Se opriră în fața hotelului *Palmyra*.

– Vă însoțesc până în cameră, zise Fouad zâmbindu-i galeș. Aveți banii?

În Liban nu se face comerț cu dantelă. Malko se lăsă condus într-o încăpere mobilată sumar care mirosea a aer îmbâcsit. Recuperase geanta-diplomat. De-abia intrase că Fouad și bătu la ușă.

Malko luă teancurile de bancnote de câte o sută de dolari și le așeză pe pat. Libanezul desfăcu unul, examină cu atenție hârtiile, apoi le numără. Abia după aceea scoase filmul din buzunar și i-l dădu lui Malko.

– Bine, zise el, acum e rândul dumneavoastră. Mă anunțați prin Sohbi când vă întoarceți. Nu aveți nevoie de mine ca să acționați. Vă aștept aici în caz că veți avea probleme la ieșirea din Bekaa. Știu niște drumuri pe care nici soldații Hezbollah, nici sirienii nu le cunosc.

Arătându-i dolarii, adăugă înainte să plece:

– Nu uitați să-mi mai aduceți încă pe atât. Rămâne cum ne-am înțeles... Dacă soldații Hezbollah află că v-am ajutat, mă vor omorî împreună cu toată familia.

Malko îi auzea pașii coborând scara. Păstra încă pe retină imaginea teroristului care molfăia narghileaua lui. Hotelul era liniștit. Se făcuse noapte, iar el nu avea nici un chef să se plimbe prin Baalbeck. Ruinele se profilau maiestuoase în asfințit, dar nu erau la fel de frumoase ca acelea din Beirut. Pe aici au fost cutremure de pământ. Deodată se auzi soneria telefonului. Oare Fouad uitase ceva ? Ridică receptorul și auzi o voce necunoscută care îi stâlcea numele.

– Cine sunteți? întrebă el intrigat și neliniștit.

– Șeicul Hussein Al Foukhar, deputat de Baalbeck. Am aflat

despre pățania dumneavoastră de la Janta. În numele poporului libanez , vă prezint scuzele mele...

Vorbea la perfecție engleza cu accent american. Malko era încurcat: așa-zisa expediție secretă la Bekaa devenise o afacere publică.

– Vă mulțumesc, zise el, totul s-a terminat cu bine.

– Sunt sigur că prietenul meu Fouad Daouk a făcut tot ce a fost necesar, insistă necunoscutul, nu vreau să plecați din Bekaa cu amintiri urâte. Vă invit la cină în grădina hotelului. Sunt jos, vă aștept.

Cum putea să-l refuze? Malko se schimbă și coborî. În hol, fu întâmpinat de un bărbat înalt, gras, cu fața rotundă și cu barbă. Îi zâmbi și îi spuse imediat:

– Nu sunt un mola, însă fac multe afaceri cu Iranul. Asta mă ajută să par un bun credincios.

Îl conduse pe Malko, rămas perplex, în grădină la o masă așezată în fața ruinelor, plină cu tot felul de aperitive. Îi turnă o porție zdravănă de Johnny Walker ca să-i arate cât de rafinat era, *arak*-ul fiind destinat numai oamenilor simpli. Cu discreție, doi milițieni cu Kalașnikovul pe umăr le supravegheau cina.

Hussein Al Foukhar era atât de vorbăreț, încât Malko de abia dacă rostise un cuvânt... Îi povesti amintirile lui din lumea largă, cuceririle din Teheran, fetele violate. Mai mult ca sigur că tipul ăsta iubitor de viață și extrem de occidentalizat îl luase pe Malko drept un agent al DEA. După ce mâncă frigăruile, căscă fără să pună mâna la gură, povestind ce avea să facă mâine în zori și făcându-i cu ochiul.

– Chiar dacă vreți să inspectați plantațiile din vale, nu ați reuși, fiindcă nu v-ar ajunge o viață...

După ce băură cafeaua turcească, șeicul îi dădu cartea lui de vizită.

– Dacă aveți nevoie de mine...

Era un număr de telefon din New York.

– Aici nu aveți telefon?

Libanezul izbucni în râs.

– Ba da, dar prin satelit. Dumneavoastră formați numărul din New York, dar el sună aici, în Baalbeck...

Îl conduse pe Malko până la scară, iar gărzile lui îi aduseră un pachet. I-l întinse lui Malko și îi șopti la ureche:

– Pe-aici aveți numai prieteni... Dar e mai bine să vă puteți apăra singur.

Plecă imediat. Când ajunse în cameră, Malko deschise pachetul. Conținea un Skorpio nichelat. Puteai crede că era echipamentul standard din toată Bekaa. Acum se putea întoarce la Beirut ca să pună la punct toate amănuntele în legătură cu lichidarea lui Imad Mughnieh, dacă și fotografiile confirmau identitatea bărbatului reperat în Janta.

* * *

Colonelul Michel Rahbani, directorul Biroului al doilea al armatei libaneze, era unul dintre oamenii cei mai bine informați din Beirut. Se aplecă peste cele două rapoarte care i-au fost aduse. Era aproape nouă seara și, de la ferestrele Ministerului Apărării din Baabda, putea să admire luminile scânteietoare ale Beirutului. Creștin, dar foarte apropiat de sirieni, având o îndelungată experiență în serviciul de informații, făcuse dovada că merită să ocupe acest post delicat. După douăzeci de minute de lectură, avu confirmarea bârfelor de ultimă oră ale anumitor persoane din Beirut: și anume, că americanii se hotărâseră să se răzbune pe membrii Hezbollah. Nu ar fi prima oară, pentru că CIA mai plasase cu zece ani în urmă o mașină-capcană în fața casei în care locuia șeicul Fadlallah... Dar de data aceasta operațiunea era mai subtilă și mai îngrijorătoare.

Rapoartele indicau că pistolul găsit în centrul comercial Gefinor era arma cu care fusese împușcat Ibrahim Halla, patiserul din cartierul Bir el-Abeit. Iar arma fusese găsită de un șiit, fost membru în serviciul de securitate al forțelor Hezbollah, în suburbia sudică. O femeie al cărei nume nu fusese identificat

îi întinsese o cursă. Iar patiserul a fost atras într-o cursă de o falsă clientă care putea foarte bine să fie aceeași, dacă lua în seamă semnalmentele. În plus, cei doi tineri membri Hezbollah aveau ceva în comun: participaseră la răpirea lui William Buckley în 1984. Nu putea fi doar o simplă coincidență.

Nu era o afacere care să-i privească numai pe libanezi: colonelul avea niște „captatori" în rândurile foștilor milițieni susceptibili de „a aduce servicii" americanilor. Ar fi trebuit să-și imagineze acest lucru. Cum numai americanii erau interesați de lichidarea unor membri Hezbollah, acest fapt însemna că, exact sub nasul lui, CIA organizase o operațiune ermetică și feroce. Trebuia să afle cât mai multe cu putință, chiar dacă se folosea numai de ceea ce cunoștea în prezent...

Se ridică și încuie dosarele în seiful a cărui cheie o avea numai el. Nu intenționa să discute cu omologul lui sirian. În tot cazul, nu acum. Dacă le va spune ceva sirienilor despre această operațiune, americanii nu-l vor ierta în vecii vecilor. În schimb, dacă tăcea, iar sirienii vor afla că el știa, avea puține șanse să rămână în postul pe care-l ocupa sau chiar în viață.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să blocheze afacerea și să-l pună sub observație pe Farid Cherif. Avea totuși o pistă: bruneta provocatoare care pierduse pistolul. Îi va alege pe cei mai buni oameni ai lui.

* * *

– El este! Sunt sigur nouăzeci și nouă la sută, șopti Vincent Faulkner la urechea lui Malko.

Nimeni nu-i putea auzi... Sala cinematografului Rialto din suburbia creștină din Rabieh era pe jumătate goală. Rula un film belgian care avea drept subiect opera, cu un scenariu fragil și actori șterși. În afară de asta, instalația de aer condiționat nu funcționa, iar temperatura se apropia de aceea a plumbului topit. Chiar în dimineața, aceasta, când sosise de la Baalbeck, Malko trimisese, prin intermediul lui Sohbi, filmul făcut de Fouad Daouk. Întâlnirea fusese aranjată pe aceeași cale, pentru spectacolul de la șapte seara, la Rialto.

Pe ecran, un bariton cânta cât îl țineau plămânii, gata să dărâme pereții peste spectatori. Malko fu nevoit să strige ca să se facă auzit:

– Cum de sunteți atât de sigur? Doar mi-ați spus că nu aveți nici o fotografie de-a lui Imad Mughnieh.

– Așa este, însă Agenția a realizat mai demult niște portrete-robot, culegând date de la diferiți martori. Fotografiile corespund perfect. Cred că îl avem...

O adiere de vânt, venită de undeva, îl salvă de la sufocare. După ce trase adânc aer în piept, Malko reluă:

– Trebuie să mai pregătim încă cincizeci de mii de dolari și să le atragem atenția fraților Maalouf.

Fiindcă interlocutorul lui tăcea, înțelese că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Americanul zise cu diplomație:

– Nu sunt sigur dacă ar trebui să-i amestecăm pe frații Maalouf în treaba asta.

Însemna că nu dorea să-i implice într-o asemenea poveste.

– De ce? întrebă Malko din ce în ce mai surprins.

– Mai întâi, fiindcă sunt mai mult ca sigur că vor refuza să se ducă la Bekaa să opereze pe un teren necunoscut...

Nu era necesar să se ostenească să angajeze ucigași profesioniști, se gândi Malko. În aparență, frații Maalouf preferau să taie gâtul femeilor și copiilor palestinieni: nu era la fel de periculos.

– Pe urmă, continuă Vincent Faulkner tot în șoaptă, din considerente psihologice, nu mi-ar face plăcere ca Agenția să lase lichidarea lui Imad Mughnieh în grija unor mercenari.

Hotărât lucru, chiar și atunci când americanii se deghizau în asasini, rămâneau niște romantici incorigibili...

Malko îi răspunse cu o undă de acreală în glas:

– Sper că pe mine nu mă luați drept mercenar...

– Sigur că nu!

Tăcură în timp ce pe ecran se derula genericul de sfârșit. În sală se aprinseră luminile. Se ridicară în același timp și dispărură în întuneric. Pe aleea ce ducea spre parcare, Vincent Faulkner îl prinse pe Malko de braț cu afecțiune.

– Știți să umblați cu o pușcă cu lunetă?

– Toată viața numai asta am făcut! îl ironiză Malko.

Șeful Centralei CIA se prefăcu a nu fi înțeles ironia.

– Perfect, zise el. Mâine la prânz veți primi cincizeci de mii de dolari și un Simonov. Este versiunea Kalașnikovului, dar mai bine pusă la punct. Firește, nu face cât un Dragonov, însă cred că este suficient pentru ce ne trebuie nouă. Veți acționa din locul din care au fost făcute fotografiile. Sohbi vă va însoți.

Ajunseră la intrarea în parching. Americanul îi strânse îndelung mâna lui Malko.

– Nu mai am răbdare până mâine seară.

– Nici eu! chicoti Malko.

Îi făcea o deosebită plăcere să-l „curețe" pe Mughnieh, dar să acționeze într-un sat aflat sub controlul forțelor Hezbollah adăuga operațiunii o doză bună de pericol...

* * *

Când au ajuns la Rayak, părăsiră drumul spre Zahlé-Baalbeck, virând la dreapta pe serpentina ce urca la Janta, printre colinele stâncoase, presărate din loc în loc de măslini. Plecaseră din Beirut pe la ora cinci. Malko reușise să se familiarizeze rapid cu pușca Simonov, un fel de Kalașnikov cu țeavă mai lungă și o lunetă rudimentară.

Dolarii destinați lui Fouad Daouk erau puși într-o pungă din hârtie, ca acelea folosite la magazine. Din fericire, nici unul dintre soldații întâlniți în numeroasele baraje nu le-a cerut să deschidă portbagajul. Drumul era pustiu, doar câțiva țărani munceau pe câmp. Sohbi Jalloul se întoarse spre Malko cu un zâmbet puțin crispat pe buze:

– Am ajuns mai devreme. O să fac un ocol ca să evit barajele soldaților Hezbollah amplasate la intrarea în Janta.

După un kilometru se abătu din drum, luând-o pe o cărare plină de praf și atât de îngustă, încât Buick-ul abia încăpea. Malko încercă să nu se mai gândească. Peisajul acesta bucolic și liniștit nu se prea potrivea cu ceea ce avea el să facă... I se

părea ireal să curețe un terorist de talia lui Imad Mughnieh în satul acesta pierdut în munți. Zdruncinat de hârtoape, îi era foarte greu să se concentreze. Mergeau de-a lungul câmpului de haşiş de un nemaiîntâlnit verde crud...

Buick-ul se opri cu o zdruncinătură, iar el își dădu seama că ajunseră în locul de unde fuseseră făcute fotografiile... Simți cum îi aleargă sângele în artere. Va flirta încă o dată cu moartea, însă a comite cu sânge rece această crimă premeditată îl înfiora, cu toate că era singura soluție. Oricât s-ar fi străduit, nu ar fi reușit în veci să-l aducă pe Mughnieh în fața unui tribunal.

Fără un cuvânt, Sohbi îi întinse un binoclu. Cu ochiul liber nu se vedea prea bine terasa micuței cafenele aflate la trei sute de metri sub el. Cu ajutorul binoclului, îl reperă numaidecât pe Imad Mughnieh care stătea la locul lui obișnuit și trăgea din narghilea. Nu mai purta cămașa cu dungi, ci una simplă, bej. Malko îl observă îndelung cu binoclul. Stătea mai într-o parte, mai mult cu fața spre el, deci identificarea era mult mai ușor de făcut.

– Aduceți pușca din portbagaj, dar ocoliți prin spatele mașinii.

După două minute, Malko ținea în mână pușca Simonov care era foarte grea. Rezemat de portiera din dreapta, făcu în așa fel încât țeava armei să depășească mașina cu vreo zece centimetri. Îl fixă pe Mughnieh în lunetă. Apoi ochi pieptul. Vedea cele trei pixuri de la piept, chiar în dreptul inimii; un punct de reper foarte nimerit.

Deși nu era exagerat de cald, cămașa din mătase era lipită de spate din cauza transpirației.

Beirutul i se părea la o distanță colosală. Începu să apese încetișor capătul trăgaciului până când simți un obstacol și îi spuse lui Sohbi fără să-și dezlipească ochiul de pe lunetă:

– Opriți motorul!

Libanezul învârti cheia în contact. Malko își ținu respirația, își încordă mușchii încercând să se facă una cu arma. Detunătura îl luă aproape prin surprindere. Reculul a fost

puternic, iar zgomotul asurzitor. Imad Mughnieh fusese proiectat înapoi, rezemat de spătarul scaunului pe care stătea. Malko îl ochi din nou și apăsă pe trăgaci. Timpanele îi vibrară, iar în depărtare, Imad Mughnieh tresări încă o dată, apoi se prăbuși pe o parte și rămase nemișcat.

Capitolul IX

Cu urechile țiuindu-i, Malko observă preț de câteva minute silueta întinsă pe jos. Avea senzația că cele două împușcături au răsunat până la Beirut, că totul durase o veșnicie. De fapt, detunăturile nu au fost auzite din sat, intervalul dintre ele fiind doar de cinci secunde. Împușcat de la această distanță cu două gloanțe de război, Imad Mughnieh nu prea avea șanse de supraviețuire.

– Pușca, repede!

Sohbi porni motorul și, de pe locul lui, îl observa pe Malko. Acesta șterse rapid arma cu o cârpă, deschise portiera și aruncă arma într-o râpă. Sohbi porni de îndată țâșnind cu toată viteza. Malko avu timp să-i vadă pe cei doi bărbați care se repeziră la Imad Mughnieh încercând zadarnic să-l urnească din loc. Se pare că nu-și dăduseră seama dincotro porniseră cele două proiectile.

Timp de câteva minute, tăcerea fu tulburată doar de scrâșnetul frânelor și de șuieratul pneurilor. Sohbi Jalloul conducea ca la raliu. Malko se întoarse ca să verifice dacă au fost urmăriți. Strigătul șoferului îl alertă.

– *Khara!*[1]

În fața lor cărarea era blocată de un Mercedes 600 negru, înconjurat de bărbați înarmați. Sohbi strivi atât de violent frâna, că Buick-ul se opri de-a curmezișul. În câteva secunde portierele fură deschise cu brutalitate de bărbații care îl smulseră pe Malko de pe scaunul lui. Cei patru îl târâră fără milă până la un Range Rover oprit în spatele Mercedesului, neacordându-i lui Sohbi nici o atenție. Acesta iuți pasul, iar Malko văzu că încearcă să discute cu un mustăcios care

[1] *La dracu' (n.a.)*

coborâse din Mercedes. Era acelaşi traficant care l-a mai ameninţat o dată. Toate bunele intenţii de atunci păreau să se risipească. Avu loc o discuţie scurtă şi violentă, după care Sohbi îi strigă lui Malko:

– V-a avertizat să nu mai călcaţi pe aici! De data asta vă ia ostatic, iar dacă sirienii le vor smulge în continuare culturile de haşiş, vă va executa!

Îl legară la ochi cu o banderolă şi îi imobilizară încheieturile mâinilor şi gleznele cu nişte curele din plastic pe cât de subţiri, pe atât de solide... După ce îl zdruncinară vreo jumătate de oră prin hârtoape, Range-ul se opri şi îl traseră afară fără să-l dezlege la ochi. Unul dintre ei îl ajută să coboare nişte trepte, după care, în sfârşit, îi scoaseră banderola de la ochi. Ajunseseră într-o pivniţă. Printr-o ferestruică de aerisire zări un colţişor de cer. Pe jos zăceau o saltea veche, o căldare pentru nevoi, iar în aer plutea un miros înspăimântător...

Doi zdrenţăroşi cu Kalaşnikovurile pe umăr îl controlau ca să se asigure că nu poartă armă; îi luară toţi banii şi ieşiră fără o vorbă.

Noaptea se lăsă repede şi Malko se întinse pe saltea. Era prea de tot ! Venise să răzbune un ostatic, dar se trezi el însuşi prizonier. Nu prea avea de ales. Dacă pretindea în continuare că lucrează pentru DEA, avea toate şansele să stea mult şi bine aici; ori să fie lichidat chiar de gardienii săi, drept represalii împotriva sirienilor. Dacă le spunea adevărul, sau dacă răpitorii descopereau singuri, risca şi mai mult să fie „revândut" forţelor Hezbollah. Prietenii lui Mughnieh vor face tot posibilul să-l găsească pe asasin.

Situaţia nu era deloc liniştitoare. Cu nervii la pământ, se întinse pe saltea şi se chinui să adoarmă. În afară de Sohbi Jalloul, nimeni nu putea să-i vină în ajutor. În cele din urmă adormi, cu stomacul gol şi încordat de angoasă. Retrăia clipele prin care trecuse William Buckley.

* * *

Biroul şeicului Hussein Al Foukhar, care servea şi de birou permanent electoral, era, în principiu, deschis tuturor, cu toate

că era protejat de un eventual atac de un zid format din blocuri de ciment și saci cu nisip, plus de vreo douăsprezece gărzi înarmate care controlau și filtrau mulțimea de milogi. Când Sohbi se prezentă la opt dimineața, Hussein Al Foukhar îl primi imediat. Șoferul îl pusese la curent cu răpirea lui Malko și îi ceru să intervină, dar să treacă sub tăcere lichidarea lui Imad Mughnieh...

Acest lucru nu făcea parte din îndatoririle unui deputat! Le datora sirienilor alegerea sa, iar aceștia nu se vor bucura când vor afla că un agent din DEA a fost răpit pe teritoriul șeicului. După zece minute se îndrepta spre Janta în Mercedesul lui cu aer condiționat, urmat de două Range-uri întesate cu bărbați înarmați și de o camionetă cu platformă pe care era instalat un afet cu două țevi de douăzeci și patru de milimetri. Sohbi venea în urma lui cu Buick-ul. Trebuia să arate câtă forță avea, tocmai ca să nu fie nevoit să facă uz de ea...

Janta părea la fel de liniștită ca de obicei, însă gărzile Hezbollah erau cam agitate. Ajunse la reședința celui care dăduse ordinul de răpire a lui Malko, un anume Mahmud Al Irani și ceru să fie anunțat. După cum era obiceiul la ei, un băiat cu un pistol la centură îl conduse la stăpânul lui.

Mahmud Al Irani, îmbrăcat într-o abaya maro, cu Kalașnikovul pe birou, împărțea dolari țăranilor veniți să ceară un mic avans pentru recolta de haşiş. Îl primi pe Hussein Al Foukhar cu respectul cuvenit funcției sale, îl expedie pe unul dintre țărani cu un pumn plin de bani – o sumă destul de mare – ca să evite discuțiile, comandă cafea și se așeză la birou. Începu să înșire mătăniile din ambră în timp ce aștepta cererea interlocutorului său. După ce îl ascultă, îndrugă o groază de scuze.

– *Wahiet Allah!* N-am știut că omul acesta e prieten cu tine. De-acum încolo, pentru mine, va fi mai prețios și decât fiul meu, *Allah i salmak!*[1] Nu-l voi mai reține nici un minut în plus. Allah te-a trimis să-l salvezi.

Hussein Al Foukhar asculta cascada de cuvinte amabile aprobând din cap. Pentru un tip care nu pusese în viața lui piciorul într-o moschee, Mahmud Al Irani părea extrem de pios... Îi adresă un zâmbet radios.

---

[1] *Allah să-l aibă în paza lui! (n.a.)*

– Asta aşteptam de la tine, căci nu plec de aici fără el.

Mahmud Al Irani se opri brusc din înşiratul mătăniilor.

– Dar acest *agnabi – Allah maak*[1] – nu este aici. L-am dus la vărul meu Walid.

– Mă duc să-l iau de acolo...

– Aşteaptă, mai e ceva! zise Al Irani. Casa vărului meu este înconjurată de soldaţii Hezbollah din Janta. Îl cer pe prietenul tău. Bineînţeles că Walid nu a întreprins nimic, dar cu autoritatea de care te bucuri, vei rezolva cu siguranţă problema...

Din vorbele liniştitoare ale traficantului, Hussein Al Foukhar ghici că situaţia este mult mai gravă.

– Dar de ce îl cer? se nelinişti el sincer mirat.

Mahmud Al Irani făcu un gest evaziv.

– Susţin că a ucis un localnic.

Hussein Al Foukhar nu mai pricepea nimic. Se ridică şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară din nou. După ce ieşi, se grăbi să se urce în Buick-ul lui Sohbi care îl primi mai mult mort decât viu. Înainte să se ducă la Walid, trebuia să afle ce s-a petrecut cu adevărat la Janta. Îl pironi pe Sohbi cu o privire severă.

– Nu mi-ai spus tot, îi reproşă el pe un ton aspru. Şeful tău se află într-o situaţie foarte dificilă. Spune-mi adevărul!

Sohbi Jalloul nu ezită nici o clipă. A-l minţi pe un om ca Hussein Al Foukhar era mai mult decât o crimă, o greşeală capitală... După ce termină ce avea de spus, şeicul îl întrebă:

– Ai cele cincizeci de mii de dolari?

– Da.

– Bine, să mi-i aduci mie. Şi roagă-te lui Allah să-l pot salva pe acest om.

Micul convoi porni spre locuinţa lui Walid. Când ajunse, Hussein Al Foukhar îi zări mai întâi pe tipii cu barbă. Erau mai mult de doisprezece înghesuiţi în trei vehicule şi înarmaţi până în dinţi. Îi salută respectuos cu mâna la inimă, după obiceiul islamic, şi, lăsându-şi garda personală afară, intră în casa lui Walid care era un bărbat solid, puhav, chel şi care îl îmbrăţişă cu căldură. Vărul lui îi telefonase ca să îl anunţe. Un torent de

[1] *Străin – Allah fie cu el (n.a.)*

scuze țâșni din gura lui Walid care nu știa ce să mai facă pentru a obține iertarea lui Hussein.

– Prietenul tău a dormit foarte bine, îl asigură el. Oamenii mei s-au purtat frumos cu el, iar azi dimineață a primit mâncare la fel ca a mea. Dar soldații care îl pândesc afară au spus că, dacă va ieși, îl vor lua sau îl vor omorî. Trebuie să vorbești cu ei.

Hussein Al Foukhar știa că nu rezolva nimic dacă discuta cu tinerii Hezbollah dezlănțuiți. Trebuia să poarte acest dialog cu un șef de-al lor. Se înțelegea foarte bine cu Tamam Mokdar, un mola care veghea destinele din Janta. Lăsând lucrurile așa cum erau, se întoarse la Janta.

* * *

Tamam Mokdar purta o abaya neagră făcută special ca să-i ascundă trupul opulent. Instalat în cea mai frumoasă casă din Janta, controla în întregime satul. Dar pentru că se afla pe teritoriul clanului Al Foukhar, trebuia să se poarte cu mănuși cu șeicul. Când acesta intră în birou, îl îmbrățișă de trei ori cu căldură.

– Allah să te binecuvânteze, frate, zise el cu glas mieros.

Venit din sudul Libanului, cunoștea foarte bine puterea lui Hussein Al Foukhar. Șeicul bău puțină cafea, discută despre lucruri banale, apoi aduse vorba despre subiectul fierbinte.

– Un prieten de-al meu are o problemă și cred că numai tu poți s-o rezolvi, zise el.

Bărbatul își mângâie barba.

– Dacă aș putea să-ți fiu pe plac...

Hussein Al Foukhar își ținu pledoaria în favoarea lui Malko, accentuând faptul că sunt prieteni la cataramă. Mokdar îl opri însă foarte repede.

– A fost ucis un bărbat. Era un om care respecta Coranul și pe Allah. Un simplu comerciant. De ce a făcut-o ?

Interlocutorul se gândise la răspuns încă de când Sohbi îi dezvăluise adevărul.

– Prietenul meu a fost păcălit cu nerușinare, spuse el. Iar pe acel om îl cunoști foarte bine: Fouad Daouk. L-a făcut să

creadă că Ibrahim Al Amine era un traficant de heroină, că avea un laborator propriu și întinse câmpuri de mac. Că a omorât deja mai mulți agenți din DEA, că trebuia să moară și el. Prietenul meu este extrem de credul. Dumnezeu nu l-a prea luminat, dar se căiește amarnic.

Tamam își zise că această pledoarie era prea înfocată ca să nu se termine cu o ofertă. Ibrahim Al Amine era un sărman, un beţivan înrăit și nu se ducea niciodată la moschee. Îl opri cu un gest blând pe Hussein Al Foukhar.

– Pentru că ești prietenul meu și îmi ești ca un frate, aș putea totuși să conving familia să accepte un preț pentru sângele vărsat de pomană. Omul acela avea o nevastă și doi copii...

– Douăzeci de mii de dolari, lansă Hussein Al Foukhar.

Celălalt sări imediat:

– Mi-e imposibil să alin durerea acestei familii fără o sută de mii de dolari! A fost un sfânt care tocmai se întorsese de la Mecca. Respecta cu scrupulozitate preceptele din Coran și voia lui Allah.

– Treizeci de mii de dolari, aruncă Al Foukhar. Zece mii pentru fiecare copil și zece mii pentru văduvă...

Tamam Mokdar dădu să se ridice cu un zâmbet dezolat.

– Le voi transmite oferta, dar mă tem că...

Hussein Al Foukhar îi făcu semn să se așeze...

– Merg până la patruzeci de mii de dolari! Străinul mi-e ca un frate.

După o jumătate de oră de parlamentări și după șase cafele, a căzut la învoială să plătească suma de cincizeci de mii de dolari în avans. A rămas doar ca afacerea să fie perfectată. Hussein Al Foukhar se duse să ia din mașină cele cincizeci de mii de dolari și așteptă până îi termină de numărat. Patruzeci și cinci de mii erau pentru el... După ce îi încuie în seif, ieși împreună cu Hussein Al Foukhar, se urcă la volanul Mercedesului și intră în coloana șeicului.

În fața autorității sale divine, soldații Hezbollah nici n-au cârtit, luându-și tălpășița din jurul casei. Bărbatul mola și Hussein se îmbrățișară din nou, apoi se despărțiră cu nespusă

prietenie. Walid aştepta înşirând mătănii. De îndată ce soldaţii Hezbollah se îndepărtară, îi dădu un ordin unui om de-al lui.

– Adu-l pe prizonier!

* * *

Bărbatul care a venit să-l elibereze pe Malko îi adresă un zâmbet larg. Acum vreo două ore îi dezlegaseră mâinile şi îl hrăniră pe sătură te. Nu fusese foarte mirat când îl găsi pe Hussein Al Foukhar în biroul lui Walid.

– Veniţi, am aranjat totul, îl îndemnă libanezul.

Malko îl urmă fără o vorbă, nedumerit că au reuşit să-i domolească pe membrii Hezbollah. De abia după ce se urcară în Mercedes, Hussein Al Foukhar îl puse cu adevărat în temă...

– Am aflat tot ce s-a întâmplat, zise el. Sohbi Jalloul mi-a povestit absolut totul. Aţi avut şansa că îl cunosc pe cel care v-a luat ostatic şi pe bărbatul mola din Janta. Altminteri, o păţeaţi rău de tot... Sunt oameni puternici.

– Ca şi dumneavoastră, remarcă Malko.

Hussein Al Foukhar zâmbi în barbă.

– Am fost doar un intermediar. V-aţi răscumpărat singur-singurel...

– Cum aşa?

– Cu restul de cincizeci de mii de dolari pe care trebuia să-i daţi desfrânatului de Fouad Daouk...

– De ce „desfrânat"? M-a ajutat să-l găsesc pe Imad Mughnieh.

Hussein Al Foukhar izbucni într-un râs sănătos.

– Dacă l-aţi fi omorât într-adevăr pe Imad Mughnieh, soldaţii Hezbollah ar fi luat cu asalt casa în care aţi fost sechestrat. Mai mult chiar, v-ar fi jupuit de viu... Omul pe care l-aţi ucis era un tip cumsecade, nici nu-i mai ţin minte numele. Aflând că îl căutaţi pe Mughnieh, Fouad Daouk a găsit pe unul care semăna cu el şi vi l-a arătat. Dacă, după povestea asta Mahmud Al Irani nu v-ar fi răpit, v-ar fi tapat de încă cincizeci de mii de dolari. Exact suma pe care i-am dat-o lui Tamam Mokdar drept recompensă pentru sângele vărsat în zadar...

Îi povesti lui Malko cum a negociat cu șeful religios al satului.

– Poate că pe dumneavoastră v-a mințit acel mola, observă el.

– Pe mine, nici vorbă. De altfel, m-am întâlnit cu Mughnieh acum o săptămână la Teheran.

Malko avea senzația că era vârât într-un aisberg. Nu numai că omorâse cu sânge rece un om, dar mai era și nevinovat pe deasupra și nu avea nici o treabă cu CIA... Văzându-l atât de abătut, Hussein Al Foukhar îl încurajă cu un zâmbet blând.

– V-a făcut-o... Nu este vina dumneavoastră. Dumnezeu o să vă ierte. Sper să-l găsim pe Fouad. Cel puțin să-l forțăm să ne dea banii înapoi...

Intrară în Baalbeck. După câteva minute, Hussein Al Foukhar opri în fața unei case din centrul orașului. Sări din Mercedes și intră urmat de Malko. Îl primi o bătrânică speriată rău de tot. Hussein Al Foukhar o întrebă repede ce s-a întâmplat, apoi se întoarse către Malko.

– A plecat ieri la Alep, în Siria. Va sta câteva luni. Se pare că vrea să-și cumpere un hotel. Cu dolarii de la dumneavoastră...

Malko fierbea de furie. El și CIA lui au luat o țeapă frumușică, iar Fouad Daouk și-a încheiat cariera de agent cu o lovitură de maestru. Parcă îl revedea pe Vincent Faulkner ce entuziasmat era la Rialto. Șeful Centralei CIA va cădea de sus de tot... Fără nici o îndoială, operațiunea *Wrath of God* făcea valuri peste tot. Malko mai păstra în memorie imaginea cadavrului întins pe jos în fața cafenelei. Mai ales că fusese omorât de mâna lui.

Se urcară în Mercedes și se îndreptară spre *Palmyra*. În grădină era deja aranjată o masă cu obișnuitele aperitive. Bine dispus, șeicul îl invită pe Malko să guste din fiecare. Însă el nu putea să înghită nici măcar un dumicat. Plin de compasiune, libanezul îi turnă o porție zdravănă de Johnnie Walker.

– Regret nespus că acel om a fost omorât. Însă, de doisprezece ani încoace, au fost atâtea morți nedrepte, încât sufletele noastre s-au pietrificat. Trebuie să uitați. Allah a vrut ca el să moară, așa i-a fost destinul.

În timp ce vorbea, ciugulea din toate felurile de antreuri, în fața lui Malko care era extrem de abătut. Cu gura plină, Al Foukhar îl întrebă deodată:

– Tot mai vreți să-l lichidați pe Imad Mughnieh?

– Mai mult ca niciodată!

Hussein îl privi cu seriozitate.

– În acest caz, pot să vă ajut.

Capitolul X

Cu gura plină de hommouz, Hussein Al Foukhar îl fixa pe Malko cu privirea lui malițioasă. Acesta din urmă nu mai știa în slujba cărui sfânt să se pună. Ideea că omorâse un om nevinovat îl chinuia. Până în acest punct, operațiunea *Wrath of God* se soldase numai cu rezultate dezastruoase. Bineînțeles, tipograful și unul dintre răpitorii lui William Buckley au plătit pentru fapta lor, însă principalul vinovat era prea departe de răzbunarea lor. Nu reușea să-și dea seama în ce ape se scaldă Hussein Al Foukhar. Mai precis, ce voia libanezul? Fiindcă înghițise gălușca lui Fouad Daouk, acum nu mai avea încredere în nimeni.

– Imad Mughnieh este principalul nostru obiectiv, admise el, dar mi-ați spus că se află la Teheran.

– Nu stă tot timpul la Teheran, călătorește întruna, îl corectă șeicul. Se mai întâmplă să ajungă și prin Liban. Dar nu pentru multă vreme și e bine păzit.

– În concluzie, nu putem face chiar nimic?

Hussein Al Foukhar făcu un gest evaziv însoțit de un râs sec.

– Eu nu prea știu, dumneavoastră sunteți în măsură să judecați...

Își mai turnă o porție dublă de whisky și îl fixă pe Malko cu o privire echivocă. Acesta îl întrebă:

– De ce mă ajutați?

Libanezul goli farfuria cu hommouz, apoi răspunse:

– Din mai multe motive. Mai întâi, fiindcă lucrez mult cu Statele Unite și m-am gândit că îmi vor fi recunoscătoare. Pe

urmă, nu-i agreez pe membrii Hezbollah pentru că se poartă ca și palestinienii cu țările pe care le-au cucerit și pentru că ne dau mult de furcă. Eu sunt șiit, nu fanatic. Încearcă să-i elimine pe oamenii care fac parte din familiile importante, ca mine de exemplu, ca să le ia locul. Acum este rândul meu să vă pun o întrebare: de ce îl vreți pe Imad Mughnieh?

– Este vinovat de răpirea lui William Buckley de acum nouă ani. Americanii au jurat că se vor răzbuna pentru torturile suferite și pentru moartea lui.

Libanezul răspunse la telefonul portabil foarte scurt în arabă și îl privi fix pe Malko cu un aer serios.

– Cunosc toată povestea lui William Buckley. Nu uitați că eu trăiesc aici. Nu a rămas mult timp în Beirut, de altfel americanii știu asta de la sirieni.

– Nu cu certitudine, afirmă Malko.

– Așa ? Ei bine, să vă spun ce știu eu. Mai întâi, William Buckley a fost transportat din Beirut în tabăra forțelor Hezbollah din Janta. Acolo a fost torturat prima dată. Cei care îl interogau erau membri Hezbollah cu grade inferioare, oameni care nu știau cine era cu adevărat și ce trebuiau să afle de la el. Imad Mughnieh se întorsese deja la Beirut ca să se ocupe de alte răpiri. El a supervizat *toate* răpirile de persoane străine cu ajutorul unei mici echipe.

– Asta știam și noi, zise Malko. Ce i s-a întâmplat pe urmă lui Buckley?

Se uita direct la buzele lui Al Foukhar.

– A fost transferat în cazarma șeicului Abdallah, puțin mai sus de Baalbeck. Aceea care a fost bombardată o dată de aviația franceză. A fost ocupată de forțele Hezbollah până acum doi ani.

– A fost dus într-o cazarmă?

– Membrii Hezbollah au amenajat la subsol o închisoare clandestină cu vreo șase celule. Nimeni nu avea acces, în afară de unii aleși pe sprânceană. Când discutau între ei îi spuneau *mabna*, clădirea, dar știau cu toții ce însemna de fapt. Bunăoară, când au fost nevoiți să evacueze cazarma, au pus

să sară în aer toată partea aceea ca să nu lase urme. Acolo a fost interogat luni în șir William Buckley.

Malko își închipuia ce îndurase șeful Centralei CIA, în fundul temniței ăleia, lipsit de orice speranță de scăpare, torturat, suferind, părăsit de toată lumea...

– Cine l-a interogat?

– Au fost mai mulți, dar au plecat în sud; este imposibil să aflăm cum îi cheamă. Eu primeam informații de la niște băieți de prin partea locului care s-au înrolat în gruparea Hezbollah și care îmi aduceau vești.

– Ce i-au făcut?

Libanezul făcu un gest de lehamite.

– Of, nu trebuie să ne gândim prea mult. În afară de torturile propriu-zise, nu-l lăsau să doarmă, îl forțau să bea apă sărată, îl loveau la tălpile goale, îi înfigeau un tub în anus și îl umflau ca pe un balon. Dar erau foarte grijulii ca să nu-l omoare. De altfel, a fost transportat de mai multe ori la spitalul Khomeyni pentru îngrijiri medicale. Înainte de a muri, trebuia să spună absolut tot ce știa.

Pe vremea aceea, răpirea lui William Buckley a declanșat un adevărat seism în rândurile Agenției Centrale de Informații și printre libanezii din guvern. William Buckley pusese la punct toate măsurile de securitate pentru președintele Amine Gemayel, al cărui frate fusese asasinat cu câteva luni în urmă.

Chiar de a doua zi au fost nevoiți să schimbe totul. Însă, imediat, unda de șoc a lovit toate țările aflate sub controlul lui William Buckley: în Iordania, în Liban, în Iran, în Emiratele Arabe; chiar și în Pakistan cunoștea toate infrastructurile clandestine ale CIA, toate rețelele de informații și persoanele pe care le bănuia că lucrează pentru forțele Hezbollah sau care fac joc dublu.

A urmat un fel de „scapă cine poate" general, o „demontare" în caz de catastrofă a agenților scoși de acolo urgent. Dar această acțiune nu a fost de ajuns, căci mulți dintre ei și-au pierdut viața; fie că nu au putut să plece imediat, fie că Agenția a preferat să-și asume riscul să-i lase acolo ca să-i mai aducă

niscaiva servicii. Bunăoară, Centralele CIA din Orientul Mijlociu nu s-au mai restabilit niciodată după această lovitură. O dată cu pieirea șefilor de centrale în explozia ambasadei și cu răpirea lui William Buckley, CIA a pierdut cu totul șaptezeci și cinci la sută din efective și din mijloacele materiale. Atâția oameni de neînlocuit...

Hussein Al Foukhar îi tulbură gândurile lui Malko.

– Știți cine l-a interogat?

– Soldații Hezbollah.

– Nu și când se afla în cazarma lui Abdallah. Acolo au început adevăratele interogatorii. Au fost conduse de un bărbat care venea în fiecare dimineață de la Damasc...

– De la Damasc? întrebă Malko tresărind. Un sirian?

– Nu, avea un Mercedes alb cu număr sirian, dar el era din Iran.

Auzea pentru prima oară acest lucru.

– Sunteți sigur? Și CIA nu a bănuit niciodată?

– Eu l-am întâlnit. Într-o zi m-am dus la cazarma lui Abdallah ca să eliberez un om de-al meu. Iranianul tocmai ieșea din celule. Șoferul lui a vorbit cu unul dintre băieții pe care îi cunosc. Venea din Damasc și lucra la ambasadă. Spunea că îl cheamă Fardoust, dar își schimba mereu numele. Acesta era un pseudonim.

– Era diplomat?

– Da, sunt aproape sigur, fiindcă sirienii i-au dat o placă de înmatriculare cu număr diplomatic.

– Cum arată?

– Înalt, mai degrabă frumos, cu figură prelungă, cu părul pieptănat pe spate, mereu cu o barbă doar de trei zile, întreținută cu mașina de tuns. Purta costum, dar fără cravată. Avea mâini îngrijite. Sunt sigur că făcea parte din Serviciile de Informații iraniene.

– Sirienii știau acest lucru?

– Evident.

Se pare că nu le-au spus niciodată americanilor despre treaba asta. Ce se petrecea în acea perioadă la Bekaa era

ultrasecret. Însă această descoperire confirma ipoteza că toată povestea cu William Buckley a fost „montată" de un serviciu important. Pe atunci, americanii au bănuit chiar și KGB-ul. Însă Iranul deține mijloace puternice și îi era mai la îndemână să exploateze informațiile smulse de la americani care depășeau cu mult cadrul libanez...

– Ce s-a întâmplat cu acest iranian? îl întrebă Malko.

– Ultima oară când a venit a fost la spitalul Khomeyni unde fusese transportat William Buckley. A murit la câteva zile din cauza slăbiciunii, iar trupul a fost ridicat de forțele Hezbollah care l-au îmbălsămat și l-au dus într-un loc necunoscut... Oamenii pe care îi cunosc eu mi-au spus că mărturia lui William Buckley se întindea pe aproximativ șase sute de pagini.

Despre acest lucru CIA a auzit vorbindu-se. Forțele Hezbollah au avut nerușinarea să o revândă cu două milioane de dolari. Cum putea foarte bine să fie trunchiată sau schimbată, CIA a refuzat oferta. Malko nu reușea să-și revină după tot ce i-a spus Hussein Al Foukhar.

– De ce nu ați spus nimănui până acum?

Libanezul râse cu poftă.

– Cui voiați să-i spun? Pe vremea aceea, mi-aș fi riscat viața. Pe urmă, o dată cu trecerea timpului, toată lumea a uitat. Forțele Hezbollah au plecat, iar războiul s-a sfârșit. Nimeni n-a venit să-mi mai ceară vreo informație... Întâmplarea a făcut să-mi apăreți în cale. La început chiar am crezut că faceți parte din DEA.

Malko îi mulțumi în gând stelei sale norocoase. Hussein Al Foukhar nu numai că i-a salvat viața, ci, mai mult, i-a adus pe tavă ceea ce căuta.

– Mi-ați spus că puteți să mă ajutați să-l găsesc pe Mughnieh. Cum?

– Mâine plec la Teheran cu afaceri și stau două zile. Sunt sigur că am să-l întâlnesc. Stă la hotelul *Istiqual*, unde trag libanezi de vază. Îi place să discute cu mine. Poate că mai aflu câte ceva. Dar nu trebuie să vorbim la telefon din cauza sirienilor. Ne revedem la Beirut. Nu mai veniți încă o dată aici,

este prea periculos şi pentru dumneavoastră, dar şi pentru mine.

– Cum rămâne cu iranianul?

– Nu-i cunosc adevăratul nume şi nici unde se află. Dar îmi aduc aminte că a fost fotografiat o dată...

– A fost fotografiat?

– Da, din întâmplare. Tinerii din gruparea Hezbollah obişnuiau să-şi facă poze unii altora. El tocmai cobora din maşină exact în spatele lor. Poate că nici n-a ieşit... Acum trebuie să plec. Spuneţi-mi cum să vă găsesc?

Malko îi spuse adresa din Beirut. Misiunea lui lua altă întorsătură, însă trebuia să-şi repare greşeala şi să-l „cureţe" pe adevăratul Mughnieh, altminteri nu se va mai putea privi niciodată într-o oglindă.

* * *

Lui Maya Sarkis îi venise rândul să intre în scenă pentru un dans oriental. Cabaretul *Bodega del Toro* situat în Beirutul de Vest, foarte aproape de cornişă, era pe jumătate gol. Se lansă în nişte unduiri sincopate, apoi, ca să mai dezmorţească atmosfera din sală, coborî de pe scenă şi veni să danseze în faţa câtorva bărbaţi singuri rotindu-şi bazinul cu mişcări lascive. Nu prea avea chef. Nu primise nici o veste de la Malko şi nu-şi putea reveni din cauza eşecului ei. Era ciudat că în sală se afla o familie întreagă de şiiţi, iar femeile purtau voalul islamic. Oare ce căutau aici? Aceste familii nu intrau niciodată în cabarete.

Dar brusc avu un şoc. Unul dintre şiiţii de la masă era chiar tânărul mecanic pe care trebuia să-l omoare: Farid Cherif! Simţi cum i se înmoaie picioarele, se grăbi să-şi termine numărul şi fugi la locul ei în spatele barului. Disc-jockey-ul, un băiat înalt şi slab cu coşuri pe faţă, cu părul lung şi slinos, se tot învârtea pe lângă ea cu privirea înflăcărată. Se duse după ea. Uneori îşi lua inima în dinţi şi încerca să-i mângâie sânii şi fesele, dar ea îl punea repede la punct. Acum nu venise pentru hârjoneală.

– În salon vorbesc nişte oameni despre tine, îi zise el.

– Da?

– Șiiți. Cel tânăr, mai ales. Spunea că l-ai agățat în centrul Gefinor, apoi ai dispărut și a avut o grămadă de neplăceri din cauza ta. Ce faci, acum agăți șiiți?

Maya Sarkis avu senzația că-i fuge pământul de sub picioare. Cum de o găsise? Era imposibil să fie o coincidență, oamenii din Bir el-Abeit nu veneau să se distreze într-un local deșucheat. Mai avea încă un număr. Se schimbă în grabă, trase pe ea o rochie lungă neagră despicată și luă microfonul.

De data asta, îi examină cu atenție pe șiiți. Erau șase, dintre care numai o singură pereche de tineri, Farid Cherif și o femeie cu fața rotundă sub basmaua islamică. Îngrijorată, Maya își mai scurtă numărul.

– Poți să mă conduci? îl întrebă deodată pe disc-jockey.

De săptămâni întregi, băiatul numai la asta se gândea. O așteptă în mașină; ea apăru imediat, îmbrăcată într-un taior cu fustă scurtă, un tricou și o vestă. Când ajunseră pe cornișa Mazra, aglomerată la acea oră, ea se întoarse de mai multe ori ca să vadă dacă nu a fost urmărită. Vecinul își strecură mâna între coapse făcând-o să tresară. Nu pierdea timpul.

– Oprește ! zise ea.

Șoferul trase lângă trotuar.

– Nu-mi plac fandositele! *Rouh!*[1]

Lui Maya Sarkis îi era teamă să rămână singură în toiul nopții și desfăcu picioarele. Imediat simți degetele abile ale băiatului care îi îndepărtau slipul și le introduse înăuntru. O mângâiere posesivă și brutală care îi aprinse simțurile pe dată. Focul statornic cuibărit în pântece se aprinse din nou. Imaginea fiului ei cu capul găurit de gloanțe se șterse, dădu capul pe spate și fu cuprinsă de frenezia ei sexuală obișnuită, lăsându-se mângâiată de mâna care o pipăia. Băiatul opri motorul.

Ca o nebună, Maya se repezi la jeanșii lui și dădu la iveală un membru rigid, pe care începu să-l excite. Voia să-l simtă înăuntru, în pântece, peste tot.

– Repede! Mai repede! gemu ea. Vreau să mă regulezi.

---

[1] *Rouh! – Dispari! (n.a.)*

Și lui îi venea să sară de pe scaun, aţâţat de furia ei pasională. Dar nu puteau rămâne acolo fiindcă era prea multă lume. Porni din nou, trecu prin faţa statuii generalului Abdel Nasser şi o luă prin spatele hotelului *Saint-Georges*, traversând cartierul cu clădiri complet distruse. Brusc, Maya puse mâna pe volan.

– Acolo! Intră acolo! îi zise ea.

Îl obligă să se întoarcă în strada Bechara el-Khouri care ducea în Piaţa Martirilor, neagră şi sinistră, cu clădirile ei devastate şi distruse în întregime.

Băiatul se opri în mijlocul ruinelor. Maya sări din maşină şi se rezemă de capotă, ridicându-şi singură fusta pe pulpe, smulgând slipul de pe ea. Băiatul tăbărâse deja pe ea. O culcă direct pe tablă, se aruncă între coapsele ei şi îşi afundă sexul în pântece cât putu de mult.

Maya Sarkis slobozi un suspin de fericire. Bunul Dumnezeu îi încălzea sufletul. Simţea pereţii intimi palpitând în jurul membrului care o umplea. Se topea de plăcere, uita de toate, simţind cum se apropie un orgasm formidabil.

Nici unul dintre ei nu observă vehiculul care se oprise în capul străzii cu toate farurile stinse.

Partenerul încetă cu abilitate să se mai agite, executând acum mişcări circulare, ca şi cum ar fi vrut să mărească deschiderea sexului ei. Această împreunare îi declanşă o plăcere imensă. Începu să ţipe, zgâriind cu unghiile tabla maşinii.

În acest ritm, plăcerea nu dură prea mult. Din trei mişcări, tânărul se goli de toată seva. La fiecare jet, Maya nu mai putea de fericire.

După câteva clipe, se urcară din nou în maşină şi o conduse acasă. Maya fugi până în casă şi încuie uşa de două ori. Când ajunse în cameră, îşi turnă whisky într-un pahar mare şi îl dădu pe gât numaidecât. Dar alcoolul nu-i alungă spaima. Ce să facă? Să plece din Beirut? Se chinui până în zori cu temerile ei, căzând până la urmă într-un somn agitat, dar nu reuşi să-şi rezolve problema...

* * *

Şeicul Naim Kassiz rămase perplex. Ancheta lui a avansat mult: o cercetare discretă în zona Beirutului de Vest i-a permis să-l găsească pe hoţ şi, cu ajutorul lui, s-o identifice pe femeia din parcare. O mai văzuse dansând prin cabarete, dar pe moment n-a recunoscut-o. Nu l-a mirat faptul că purta armă, este un obicei rămas din timpul războiului. Mai degrabă avea impresia că aştepta un bărbat ca să se distreze, aşa cum obşinuiau multe dintre maronite să vină în vest să se înhăiteze cu cine ştie cine. Apoi, aseară la cabaret, Farid Cherif o recunoscuse. Naim Kassiz s-a hotărât să o pună sub urmărire.

Între timp, a mai apărut un fapt bizar: dispariţia tipografului Hadj Ali Chehadé, de ani de zile membru al forţelor Hezbollah şi un om la locul lui căruia îi mergeau bine afacerile. Efectiv parcă s-a evaporat împreună cu o angajată, amanta lui, se pare. Paznicul din noaptea aceea îşi amintea vag de un Mercedes alb cu geamuri fumurii, care a intrat în subsol, chiar în seara dispariţiei, iar ancheta serviciilor de securitate ale forţelor Hezbollah au descoperit la acea fată un logodnic ce povestea tuturor o istorioară cam ciudată...

Şeicul Naim Kassiz l-a convocat în biroul lui. Băiatul era şiit şi îi va fi cu siguranţă de ajutor. După temenelele obişnuite, intră în miezul subiectului, susţinând că rolul forţelor Hezbollah era de a veghea la bunăstarea oamenilor din suburbia sudică. Celălalt îi povesti cât de gelos este, apoi cum şi-a urmărit logodnica. Şeicul aţipise şi torcea ca un motan. Se trezi de-a binelea când interlocutorul său îi relată despre vizita lui Zema Hazmiyé la o tânără care locuia în cartierul Ashrafieh. Adresa era a lui Maya Sarkis, fata înarmată din parcare...

Capitolul XI

Lui Malko nu-i mai venea să iasă de sub duș, ca și cum apa caldă ar îndepărta deopotrivă praful adunat la Bekaa și amintirea celor întâmplate. Se simțea obosit și surescitat când îi veneau în minte promisiunile lui Hussein Al Foukhar. Se înfășură într-un prosop și se duse pe balcon să privească asfințitul la Beirut. Căldura era încă înăbușitoare.

Avea senzația că înoată contra curentului din cauza dorinței de răzbunare, în timp ce libanezii nu știau cum să facă să uite mai repede războiul. Subiectul principal de discuție era un serial mexican, *Maria-Mercedes*, ale cărui reclame erau afișate pe toate zidurile și care i-a subjugat și pe creștini și pe musulmani. Ușa de la intrare se trânti. Sohbi Jalloul se întorcea dintr-una din plimbările lui misterioase.

– Am două mesaje pentru dumneavoastră, îl anunță el. Unul de la domnul Vincent care vă invită la o petrecere în seara asta la niște oameni cumsecade. Va fi și el acolo, iar eu vă voi conduce. Al doilea este de la Maya Sarkis care dorește să vă întâlniți cât mai repede posibil. Este acasă.

Pulsul lui Malko se acceleră. Faptul că femeia era atât de insistentă nu era un semn bun. Se îmbrăcă în viteză, își puse arma la centură și îi ceru lui Sohbi să-l ducă acasă la ea. Înainte să plece, cercetă strada pustie, dar nu descoperi nimic suspect, cu toate că destui oameni au aflat de prezența lui la Beirut. Era de ajuns un singur trădător ca misiunea lui să se transforme într-un haos. În orașul acesta de nebuni, vânătorul se transforma pe nebănuite în pradă.

* * *

Maya Sarkis stătea ghemuită într-un fotoliu de răchită de pe verandă și își turna cu îndemânare Cointreau peste trei cuburi de gheață și peste coaja de lămâie. Cu trăsăturile încordate și cu privirea fixă, se ridică dintr-un salt când îl văzu pe Malko venind. El îi admiră silueta pusă în valoare de o rochie strânsă pe corp și de decolteul foarte adânc. Îl îmbrățișă scurt și-i zise pe nerăsuflate:

– Cred că m-au dibuit!

Malko simți un val de adrenalină care îi invadă arterele. Asta mai lipsea!

– Cine?

– Membrii Hezbollah.

Ea îi povesti pe scurt ce s-a petrecut cu o seară în urmă. Malko reuși să-și ascundă îngrijorarea. Situația era mai gravă decât peripețiile anterioare. Dacă membrii Hezbollah o bănuiau pe Maya Sarkis că a vrut să-l lichideze pe unul de-al lor, poate că era deja sub urmărire. Prin ea puteau ajunge la restul dispozitivului.

– Așteaptă-mă puțin, îi spuse el.

Se duse la Sohbi care stătea aplecat peste pliantul lui lângă Buick și îi ceru să inspecteze strada, să se informeze prin împrejurimi și să încerce să detecteze vreun urmăritor. După aceea, se întoarse la Maya. Tânăra își mai turnă încă o porție de Cointreau și rotea gânditoare cuburile de gheață din pahar.

– Vă voi asigura paza de îndată ce voi reuși, o asigură el. Frații Maalouf nu vă vor scăpa din ochi. Vedeți-vă în continuare de muncă și de viață, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu o să ne mai întâlnim câteva zile, dar voi afla vești de la îngerii dumneavoastră păzitori. La ce oră vă duceți la lucru în seara asta?

– La zece.

– De aici și până acolo, dispozitivul va fi la locul lui.

O umbră apăru pe alee: era silueta puțin încovoiată a lui Sohbi Jalloul.

– Am întrebat toate cunoștințele din cartier, nu au observat nici un străin pe aici; anunță el.

Malko îi zâmbi încurajator lui Maya în timp ce Sohbi se retrăgea.

– Vedeți? Poate că a fost o coincidență.

Ea se ridică prima și el o urmă. Dar în loc să-și ia rămas bun, femeia se apropie cu privirea tulbure și se sprijini de el.

– Mi-e frică, zise ea încetișor. Mai rămâneți un pic...

Privirea ei arzătoare îl implora. Ea îl luă de mână și îl trase spre imensul salon cu mobile bătrânești unde s-au iubit prima oară. Maya își lipi gura de a lui Malko. Îl sărută cu violență. Când își recăpătă suflul, expresia ei se schimbase. Ochii erau dați peste cap, respira din ce în ce mai repede și își apăsa cu insistență pubisul de cel al lui Malko.

– Mângâie-mă, îi șuflă ea la ureche.

Ținând cont de lungimea rochiei, nici nu era greu. Nu purta nimic pe dedesubt și putea să o posede fără să întâmpine nici un obstacol. În câteva minute o aduse în pragul unei uriașe plăceri. Femeia gâfâia, striga, se zbătea în brațele lui, pe urmă, ca o păpușă de paie, alunecă lipită de trupul lui și se lăsă în genunchi pe covorul turcesc.

Când gura ei se închise în jurul membrului lui Malko, avu senzația că explodează de plăcere. Maya se străduia din răsputeri să-i ofere plăcere; rochia se ridicase pe pulpe, sânii rămaseră goi. Dar nu dorea să-l facă să juiseze în asemenea mod. Abandonându-l, se lungi pe burtă pe covorul vechi, cu crupa înălțată și rochia înfășurată în jurul ei, într-o poziție lipsită de cea mai vagă pudoare.

Malko își dădu seama ce aștepta de la el. Membrul său rigid apăsă deschizătura dintre coapse. Profită de această clipă de deliciu și o pătrunse lent, smulgându-i partenerei un mârâit de plăcere. Când ajunse foarte adânc în ea, se ridică puțin ca și cum ar fi vrut să înainteze mai mult, apoi se ondulă sub el până îl făcu să explodeze. Femeia țipă ca o pisică, cu spinarea plină de sudoare.

Pe urmă se prăbuși, rămânând nemișcată în aceeași poziție. Când Malko se ridică și se îmbrăcă, ea abia întoarse capul spre el cu un surâs abia schițat.

– Aveți grijă ca frații Maalouf să n-o slăbească o clipă din ochi, zise el când ieși din casă.

– Vor veni într-o jumătate de oră, îl asigură Sohbi.

Malko ştia foarte bine că nu fusese o coincidenţă. Pentru moment, situaţia era încă sub control, dar răul abia acum începea să-şi arate colţii. În ciuda greutăţilor întâmpinate în această misiune, Malko nu avea chef să renunţe. Din când în când, această meserie de rahat, trebuia reîmprospătată cu un pic de morală şi dreptate. Asta ca să nu plătească întotdeauna numai cei nevinovaţi.

Nu se va mişca din Beirut până când nu se va întâlni cu Hussein Al Foukhar. Dacă nu va afla nimic despre Mughnieh, se va folosi de Maya Sarkis.

* * *

Colonelul Rahbani deschise calculatorul şi scoase din nou la iveală afacerea Buckley. Era sigur că americanii pregăteau o răzbunare. În ajun, douăzeci şi trei de rachete Tomahawks au făcut zob sediul Serviciului de Informaţii irakian din Bagdad, sub amăgitorul pretext al unui complot destul de vag împotriva lui George Bush cu ocazia vizitei sale în Kuweit şi mai ales pe baza mărturiilor smulse o dată cu unghiile de la unii suspecţi. El cunoştea adevăratul motiv al acestei lovituri: irakienii au reuşit să recupereze un grup de teroriştі, de la Abu Nidal până la Carlos, şi acum pregăteau nişte acţiuni împotriva Statelor Unite. Rachetele Tomahawks au reprezentat un mesaj cât se poate de clar: nu începeţi din nou cu tâmpeniile voastre...

Ceea ce se întâmpla la Beirut era probabil aceeaşi mâncare de peşte. Se uită la ceas. Peste două ore va lua masa cu omologul lui sirian. Cum ar trebui să procedeze? Să-i spună sau să facă pe mortul în păpuşoi? Nici unul dintre ei nu-i agrea pe membrii Hezbollah, dar – pentru moment – se aflau încă sub protecţia lui Hafez El-Assad. Era o carte importantă pentru negocierile cu americanii. Michel Rahbani pregetă destul de mult.

În fine, scoase din buzunar, o bancnotă de o mie de lire. Înainte să se uite ce număr are, se decise că, dacă va fi cu soţ, va vorbi, dacă va fi fără, va tăcea.

Numărul era opt.

* * *

Sohbi Jalloul găsi cu mare greutate casa unde fusese invitat Malko. Mult mai departe de Jounieh, pe o coastă abruptă, ajunse în sfârșit într-o parcare plină cu mașini dintre care cea mai obișnuită era un Mercedes 500. Un parc imens înconjura o casă ciudată, construită pe trei niveluri cât ținea faleza, iar unii pereți fuseseră înlocuiți cu stânci enorme. O tânără îmbrăcată într-o rochie strâmtă albă, care îi scotea în evidență pielea bronzată, îl întâmpină pe Malko; vorbindu-i în engleză.

– Bună ziua, eu sunt Kathy Bécharré, stăpâna casei. Sunt din America, iar soțul meu e libanez. Vincent vă așteaptă pe plajă. Distracție plăcută.

Malko coborî scările tăiate în stâncă, trecând printr-o sufragerie somptuoasă, vecină cu un cabinet Ludovic al XIV-lea din lac ornamentat și o masă mare stil Carol al X-lea, tot mobilierul fiind aranjat de arhitectul Claude Dalle, și ajunse pe plaja particulară unde se aflau deja vreo sută de invitați. Un interpret jamaican cânta la un microfon, iar lumea se înghesuia lângă un bufet sau se așezau la mesele puse direct pe plajă. Dincolo de plajă se zăreau luminile din Jounieh. Malko îl reperă pe Vincent Faulkner, îmbrăcat într-o cămașă hawaină, care stătea de vorbă cu o brunetă cu un piept impresionant și niște pantaloni din piele mulați pe ea. Se duse la ei, iar americanul îi strânse energic mâna și i-o prezentă pe fată.

– Un prieten care lucrează la Națiunile Unite, domnișoara...

– Pamela Cosworth, zise bruneta cu un zâmbet devastator.

– Domnișoara Cosworth este decoratoare, adăugă americanul. Este prietenă cu gazda noastră. Locuiește la *Summerland* și a venit la Beirut ca să se întâlnească cu niște clienți.

Continuară conversația câteva clipe, apoi se descotorosiră de decoratoare.

– Am aflat totul, zise Vincent Faulkner îndată ce rămaseră singuri. Ce ticălos nenorocit e Fouad Daouk! Sunt tare neliniștit. Am impresia că Biroul al doilea libanez este mult mai

preocupat de persoana mea acum. E greu să întrerupem acțiunile de urmărire.

În stadiul în care se găseau... Malko murea de nerăbdare să afle mai multe despre salvatorul lui, Hussein Al Foukhar. Se serviră cu de toate de la bufet și se așezară la o masă într-un colțișor liniștit cu o sticlă de vin de Moët aromat.

– Nu am riscat prea mult venind aici? îl întrebă Malko.

– Nu prea, zise americanul. Kathy e o prietenă sigură, iar pe aici locuiesc doar maroniți care îi urăsc pe șiiți.

– Cine este Hussein Al Foukhar?

Gânditor, americanul întinse de mustața lui frumoasă și spuse:

– Mărturisesc că sunt surprins. Îl cunoaștem de multă vreme, are un apartament în New York și face afaceri cu SUA. Este bogat, a terminat la Harvard și își afișează cu ostentație interesul pentru americani. Dar face comerț cu Iranul, iar Langley nu mi-a acordat niciodată libertatea de a-l apropia de noi. Este prea periculos.

– Credeți că frații Maalouf sunt mai puțin periculoși?

Șeful Centralei CIA abia schiță un zâmbet.

– Nu, dar pe ei îi avem în mână. Nu pot să miște un deget. Ați văzut ce a pățit Adal Chartouni? E de-ajuns un singur telefon ca să aibă aceeași soartă, dacă nu-i mai protejăm noi. Asupra lui Al Foukhar nu avem nici o influență.

Mereu aceeași logică perversă a serviciilor secrete: preferă să țină cu de-a sila un desfrânat, decât să se folosească de oameni cinstiți. Dacă îl neglija pe Al Foukhar, Malko nu mai avea nici o modalitate de a-l „curăța" pe Imad Mughnieh. Vincent Faulkner îl întrebă:

– Aveți încredere în el?

– Nu am încredere în nimeni, dar m-a scos din rahat fără să aibă vreo obligație.

– Libanezii au atâtea vicii... Poate că are el un motiv ascuns pe care nici nu-l bănuiți. Toată povestea a luat o întorsătură urâtă. Mă întreb dacă nu cumva vom fi obligați să renunțăm. Bineînțeles că ar fi o mare decepție, dar ideea noastră e probabil nebunească, cine știe? Dacă libanezii vor

începe să mă urmărească, până la urmă se vor interesa și de dumneavoastră. Iată de unde vine pericolul! Pentru că pe dumneavoastră vă vor „curăța", nu pe mine...

– Ce încercați să-mi spuneți?

– Că sunteți liber să renunțați. V-am obligat să comiteți o greșeală care ar putea să vă coste viața. Obiectivul nostru principal, Mughnieh, nu mai e la îndemâna noastră. Sunt un om practic. Nu am chef să pierd un șef de misiune de talia dumneavoastră pentru nimica toată. E suficient să vă duc eu cu mașina; veți decola de pe pista de elicoptere a ambasadei și adio, Beirut!

Era o propunere tentantă... Malko pironi cu ochii lui privirea americanului.

– Nu, îmi voi duce misiunea la bun sfârșit, dacă va fi posibil... Vreau să-mi capăt bănuții...

Își zâmbiră. Vincent Faulkner nu avea o soluție ca să schimbe tactica și o știau foarte bine amândoi. Nu se punea problema ca operațiunea *Wrath of God* să folosească un american, iar Malko era singurul care putea să ducă la bun sfârșit răzbunarea pregătită de CIA.

În acest cadru monden și elegant, dialogul lor părea extrem de nerealist.

– Știați că William Buckley a fost interogat de un iranian?

Tulburat, Faulkner își aprinse o țigară.

– În Iran?

– Nu, în Liban.

El clătină din cap.

– Au circulat multe zvonuri. La un moment dat chiar am crezut că a fost transferat în secret la Teheran. Pentru înfăptuirea acestui lucru ar fi fost nevoie de complicitatea sirienilor, iar noi nu le-am fi iertat-o în vecii vecilor. Mai știu că forțele Hezbollah au cerut, dar ei au refuzat. Buckley nu a părăsit niciodată teritoriul libanez...

– Cum de cunoașteți atât de puține amănunte în legătură cu calvarul lui?

– Nu i-am avut decât pe sirieni și câțiva informatori

ocazionali ca să putem reconstitui faptele. Membrii Hezbollah nu se folosesc niciodată de telefon...

Malko îi relată povestea iranianului care a venit de la Damasc pentru a-l interoga pe Buckley. Americanul era numai ochi și urechi.

– Dacă am reușit să punem mâna pe ticălosul ăla! oftă el. Ar fi și mai bun decât Mughnieh.

– Trebuie să ne străduim să-i prindem pe amândoi, zise Malko. Ați putea să faceți repede rost de lista cu diplomații iranieni care au lucrat la Damasc în perioada 1984–1985? Am avea un punct de plecare.

– Evident, dar atâta timp cât nu avem un nume sau o fotografie, nu putem face nimic. Nu ar fi posibil să repetăm greșeala cu Mughnieh.

– Vom vedea mai târziu, spuse Malko, vom proceda prin eliminare. Nu trebuie să ne luăm după nume. Dacă iranianul face parte din vreun serviciu, poate să se folosească de nume false.

– Într-adevăr, recunoscu americanul.

Înainte să-l părăsească, Malko îl puse la curent cu amenințarea ce plana asupra lui Maya Sarkis.

– Au grijă frații Maalouf, zise Faulkner. Sub nici o formă să nu luați legătura cu ea. Nu trebuie cu nici un preț ca forțele Hezbollah să ajungă la dumneavoastră. Cel puțin așa vă vedeți de treabă în continuare.

– Aștept să se întoarcă în Beirut Hussein Al Foukhar. Îndată ce mă voi întâlni cu el, vă voi da de știre prin Sohbi.

– Bine, eu merg la culcare, zise Faulkner, în timp ce termina de golit paharul cu vin. Mâine încep treaba la șapte.

Străbătu plaja și dispăru în casă. Malko termină de mâncat frigăruile și făcu același traseu. Când ajunse la ușă, Pamela Cosworth apăru în fața lui.

– Plecați? Prietenii cu care am venit vor să mai rămână. Ați putea să mă duceți la *Summerland*?

Hotelul se afla la celălalt capăt al Beirutului, dar Malko cedă în fața acestei creaturi care se plictisea. După ce se sui în Buick, oftă:

– Mâine dimineață la nouă am întâlnire la Rabieh cu un porc care are mâinile umede, cincizeci de milioane de dolari și patru mii de metri de decorat. Mi-a deschis un credit pe termen nelimitat la firma arhitectului Claude Dalle din Paris, dar se bazează numai pe mine.

Pălăvrăgiră tot drumul până la hotel, iar Malko reuși să se fofileze când veni vorba de meseria lui. Când ajunseră la intrarea în *Summerland*, Pamela îi propuse:

– Mâine iau micul dejun la piscina hotelului *Saint-Georges*. Vreți să mâncați cu noi? Drăguț din partea dumneavoastră că m-ați condus...

– Mi-a făcut plăcere, răspunse Malko.

Dacă fusese urmărit, un flirt cu această superbă creatură ar fi alungat orice bănuială. Coborî, se întoarse și îi adresă lui Malko un zâmbet plin de senzualitate, apoi trecu mândră printre soldățoii care păzeau hotelul. Fură cât pe ce să-și înghită armele M16.

* * *

Toți șeicii ce reprezentau cele douăzeci și trei de orientări din gruparea Hezbollah s-au reunit la Majlis al-Choura. Conferința secretă despre orientarea mișcării începuse la ora șapte și putea să se prelungească până după miezul nopții. Profitând de o pauză, șeicul Naim Kassiz îl trase într-un colț pe un coleg, responsabil cu latura militară a grupării Hezbollah.

Întregul arsenal al armelor de foc ale mișcării era concentrat în mâinile lor, de la Beirut până în sudul Libanului, trecând prin Bekaa. Naim Kassiz îi destăinui colegului său problemele pe care le avea, în timp ce șeicul Fadlallah rostea, după cum îi era obiceiul, un discurs înflăcărat împotriva imperialismului. Cei doi bărbați șușoteau într-un colț, împărtășindu-și secretele. Căzură de acord, apoi se duseră la locurile lor.

Trebuiau luate măsuri de urgență, care comportau un oarecare pericol, însă pe primul loc se afla securitatea forțelor Hezbollah.

* * *

Generalul Ali Rafik se duse în biroul lui după ce luase masa cu omologul său libanez Michel Rahbani şi îi ceru secretarei să-i aducă lista cu toţi călătorii care nu erau de naţionalitate libaneză veniţi la Beirut în cursul lunii precedente. Apoi, trebuia întreprinsă numaidecât o ancheta asupra fiecăruia dintre ei, ca să se verifice cu ce se ocupă în ţara lor. Pentru asta există Moukhabaratul.

După aceea, începu să redacteze o lungă dare de seamă pentru centrala lui din Damasc. Problema cu care risca să se confrunte nu intra în atribuţiile lui. Era vorba de o hotărâre politică, ce se lua la cel mai înalt nivel. Ar trebui să le facă pe plac forţelor Hezbollah sau americanilor? Ori amândurora?

Ca un bun *alauit*[1] ce era, generalului Rafik i se făcea greaţă de fanaticii musulmani şi nu a ezitat, acum şase luni, să execute douăzeci de tineri Hezbollah care au vrut să reînceapă luările de ostatici din motive josnice şi mârşave.

Ordinea impusă de sirieni domnea la Beirut şi nu se punea problema să fie tulburată. Preşedintelui Siriei, Hafez El-Assad, i-au trebuit cincisprezece ani ca să reducă numărul celor care îi subminau autoritatea asupra Libanului, creştini, palestinieni, druzi ori suniţi, şi nu avea intenţia să cedeze taman acum. Forţele Hezbollah erau atotputernice în negocierile lui cu americanii şi mai avea încă nevoie de ele. Dar, când se va apropia momentul, le va zdrobi, aşa cum a făcut-o şi cu ceilalţi concurenţi. Fără milă.

Însă până atunci, îi va manevra cu abilitate şi pe americani şi pe iranieni, sponsorii grupării Hezbollah.

* * *

---

[1] Alwit sau alaut, zisă şi Nuşaya – sectă islamică, şiită creată în secolul al IX-lea, foarte puternică, mai cu seamă în Siria. În această ţară, a fost organizat, sub ocupaţie franceză, aşa-numitul teritoriu „al alauţilor" (1920–1914) n.t.

Farurile Buick-ului luminară un BMW staționat în fața clădirii în care locuia Malko. Neliniștit, Sohbi se întoarse spre el.

– Este mașina fraților Maalouf!

Opri puțin mai încolo, coborî și, lăsându-l pe Malko în mașină, se îndreptă pe jos spre BMW. Malko îl văzu aplecându-se și discutând cu ocupanții lui. Se întoarse alergând și se trânti năucit în Buick.

– Maya Sarkis a fost răpită!

Capitolul XII

Malko simţi cum îi fuge sângele din obraji.

– N-au supravegheat-o fraţii Maalouf?

– Ba da, răspunse Sohbi. Când a ieşit de la *Bodega del Toro*, au pierdut timpul din cauza unui negustor ambulant care mergea pe stradă cu căruţa lui. Când, în fine, au reuşit să treacă, o pierduseră, căci era deja departe crezând că ei sunt în urma ei. S-au dus acasă, dar maşina nu era acolo. Au refăcut traseul. În final, au dat peste maşină în cartierul Verdun, abandonată cu cheia în contact.

Malko era încremenit. Răpirea lui Maya Sarkis îi confirma îngrijorarea. Membrii Hezbollah au fost alertaţi de pierderea pistolului. De asemenea, oraşul gemea de tot felul de servicii şi îi era imposibil să-şi dea seama care anume s-a infiltrat în operaţiune. Sohbi? Fraţii Maalouf? În acest oraş în care oamenii se aliau doar ca să poată trăda mai bine, toată lumea era suspectă.

Trebuia s-o găsească pe Maya Sarkis, înainte ca ea să spună tot ce ştie şi înainte de a fi omorâtă.

* * *

După ce îl chemă în ajutor pe Vincent Faulkner, Malko, negăsindu-şi somnul, căuta în zadar începutul unei piste. Mama fetei putea să alerteze chiar de a doua zi locuitorii cartierului, lucru ce nu prea aranja treburile.

Iar ca să cerceteze toată suburbia sudică, era imposibil, ascunzători se găseau cu miile. Ajunsese în situaţia din timpul războiului, când oamenii dispăreau pur şi simplu. Un lucru era sigur: forţele Hezbollah au făcut legătura între Maya Sarkis şi tentativa de omor împotriva lui Farid Cherif. Lipsea explicaţia, însă acum nu era decât pură teorie.

Formă la noroc numărul telefonului direct al fetei, cel din camera ei, și îl lăsă să sune îndelung. Rămăsese un singur lucru de făcut: să-l abordeze în mod direct pe Farid Cherif. Așa cum au procedat odinioară și sovieticii cu diplomații lor luați ostatici: era musai să facă rost de un „contraostatic". Cu-atât mai rău pentru operațiunea *Wrath of God*. Viața lui Maya Sarkis trecea înaintea răzbunării CIA.

Se duse pe balcon să privească noaptea fermecătoare la Beirut, dar avea inima strânsă. Oare ce se petrecea acolo, în suburbia sudică?

Stând așa, brusc îi veni o idee. Se duse să-l trezească pe Sohbi și plecară spre Bir el-Abeit. Întreg Beirutul dormea, în afară de vânzătorii de fructe sub becurile lor fără abajururi și de soldații din barajele militare. Ajunse în locul unde găsiseră mașina și refăcu traseul până în suburbia sudică. Mai aveau de trecut prin trei baraje, dintre care unul sirian. Oare cum trecuseră răpitorii prin ele?

În cartierul Bir el-Abeit se pierdu printre locuințele ieftine, pe străzile fără trotuare, pustii acum. După o jumătate de oră de umblat, descurajat, se întoarse în Beirutul de Vest și bătu la ușa fraților Maalouf. Deschise Samir cu o figură plouată. Intrară în salonul nemobilat. Nabil fuma cu privirea în gol. L-au servit cu cafea, deși era foarte târziu.

– Aveți vreo idee? îi întrebă Malko.

– *Aiwa!* zise Samir Maalouf. Trebuie să-l umflăm pe mecanic și să facem schimbul. Dacă vor. Am niște prieteni acolo, cu siguranță că ei pot să discute.

Trăgea fumuri scurte din țigară, iar brațele musculoase se vedeau din cămașa fără mâneci. Era o fiară puternică și nemiloasă ca un rechin. Era replica tropicală a lui Chris Jones, dar mult mai crud.

– Vă duceți să le spuneți de ce?

Bărbatul întoarse palma în sus cu un gest tipic libanez.

– De ce? Îl au pe unul de-al nostru, noi îl avem pe unul de-al lor. Facem schimbul și gata.

– Nu vă e teamă că vă descoperă?

Samir schiță un zâmbet timid.

– Au aflat deja, cred că a vorbit. Dacă folosesc forța, va spune tot ce știe.

– Foarte bine, făcu Malko, pregătiți-vă, de mâine începem să acționăm.

– Fiți atent că este un post al armatei libaneze exact în fața atelierului. Nu trebuie să ne ducem acolo în forță. Mai bine așteptăm să plece acasă...

Era o observație plină de bun-simț. Malko aprobă, mai bău o gură din cafeaua turcească groaznic de amară și plecă. Pentru Maya Sarkis noaptea avea să fie foarte lungă.

* * *

Maya Sarkis urla fără întrerupere, cu ochii gata să-i sară din orbite, cu gura atât de larg deschisă, încât se vedea omușorul. Deși era legată fedeleș de un scaun masiv din fier cu mâinile la spate, însângerată până la brâu, cu încheieturile mâinilor și gleznele imobilizate de niște legături dintr-un plastic foarte dur, reușea totuși să-l deplaseze din loc, atât de violent se zbătea.

Tânărul Hezbollah cu cagulă pe cap care scormonea în sexul ei cu capetele dezgolite a două sârme se dădu înapoi înjurând-o. Din cauza durerii atroce, fata scăpă un jet de urină exact pe mâinile lui.

– Cățea creștină ce ești! urlă el ridicându-se în picioare.

Lepădă cele două sârme care ieșeau dintr-o instalație atârnată de tavan ca niște șerpi veninoși.

Urletul prelung provocat de suferință se opri subit. Capul fetei căzu pe piept. Avea senzația că inima avea să-i sară afară din piept. În încăperea cu pereții goi și cenușii, fără altă deschidere spre exterior în afară de ușă, stăruia o căldură sufocantă. Într-un colț, o măsuță improvizată dintr-o cutie pentru muniție suporta greutatea câtorva sticle de Coca-Cola și de suc de fructe. Înăuntru nu era alt mobilier în afară de scaunul greu din fier. Un tub cu halogen o lumina pe prizoniera goală pușcă cu o lumină rece și terifiantă.

Timp de două ore suferise supliciul electrocutării administrat de tânărul Hezbollah cu cagulă ca să nu fie recunoscut. Îi îndesase firele electrice în vagin, în anus, îi înțepase cu ele sfârcurile sânilor, i le băgă în nas, în gură, provocându-i valuri insuportabile de durere. Maya avea impresia că o să-i explodeze corpul, că ochii îi vor sări din cap, că pântecele îi clocotește.

Călăul îi punea mereu aceleași întrebări la care nu răspundea. O sudoare cleioasă și grețoasă îi acoperi tot corpul, sute de ciocane parcă o loveau în cap, vederea i se încețoșa; nu-și dorea decât un singur lucru: să nu-i mai reziste inima. Abia trecuseră două ore de când o ridicaseră, dar ei i se părea o veșnicie. Totul s-a petrecut foarte repede. Înaintea ei, pe o străduță întunecoasă, o mașină nu o lăsa să treacă, alta venise prin spate. Un tip extrem de solid o smulse din vehicul și o îmbrânci în altul, lângă șofer. Acesta porni imediat. Bărbatul din spate se aplecă înspre ea, îi puse lama unui pumnal în gât și îi întinse un batic.

– Puneți-l, sau te omor ca pe o cățea!

Ea îl ascultă și se înfășură cu baticul islamic. Lama cuțitului fu îndepărtată de gât, însă aproape imediat simți o înțepătură în spate. Tipul înfipse în spătarul scaunului vârful ascuțit al pumnalului care ajunse chiar în dreptul inimii.

– Dacă strigi când ajungem la baraj, știi ce-am să-ți fac...

Avea inima cât un purice. Agresorul era în stare să o facă... Acești tineri Hezbollah fanatici visau cu toții să moară în chip de martiri. De altfel, au trecut de baraje fără probleme. Mașina era veche, nu avea nimic deosebit, iar soldaților nu le plăcea să-i agaseze pe credincioși. Când au ajuns în suburbia sudică, au legat-o la ochi. Au ajutat-o să coboare, să traverseze o curte, apoi au încuiat-o în această încăpere. A fost dezbrăcată sub privirile pline de răutate a trei sau patru tineri Hezbollah cu cagule pe cap. Apoi, au început s-o tortureze.

Călăul pe care îl recunoștea după tricoul negru cu portretul lui Khomeyni pe el reveni în cameră. Se obișnuise deja întrezărind o nouă repriză de tortură, când aruncă pe ea o pânză murdară cu o gaură la mijloc pe unde îi scoaseră capul. În rest, o acoperea până la picioare. Maya se întreba de ce îi puseseră acea pânză, când văzu intrând în încăpere un mola cu turban negru pe cap, cu un aer trufaș și crud. O fixă cu dispreț și se apropie de ea cu privirea plecată sub ochelarii cu lentile groase și cu rame de baga.

– *Bismillah Al Rahman Al Rahin*, zise el, sunt un soldat al lui Dumnezeu și nu mi-e frică decât de El. Ai păcătuit grozav când ai vrut să participi la o acțiune sionistă și imperialistă îndreptată împotriva noastră. Dacă accepți să faci o destăinuire sinceră și completă, aș mai putea încă să-ți salvez sufletul...

Maya Sarkis de-abia auzea. În clipa în care îl văzuse pe acest mola cu fața descoperită pășind în încăpere, știu că era condamnată. În veci nu ar îndrăzni să o lase să plece. Cu sirienii nu era de glumit. Reuși să-și adune forțele și zise:

– Nu înțeleg o iotă din ce-mi spuneți. Războiul mi-a răpit deja băiatul, trăiam în liniște până azi, iar oamenii aceștia m-au ridicat. Oare acesta este cuvântul lui Dumnezeu?

– Noi suntem Luptătorii Islamului, repetă bărbosul mola, iar tu te ridici împotriva voinței lui Dumnezeu.

Maya Sarkis închise ochii. Cu membrii Hezbollah nu se putea discuta. Dialectica lor nu avea nici o breșă, iar reaua-credință, absolută.

Cu o fărâmă de demnitate, întoarse capul către mola și îi aruncă pe un ton calm:

– *Khara aleik!*[1]

Văzând că nu se poate înțelege cu ea, mola scoase Coranul din roba sa și începu să citească un verset. Apoi, aruncă o ultimă privire spre forma albă, se îndepărtă, lăsându-i pe oamenii lui să-și continue treaba murdară.

Se pare că dăduse niște ordine, căci, imediat după ce plecă, o dezlegară și o purtară într-un soi de toaletă. Unul dintre tinerii Hezbollah o spălă cu un furtun. După aceea au dus-o în altă încăpere și au întins-o pe un pat de campanie. Cei șase bărbați cu cagule începură s-o violeze pe rând, în timp ce alții beau ceai sau fumau câte o țigară. Era ca un fel de ritual. Dar nu prin asta aveau de gând s-o determine să vorbească. Însă Maya a reușit atât de bine să se detașeze, încât, dacă ar fi putut să se arunce într-o armă să se sinucidă, ar fi fost o eliberare, dar era total neputincioasă... Puțin îi păsa ei de viol. Era nerăbdătoare să se termine totul și să ajungă cât mai repede la fiul ei.

Când pauza s-a terminat, o duseră înapoi pe scaunul din fier, iar interogatoriul începu. Când îi smulseră prima unghie, fata urlă de durere. Dar nu vorbea, fiind copleșită de o voință îndârjită. Voia să le arate fanaticilor ăstora că ea, o creștină, putea să le țină piept...

După ce rămase fără nici o unghie la mâna stângă, iar creierul îi clocotea de durere, se opriră ca să se sfătuiască. Nu

---

[1] *Du-te-n mă-ta! (n.a.)*

se gândiseră nici o clipă că va fi așa de greu. Unul dintre călăi se aplecă spre ea și o amenință:

– Dacă nu vorbești, te omorâm!

Ea întredeschise pleoapele și zise cu o voce sfârșită:

– *Yallah!*[1]

Murise deja cu patru ani în urmă. Închise din nou ochii, iar ei nu mai reușiră să scoată nici o vorbă de la ea. Nici măcar atunci când îi decupară sânii de pe coaste, fiind împroșcați ca niște măcelari. Nu mai semăna deloc cu o ființă omenească; sângele se scurgea pe dalele camerei de tortură, iar călăii deveniră furibunzi. Dacă murea înainte să spună ceva, șeicul se va înfuria la culme... Îi pansară în graba mare rănile și se duseră să cheme un medic în care aveau încredere.

Zorile se iveau, iar oamenii plecau la lucru fără să bănuiască ce se petrecea în această fabricuță de sucuri din fructe. La o sută de metri de aici, un M 113 al armatei libaneze păzea simbolic locul. Soldații aveau ordin să intervină numai dacă se produceau incidente grave.

* * *

Malko aștepta la barul hotelului *Bristol* ca să nu se apropie prea mult de zona fierbinte. Sohbi făcea legătura dintre el și frații Maalouf, care dădeau târcoale atelierului lui Farid Cherif. Sohbi intră în bar cu o figură plină de îngrijorare.

– N-o să meargă, zise el. Nu a venit la lucru și câțiva tipi se învârtesc pe-acolo, iar unul dintre ei are o motocicletă. Am impresia că-l așteaptă să apară...

– Să mai așteptăm, îl sfătui Malko. Poate că întârzie.

După o oră de așteptare, fu nevoit să se resemneze. Mecanicul nu mai venea. De data asta sosi chiar Samir Maalouf.

– Îl cunosc pe unul dintre tipii care se învârtesc pe-aici, zise el. Este din clanul șeicului Naim Kassiz. Face parte din serviciul de securitate al forțelor Hezbollah. Dacă am reușit să-l săltăm pe vreunul dintre ei și să-l ducem la noi...

Malko nu avea nimic de pierdut.

– Faceți așa, dacă se poate, aprobă el. Eu mă întorc la Ashrafieh. Când veți avea vești, îl trimiteți pe Sohbi la mine.

---

[1] *Cară-te! (n.a.)*

Avea întâlnire cu Vincent Faulkner. Acesta își asumă riscul să-l primească în apartamentul său, după ce se asigură că nu sunt filați. Când ajunse Malko, el îl aștepta pe palier cu chipul întunecat. Aflase deja că Maya Sarkis fusese răpită.

– Nici o noutate? îl întrebă el.

– Nimic, răspunse Malko, doar că un anume șeic Naim Kassiz se pare că e amestecat în treaba asta.

– E important făcu americanul, este noul șef al Serviciului de securitate al forțelor Hezbollah. Afacerea pornește de la cel mai înalt nivel.

– Într-un fel asta ne avantajează, observă Malko. O fi posibil să intervenim *direct* în Bir el-Abeit?

– Este imposibil, libanezii nu ne vor lăsa. Un singur lucru ne-a rămas de făcut: să-i anunțăm pe sirieni.

- Pe sirieni?

– Da, mă pot întâlni cu omologul meu, generalul Ali Douma. Sunt în relații foarte bune cu el. Numai el cu obișnuita lui brutalitate poate să intervină, și o va face cu siguranță, dacă îi voi cere eu. Înainte de toate, ține foarte mult să fie în relații bune cu noi. Dar nu cred că o poate salva pe Maya Sarkis.

– Atunci, la ce bun să mai apelăm la el?

Americanul nu-i răspunse. Cei doi bărbați se gândiră cu luciditate la același lucru: numai o minune o mai putea salva pe Maya Sarkis.

– Nu o vor omorî imediat, zise Vincent Faulkner. Un ostatic mort nu valorează nimic. Sirienii pot să bage spaima în ei, că tot nu vor ezita să atace.

– Să mai așteptăm, frații Maalouf încearcă să răpească un membru Hezbollah ca să facem schimbul.

Vincent Faulkner scutură din cap.

– Degeaba. N-o să meargă. Fata este mult prea importantă pentru ei. Asta ar însemna doar un martir mai mult, la fel ca aceia care se reped cu mașinile lor capcană în convoaiele israelienilor.

– Zarurile sunt aruncate, oftă Malko. Să așteptăm rezultatul.

Se așezară, dar nici unul nu avea chef de vorbă. Sohbi se întoarse după o oră, dezumflat.

– N-am făcut nimic. Samir și Nabil au plecat după ei. Încearcă să afle unde se duc... Vincent Faulkner se ridică.

– Încerc să obțin cât mai repede o întrevedere cu generalul Ali Douma. Este unica șansă s-o recuperăm în viață.

Se despărțiră abătuți. Operațiunea *Wrath of God* era pe cale să se transforme într-un dezastru. Malko se întoarse în apartamentul gol ca o fiară sălbatică în cușca ei, turbând de furie că era neputincios într-o asemenea situație. La numai câțiva kilometri de aici, Maya Sarkis probabil că era torturată, iar el nu putea să-i sară în ajutor! Din păcate nu reușea el singur să cerceteze toată suburbia sudică...

Brusc își dădu seama că se făcuse ora unu și nu mâncase nimic de aseară. Apetisanta decoratoare întâlnită la petrecere trebuie să-l aștepte la piscina hotelului *Saint-Georges*. Acest lucru îi va alunga pentru vreo două ore gândurile negre.

* * *

Șeicul Naim Kassiz nu mai ieșea din birou. Fiind sigur că a descoperit o afacere extrem de importantă, și-a alertat toți informatorii, iar știrile începeau să curgă prin curier. Nu avea încredere în telefonul care era pus sub ascultare de sirieni și de Biroul al doilea libanez.

Un tânăr Hezbollah intră după ce bătu la ușă și puse pe măsuța joasă un dosar. Naim Kassiz se repezi să-l deschidă și, chiar din prima pagină, își dădu seama că a găsit ce a căutat. Citi cu nesaț paginile următoare și, după ce termină, îl chemă prin interfon pe adjunctul său, însărcinat cu paza din tot orașul Beirut. Îi dădu rapid instrucțiuni precise și urgente, apoi se urcă în Mercedesul lui fără număr de înmatriculare și se duse la șeicul Fadlallah ca să-i ceară sfatul.

* * *

Pamela Cosworth purta aceeași bluză decoltată ca în ajun, asortată cu o fustă mini nici extravagantă, nici indecentă. Cocoțată pe niște sandale cu talpă ortopedică, înainta legănându-și șoldurile cu o mapă mare și neagră în mână. Brusc, sub bolta de verdeață ce acoperea piscina cu restaurant a hotelului *Saint-Georges*, încetă orice conversație, deși, aici, lumea era obișnuită totuși cu apariția provocatoare a frumoaselor maronite.

Din hotelul propriu-zis, care fusese odinioară mândria Orientului Mijlociu, a rămas doar carcasa înnegrită ce se ridica

deasupra piscinei, ca pentru a aduce aminte că la Beirut moartea nu era niciodată prea departe.

Tânăra îi întinse mâna lui Malko, se așeză în fața lui și își scoase ochelarii de soare. Îmbrăcată astfel, trebuie să fi semnat vreo douăsprezece contracte de dimineață și până acum.

– Îmi pare rău, dar prietena pe care o așteptam nu a putut să vină. Sunt singură.

Malko nu fu atât de grosolan încât să arate că se bucura. Pamela Cosworth era ca o adiere proaspătă în atmosfera oribilă în care trăia. Era totuși locul cel mai plăcut din Beirut unde puteai să mănânci... Malko avea senzația că se lasă ispitit. De fiecare dată când își arunca privirea la vecina lui, aceasta se uita la el cu o expresie ciudată. După ce au băut cafeaua, ea comandă un Cointreau cu gheață și zise:

– În după-amiaza asta nu am nici o întâlnire...

Era o invitație directă. În alte împrejurări, Malko nu ar fi scăpat o asemenea ocazie, dar mintea nu-i stătea acum la așa ceva.

– Of, din păcate nu e și cazul meu, oftă el.

– În ce hotel locuiți?

– Stau la niște prieteni.

Se uită la ceas cu ostentație.

– Sunt nevoit să plec. Altă dată sper să am mai mult timp.

Pamela Cosworth avu răgaz să-și termine băutura, lăsând pe fundul paharului doar cuburile de gheață, apoi se ridică prima puțin cam înțepată.

– Știți unde mă puteți găsi. Mai rămân încă o săptămână la *Summerland*, după aceea plec la Paris. Am chef să vizitez Europa. Acum Air France oferă bilete pentru toate țările din Comunitate la prețul de numai o mie de franci! Mă voi duce la Veneția, la Copenhaga, la Lisabona.

După cum îl privea, nu l-ar fi refuzat dacă ar fi dorit s-o însoțească...

– De îndată ce voi avea un pic de timp, voi da un semn de viață, promise Malko.

Când a văzut cum își leagănă șoldurile în fața lui, toate bunele intenții se topiră pe dată. Era convins că ajungea să rostească un singur cuvânt pentru ca tânăra decoratoare să

aterizeze direct în patul lui. Dar se mulțumi s-o privească cum se urcă într-un Mercedes condus de un șofer.

– Mergem la Ashrafieh? îl întrebă Sohbi Jalloul.

– Bineînțeles, zise Malko.

Privea distrat cum defilau prin fața lui ruinele clădirilor din centrul orașului, năpădite acum de verdeață, unde singurii ocupanți erau pisicile vagaboande. În Piața Tunurilor, un infirm vindea în chip de postere niște fotografii ce înfățișau un Beirut care nu mai exista: talciocuri, hoteluri, vechi case în stil otoman, din care n-a mai rămas decât molozul.

În Ashrafieh căldura era și mai necruțătoare. În timp ce Sohbi oprea Buick-ul în parchingul subteran, Malko luă liftul care, printr-o minune, chiar funcționa. Când ajunse pe palier, se opri brusc. În fața ușii, cam la treizeci de centimetri de ea, găsi un pachet învelit într-o hârtie maro.

Se repezi la ieșirea de serviciu și îl aștepta pe Sohbi. Șoferul coborî din nou ca să aducă un băț cu care „ascultă" pachetul. Dar se liniști. Dinăuntru nu răzbătea nici un sunet.

– Nu este o bombă, conchise șoferul.

Luă pachetul și intrară. Înainte să-l deschidă, Sohbi îl înțepă cu vârful cuțitului, dar nu dădu peste nici un obiect metalic. Atunci se hotărî să-l deschidă, sub privirea neliniștită a lui Malko. În hârtia maro era o folie din plastic gros transparent. Înăuntru, se putea distinge un cap de om retezat de la bază. Era capul lui Maya Sarkis. Avea ochii scoși. De urechea dreaptă era agățat cu o liță buletinul ei de identitate.

Capitolul XIII

Timp de câteva clipe, Malko fu copleşit de oroare. I se făcuse pielea de găină. Capul tăiat chiar de la bază, ca la ghilotină, ar fi putut să pară însufleţit, dacă nu ar fi fost ochii – nişte bile însângerate. Nu îndrăznea să-l atingă, şi fu nevoit să facă un efort supraomenesc să pună mâna pe el. Contactul cu carnea rece şi întărită deja îi provocă greaţă...

Se duse în salon şi îşi turnă o porţie zdravănă de votcă pe care o dădu peste cap numaidecât, dar tot nu reuşi să-i alunge groaza. Nu putea să-şi ia privirile de la acest fragment macabru din corpul omenesc. Era un act de pură sălbăticie, un mesaj din altă lume. Sohbi era şi el îngrozit. Clătina întruna din cap, fără să zică nimic.

Deodată, dezgustul lui Malko se transformă într-o furie oarbă, viscerală. Simţi subit dorinţa de a-i ucide, de a-i masacra pe cei care s-au făcut vinovaţi de această crimă.

– Unde locuieşte şeicul Naim Kassiz ? întrebă el.

– Nu trebuie să vă duceţi acolo. Sunt sute de oameni care aşteaptă să reacţionaţi astfel. Trebuie să vă păstraţi calmul. Ei nu-i mai faceţi nici un bine.

Arătă spre capul aşezat pe masă. Acest lucru îi amintea lui Malko de ultima lui aventură din Columbia. În mod sigur, oroarea nu cunoaşte graniţe. Dar acum era vorba despre femeia cu care făcuse amor acum două zile; o femeie tânără şi frumoasă care a fost măcelărită. Sohbi luă un şervet cu care acoperi macabrul obiect. Tensiunea mai scăzu un pic, iar mintea lui Malko începu să funcţioneze. Prezenţa capului pe palier voia să însemne că Maya vorbise înainte de a muri. În concluzie, membrii Hezbollah ştiau ce mişcare va face în continuare. Capul tăiat era un avertisment clar...

Nu merita să-i anunţe pe sirieni. În cel mai bun caz, ar fi

recuperat un corp fără cap... Era imposibil să dea de Vincent Faulkner la ora asta fără să-i alerteze pe libanezi. Capul de pe masă părea acum că face parte din mobilier. Sohbi îi făcu o propunere:

– Mă ocup eu de asta.

– Ce-o să faceți?

– Îl îngrop, zise libanezul. Așa cum făceam și în timpul războiului, dar trebuie s-o anunțăm pe mama ei.

– O anunț eu, zise Malko. O să-i spun doar că a murit, fără să-i mai dau amănunte.

Operațiunea de răzbunare pregătită de CIA se transforma în derută. Malko aștepta ca Sohbi să-și ia tălpășița, apoi plecă și el. Malko îi ocăra în gând pe frații Maalouf. Dacă și-ar fi făcut treaba așa cum trebuia, Maya ar fi fost încă în viață.

Ieși în strada apăsată de caniculă cu un gust de cenușă în gură.

* * *

– *Ya arham! Ya arham!*[1]

Femeia bătrână, uscățivă, îmbrăcată într-o rochie gri lungă, avea deja figura unei moarte, cu ochii duși în fundul capului. Se ruga neîntrerupt legănându-se înainte și înapoi, frământând o batistă în mâinile descărnate. Puțin mai într-o parte, Sohbi pândea ușa. Nicăieri nu mai erau la adăpost.

Malko nu știa ce să spună. După câteva cuvinte schimbate în franceză, mama lui Maya Sarkis tăcu, închizându-se în durerea ei, fără să pună măcar o întrebare. În Liban, moartea era un lucru atât de obișnuit...

Slobozise doar un țipăt răgușit, ca o femeie care naște, se răsuci, și căzu la pământ. Acum părea lipită de podea, cufundată în deznădejdea ei. Și încă nu aflase totul...

Deodată înaintă un pas și se agăță de Malko. Mâinile îi erau atât de osoase, încât avu senzația că este imobilizat de un schelet, ca într-un film de groază. Deschise din nou ochii de un albastru spălăcit, că păreau albicioși.

– O să-i răzbunați moartea, domnule, o s-o răzbunați, nu-i așa? Era o fetiță atât de dulce, atât de drăgălașă. O s-o răzbunați!

---

[1] *Sărăcuța! Sărăcuța! (n.a.)*

Malko simți în gât un nod enorm care îl sufoca. Se desprinse cu blândețe, reținându-și nevoia atroce de a-și lua picioarele la spinare cât mai repede, dar nu reuși decât să îngâne:

– Da, doamnă, o voi răzbuna!

Cu sufletul la gură, ieși de-a-ndaratelea din salonul prăfuit, luminat doar de un bec amărât atârnat de fir. Sohbi o ajută pe bătrână să se ducă în camera ei. Pentru prima dată Malko regreta că a acceptat această misiune.

Uitase de ferocitatea libanezilor, însă aceasta ținuse să-i împrospăteze memoria. Se duse în apartamentul din strada Trabaud. Când auzi o bătaie în ușă, era aproape ceasul opt, iar soarele în asfințit îi inundă încăperea. Trezit din gândurile negre, apucă arma și se lipi de perete.

– Cine e?

– Hussein.

Ezită puțin, apoi întrebă din nou:

– Cine?

– Hussein Al Foukhar, zise acesta cu o voce jovială. Nu mă mai țineți minte? Prietenul din Bekaa!

Fără să lase arma din mână, Malko deschise și îl zări pe libanez cu o valijoară în mână, în costum croit după moda din Europa. Acesta intră în apartament și văzu pistolul din mâna lui Malko.

– Aveți neplăceri?

– Da, răspunse Malko.

După ce termină de povestit ce știa, Hussein Al Foukhar clătină din cap cu tristețe.

– Știu ce simțiți. Am cunoscut-o pe Maya, venea deseori să danseze la nunți. I-au ucis înainte băiatul. Dar, așa e viața, așa e războiul... Trebuie să primești loviturile de care ai parte, astfel stă scris în Coran.

Vorbea fără nici un fel de ironie, tutuindu-l pe Malko ca să-i arate că îi împărtășește durerea. Iar în această situație, el nu vedea decât un singur mod de a răzbuna moartea lui Maya Sarkis.

– V-ați întâlnit cu Imad Mughnieh la Teheran? îl întrebă el.

– Da.

– Și?

– Am o veste bună și una rea, zise Hussein Al Foukhar.

– Care e vestea bună?

– Imad Mughnieh preconizează să vină în Liban peste câteva zile.

Pulsul lui Malko se acceleră pe dată. După oribila descoperire din această după-amiază, zărea în sfârșit o licărire de speranță.

– Mai dați-mi amănunte, ceru cu aviditate Malko.

Hussein Al Foukhar se așeză mai confortabil.

– În mod oficial, zise el, Mughnieh trebuie să vină aici ca să asiste la festivitatea oferită în cinstea sărbătorii *Achoura*[1], însă nu acesta este adevăratul motiv. În momentul de față s-au iscat discuții aprige în sânul grupării Hezbollah. Tendințele dure ale șeicului Toufaili sunt total opuse moderaților. Toufaili i-a cerut lui Mughnieh să obțină în favoarea clanului său susținerea Teheranului, în special a aiatolahului Motachemi.

– Cu ce va sosi?

– Cu un avion de la Teheran la Damasc, apoi cu o mașină pe drumul ce străbate Bekaa până în suburbia sudică. Va beneficia bineînțeles de protecția nemijlocită a membrilor Hezbollah.

Malko nu întrezărea decât un singur lucru: Imad Mughnieh se va afla la Beirut, exact la îndemâna lui. Hussein Al Foukhar îi domoli imediat entuziasmul.

– Așteptați să auziți și vestea rea. Călătoria rămâne doar în stadiul de proiect, fiindcă sirienii i-au dat de înțeles că nu-l vor lăsa să treacă pe teritoriul lor ca să nu-și „otrăvească" relațiile cu americanii. În concluzie, Mughnieh nu va putea să vină la Beirut.

Decepția îl lăsă pe Malko fără grai. Era o nenorocire! Ca să fie pe placul americanilor, sirienii îl vor salva pur și simplu pe Imad Mughnieh. Malko nu va accepta această ultimă inoportunitate. Deodată, își aminti de „legătura" lui Vincent Faulkner cu serviciile de informații siriene, adică cu colonelul Ali Ghazala. Poate că mai exista o șansă să întoarcă situația în favoarea lor.

– Să presupunem că sirienii îl vor lăsa să vină pe Imad Mughnieh. Cum vom proceda în cazul ăsta?

Hussein Al Foukhar clătină din cap.

---

[1] *Mare sărbătoare religioasă a șiiților care celebrează moartea imamului Ali (n.a.)*

– Bineînțeles că nu vom acționa cât va dura drumul, căci va fi foarte bine apărat. Dar o să fie mult mai ușor la Borj Brajnieh unde locuiește familia lui. Cu siguranță că se va duce s-o vadă, sau poate chiar va dormi acolo. Va fi în continuare sub pază, firește, dar nu atât de mult. Dar cum îi veți determina pe sirieni să-și schimbe atitudinea?

– Vincent Faulkner are o legătură la nivel înalt acolo...

Libanezul, neîncrezător, se trase puțin de bărbuța deasă.

– Nu este chiar imposibil, recunoscu el. În prezent, sirienii îi împing pe membrii Hezbollah să se grupeze într-un partid politic „convenabil" pe care să-l poată cumpăra și manipula. Un partid recunoscut ca atare de alte țări. Or, în această optică, un om ca Imad Mughnieh ar putea fi exact ca paiul în ochi. Vremea luărilor de ostatici a trecut. Probabil că nu se vor supăra prea tare dacă Mughnieh va dispărea. Cu-atât mai puțin, aripa moderată a grupării Hezbollah. Mughnieh a început să-i deranjeze. Din cauza trecutului său eroic, este de neatins, în schimb, aruncă o lumină nefavorabilă asupra grupării Hezbollah. Se știe că, atâta timp cât va fi confundată cu oameni ca Imad Mughnieh, nu va dobândi credibilitate în plan politic.

Malko asculta fascinat această analiză care îi mai dădea cât de cât o speranță. Dar din nou Hussein Al Foukhar îl aduse cu picioarele pe pământ.

– Pentru ca ideea dumneavoastră să funcționeze, sublinie el, trebuie să aveți un contact foarte bun și la nivel înalt cu sirienii. Și să vă asigurați că nu fac un joc dublu, așa cum le e obiceiul.

– Când va sosi și cât timp va sta aici ? întrebă Malko.

Hussein Al Foukhar căscă, îi zâmbi lui Malko și se ridică.

– Sunt obosit ! Plec din nou la Baalbeck. Știți cum să mă găsiți. Vă urez mult noroc.

Malko se ridică și el ca să-l conducă, aducându-și brusc aminte de o altă promisiune pe care i-o făcuse Al Foukhar.

– Ce se întâmplă cu fotografia iranianului care l-a torturat pe William Buckley?

– Mereu vreți mai mult, zise libanezul schițând iarăși un zâmbet. O să mă ocup și de asta. Mâine.

Malko se hotărî pe loc. Mai simțea încă mâinile mamei lui Maya încleștate pe el. Trebuia să reușească și, în plus, s-o răzbune pe femeie.

– Am mare nevoie de fotografie, insistă el, indiferent de preț.

– Mă voi strădui, îi promise Hussein Al Foukhar, dar dacă veți pune mâna pe Mughnieh va fi destul.

Când ajunse în pragul ușii, se întoarse și-i zise cu afecțiune:

– Dumnezeu să te aibă în pază!

Malko se uita la liftul care cobora. Dacă era victima unei manipulări grandioase? Dacă după Maya, îi voiau și capul lui? La urma urmelor, Hussein Al Foukhar putea foarte bine să facă un joc dublu, iar exemplul lui Fouad Daouk îi amintea că în Liban nici o persoană nu inspira încredere. Numai morții nu pot să trădeze.

* * *

Samir și Nabil Maalouf îl ascultau pe Malko precum niște câini bine dresați: îl pironeau cu ochii lor negri ca de șarpe. Le venise rândul să se revanșeze. Malko se hotărâse să-i pună la treabă în cazul lui Imad Mughnieh. Mai întâi, trebuia să afle totul despre familia lui. Apoi, va găsi el un plan. *Achoura* începea abia peste patru zile.

– Aveți de gând să vă duceți acolo? îl întrebă Malko.

– Da, avem niște prieteni acolo. Am luptat împreună împotriva palestinienilor.

– Nu dispuneți de prea mult timp...

– E suficient.

Malko își luă rămas bun și se întoarse în cuptorul de afară mai hotărât ca oricând. Capul lui Maya era un avertisment, își repetă el.

Buick-ul cobora cu viteză mică pe strada Hazma. Magazinele bijutierilor erau goale-goluțe din cauza crizei. Sohbi îl făcu atent:

– Suntem urmăriți.

Malko se întoarse și văzu în spatele lor un break alb cu cinci bărbați cu mutre bune de spânzurat înghesuiți în el. Printr-un geam deschis ieșea țeava unui Kalașnikov. Se uită la placa de înmatriculare: SYR3421GO. Era un număr sirian. Moukhabaratul...

Poliția secretă siriană era atotputernică în Beirut... Malko simți un val de adrenalină invadându-i arterele.

– Acum ce facem? îl întrebă Sohbi neliniştit.

Malko nu pregetă. Nu avea de gând să-i invite în apartamentul din Ashrafieh.

– Ne ducem la Ambasada americană.

Chiar era singurul loc unde sirienii nu ar îndrăzni să vină după el. Sohbi Jalloul acceleră, o luă pe bulevard, trecu de un punct de control al armatei libaneze, apoi merse prin port către Jounieh.

Exact înainte de a ajunge în bulevard, era un post al armatei siriene care controla vehiculele. Veni şi rândul lor. În loc să-i lase să treacă, soldatul îi făcu semn lui Sohbi să oprească într-o parte, unde stăteau de pază doi sirieni înarmaţi cu lansatoare de rachete... Nu aveau cum să se strecoare. De-abia opriră, că break-ul alb ajunse lângă ei. Pasagerii acestuia ţâşniră, fiind dotaţi cu armament impresionant. Se adresară cu brutalitate în arabă lui Sohbi şi, cum acesta nu se mişca mai repede ca să le arate actele, îl smulseră din maşină fără menajamente. O mutră puţin amabilă cu mustaţă se aplecă spre Malko.

– Paşaportul!

Malko îi întinse paşaportul austriac. Sirianul se uită la el, îl băgă în buzunar şi se îndepărtă imediat. După ce se sfătuiră repede, unul dintre cei cinci fioroşi se urcă lângă Sohbi şi îi făcu semn să pornească.

– Ce se întâmplă? întrebă Malko.

– Ne duc la secţia lor.

– De ce?

– Spun că e un control. Cineva a fotografiat nişte dispozitive militare siriene.

– Eu nu am aparat de fotografiat!

– Puţin le pasă, e doar un pretext.

O luară pe drumeagurile ce şerpuiau pe colina Senn el-Fil, până ajunseră la o alee păzită de doi soldaţi sirieni şi de o barieră. Le dădură cale liberă şi se opriră în faţa unei case vechi, devenită acum post militar. Îi duseră pe Malko şi pe Sohbi într-o încăpere de la primul etaj, unde stăruia o căldură sufocantă. Peste tot erau agăţate tot felul de arme, un aparat de radio hârâia, telefoanele sunau întruna. Un bărbat cu jiletcă, tânăr, brunet, slab, care le arătă puţină cordialitate, le răspundea în engleză. Era un ofiţer...

– Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

– Nimic, răspunse sirianul, un control şi-atât. Acum vreo două zile, o maşină cu număr ca al dumneavoastră a fost văzută la Bekaa, în apropierea unui sat în care s-a comis o crimă. Verificăm doar. Vreţi o cafea?

Malko simţi cum i se scurge tot sângele în picioare. O nenorocire nu vine niciodată singură, asta era clar. A fost nevoie să răspundă când în încăpere intră un agent din Moukhabarat ce agita o armă Skorpio. O găsise în portbagajul Buick-ului.

Discutară aprins cu Sohbi pe care îl forţară să se aşeze pe un scaun. Palid la faţă, a trebuit să suporte întrebările celor trei poliţişti arţăgoşi. Cum se pierduse în explicaţii vagi, se năpustiră asupra lui cu picioarele, cu pumnii până când libanezul căzu la pământ. Ofiţerul îi privea cu nepăsare.

– Opriţi-i! îi ceru Malko.

Sirianul nici nu se clinti.

– Este interzisă deţinerea de arme, zise el simplu, este un delict grav. Cum doriţi cafeaua? *Masbout?*[1]

Îşi scoase jiletca să respire mai bine... Un zgomot de paşi se auzi dinspre scară şi apăru o tânără, îmbrăcată într-o rochie cu flori, decoltată şi strânsă pe corp, descheiată la primii nasturi, machiată, strălucitoare. Malko înţelese că a venit ca să dea un telefon. Sirianul îi întinse numărul, iar ea vorbi în arabă, legănându-se întruna pe loc, în timp ce ofiţerul îi arunca ocheade de îndrăgostit. Asta da colaborare.

Malko era lac de sudoare. Ceilalţi nu îi mai cărau pumni şi picioare lui Sohbi, ci îi tamponau faţa tumefiată. Ofiţerul vorbea mereu prin staţie şi nu le mai acorda nici o atenţie celor doi prizonieri.

S-au scurs astfel două ore. Soarele scăpăta acum la orizont, iar aerul condiţionat nu funcţiona din cauza penei de curent electric. Sună din nou telefonul, însă, de data asta, Malko îşi auzi numele rostit într-un torent de cuvinte arabe. Tonul ofiţerului deveni mult mai respectuos. După ce închise, afişă un zâmbet radios.

– S-a aranjat. Şeful meu vă primeşte.

---

[1] *Obişnuită? (n.a.)*

Îi strânse cu căldură mâna lui Malko, grăbit să rămână singur cu tânăra neobrăzată care nu va întârzia să se întindă pe unul dintre paturi. Mort de spaimă, Malko nu scoase nici un cuvânt. Coborâră, însoțiți de bărbații aceia înfricoșători și plecară spre Beirutul de Vest. În fața unei clădiri luxoase abia terminate, se afla o cazarmă a armatei siriene. Îi duseră într-un imobil cu aer condiționat. Când ajunseră pe culoar, un bărbat în cămașă albă cu mâneci scurte și într-un pantalon închis la culoare veni în fața lui Malko numai zâmbet.

– *Ahlam wa sabam!*[1]

Îi invită pe Malko și pe Sohbi Jalloul într-un birou răcoros în care se mai afla o persoană: era Vincent Faulkner, care semăna cu Burt Reynolds mai mult ca niciodată. Cerculețul roșu al pachetului de Lucky Strike pus în buzunarul de la piept al cămășii albe semăna cu o țintă plasată chiar în dreptul inimii.

---

[1] *Bine ați venit! (n.a.)*

Capitolul XIV

Malko nici nu apucă să deschidă gura, că șeful Centralei CIA îi zise:

– Nu trebuie să batem toba despre această întâlnire cu colonelul Ghazala, omologul meu din Beirut și mijlocitorul pe lângă forțele armate siriene.

Acesta zâmbi cu modestie.

– Dumneavoastră ne-ați eliberat? întrebă Malko.

– Sigur.

Colonelul Ali Ghazala fuma cu un zâmbet enigmatic pe buze. Cu mustăcioara fină și cu părul argintiu, semăna cu un dansator al anilor '30. Malko nu îndrăznea să zică nimic ca să nu facă vreo gafă. Vincent Faulkner îi veni în ajutor.

– L-am pus în temă pe colonelul Ghazala cu planul nostru de arestare a lui Imad Mughnieh și de anchetă în legătură cu membrii Hezbollah ce s-au făcut vinovați de mai multe răpiri.

– În calitatea mea de reprezentant al guvernului sirian, zise colonelul Ghazala, nu pot să comand asemenea acțiuni...

Malko simți că medalia de aur la olimpiada ipocriziei va fi greu de atribuit. Americanul continuă:

– Colonelul Ghazala a aflat de răpirea unei cetățene libaneze care colabora cu noi, dar, din păcate, nu poate interveni în mod oficial. Libanul este un stat suveran.

Iată cine a câștigat medalia de argint!

– În orice caz, adăugă Malko, de acum înainte orice intervenție va fi zadarnică.

Spuse istoria cu macabrul pachet pe care l-a primit. Colonelul sirian se strâmbă dezgustat și făcu un gest de neputință.

– Este o crimă absolut oribilă, recunoscu el. Din nefericire, nu prea avem priză la gruparea Hezbollah.

Acestea au fost toate cuvintele de regret la adresa lui Maya Sarkis... Malko schimbă o privire cu Vincent Faulkner care rupse scurtul moment de tăcere adresându-se colonelului.

– În tot cazul, dragă Ali, îți mulțumesc pentru intervenția ta care a reușit să alunge o regretabilă neînțelegere.

– Am făcut-o în numele prieteniei dintre cele două țări. Dar pot să vă spun de ce Imad Mughnieh este indezirabil pe teritoriul sirian și că, dacă vine la Damasc din Teheran, nu va fi primit.

Ridicându-se, Vincent Faulkner propuse:

– De ce n-am lua cina împreună? Întotdeauna ne vedem pe fugă.

Colonelul stătu puțin pe gânduri.

– Bună idee, zise el. Dar vă invit eu la restaurantul *Fakhredine* din Bourmanna, peste o oră.

Când ajunseră în curte, Faulkner îi zise lui Malko:

– Dați-i drumul lui Sohbi, vă conduc eu.

Nu era cu Honda albă, ci cu un Mercedes 500 și cu un Range Rover de protecție. Abia se așezaseră în mașină, că americanul răsuflă ușurat...

– Veniți de foarte departe!

– Ce s-a întâmplat?

– Târâtura aia de Fouad Daouk nu numai că v-a arătat un fals Imad Mughnieh, dar v-a dat și pe mâna Moukhabaratului! Avea nevoie de sprijinul lor ca să-și cumpere hotelul din Alep cu dolarii noștri. Le-a spus că un american a împușcat un membru Hezbollah și le-a dat numărul Buick-ului! Sirienii vă caută peste tot...

– Cum ați reușit să interveniți?

– După ce Maya Sarkis a fost răpită, am cerut o audiență la colonelul Ghazala, „cârtița" mea de la sirieni – îl ajut în afacerile cu droguri. Imediat a acceptat să mă primească oficial și m-a întrebat de cum m-a văzut dacă lucrați cu mine... Am fost obligat să-i spun că efectuăm o operațiune de „cercetare". În schimbul eliberării dumneavoastră, i-am promis că oprim totul. La rândul lui, m-a asigurat că, dacă Imad Mughnieh va încerca să treacă prin Siria, îl va întoarce din drum. Mi-a confirmat că se găsește la Teheran. Sper ca operațiunea noastră să nu se termine așa.

Vincent Faulkner se trase de mustață și conchise:

– Era un scenariu bine pus la punct, însă acum suntem într-un impas.

Mergeau pe drumul de coastă, în direcția Jounieh. Malko îl întrebă deodată:

– Aveți încredere în colonelul Ghazala? E în stare să-i mintă pe membrii Hezbollah?

– Nu cred că s-ar jena... De ce?

– Peste trei zile Imad Mughnieh va veni la Beirut dacă sirienii îl vor lăsa să treacă. Mi-a spus azi Hussein Al Foukhar.

Vincent Faulkner fluieră ușurel.

– Sunteți sigur de asta?

Malko îi relată cum a decurs întrevederea.

– Dacă reușim ceva, conchise el, avem o șansă să depășim planurile noastre inițiale. Nu v-ar surâde ca pe lângă Imad Mughnieh să-l curățăm și pe iranian?

– *For Christ' sake!* strigă americanul. Aș da un an din salariu ca să-i văd morți pe netrebnicii ăia!

Ajunseră la Ambasada americană și așteptau în fața porții masive cu grilaj negru ca să se deschidă.

– Aveți destulă încredere în Ghazala în ce privește misiunea noastră? îl întrebă Malko.

Vincent Faulkner îi răspunse în timp ce mergeau încet în interiorul ambasadei:

– Trebuie să acționăm în două etape, zise Vincent Faulkner. Mai întâi, să lansăm la Damasc mesajul potrivit căruia nu vedem nici un inconvenient în venirea lui Mughnieh la Beirut. Îngropăm securea războiului în cadrul unei apropieri între țările noastre. Ghazala poate să susțină acest lucru într-o manieră credibilă... Dacă Damascul acceptă, Ghazala, care se va îndoi cu siguranță de orice mașinație, va rămâne mut ca o lebădă, atât față de superiorii săi, cât și față de membrii Hezbollah.

– Sirienii nu vor risca nici un pic, observă Malko. Dacă i se va întâmpla ceva lui Imad Mughnieh, vor susține că au vrut să-i facă pe plac.

– Adevărat, recunoscu americanul, însă, momentan, sirienii au nevoie de forțele Hezbollah. Este singura carte pe care o au în negocierile cu Israelul. În concluzie, nu vor să le facă neplăceri... Este neapărat necesar ca prietenul meu Ali să aibă motive foarte *serioase*.

* * *

Masa nici nu se mai vedea de atâtea aperitive. Vreo douăzeci de feluri diferite, de la obișnuitul *hommouz*, până la crevetele la grătar. Restaurantul *Fakhredine* se afla pe marginea unui promontoriu ce străjuia o vale adâncă, iar panorama se întindea până în largul mării. Era mult mai răcoare decât la Beirut din cauza altitudinii și primiseră una dintre cele mai bune mese chiar pe marginea terasei.

De la masa vecină îi supravegheau patru oameni din Moukhabarat care nici măcar nu se străduiau să-și ascundă armele. Aici, sirienii erau la ei acasă.

De puțin timp, colonelul Ghazala mânca cu mai puțină poftă pentru că intraseră în miezul problemei...

Poate că nici nu se așteptase la o asemenea cerere. O parte din discuție se derulase în arabă și Malko nu înțelesese ce îi propusese mai exact Vincent Faulkner.

– Mâine dimineață mă voi duce chiar eu la Damasc, zise brusc colonelul sirian. Nu trebuie să discutăm acest subiect la telefon.

– Credeți că veți obține un răspuns pozitiv? întrebă Vincent Faulkner.

– Depinde de ce le ofer în schimb.

– O scrisoare din partea mea trimisă Departamentului de Stat prin care dau asigurări că Siria a încetat să mai fie o țară care îi protejează pe teroriști, zise Vincent Faulkner.

Vădit descumpănit, colonelul lăsă privirea să-i rătăcească peste peisajul din vale. Era exact lucrul pe care țara lui îl reclama de multă vreme. Vincent Faulkner răsuci cuțitul în rană:

– În plus, nici măcar moderații din gruparea Hezbollah nu vedeau cu ochi răi eliminarea lui Imad Mughnieh...

– În cazul ăsta, mergeți prea departe, protestă colonelul Ghazala cu vădită rea-credință.

Ca să-și dea importanță, începu să ciugulească din farfuria cu fursecuri care tocmai fusese adusă pe masă. Ca să pecetluiască și mai bine pactul dintre ei, Vincent Faulkner comandă o sticlă de Gaston de Lagrange XO pe care colonelul se grăbi s-o onoreze. Era altfel decât coniacul sovietic.

Se pregăti de plecare, fiind într-o stare de euforie, înconjurat de „gorilele" sale, dar mai întâi se adresă lui Vincent Faulkner:

– Mâine seară vei primi răspunsul meu, promise colonelul.

* * *

– Nu vă mai înţeleg, mărturisi Malko atunci când rămaseră singuri.

– Ne-am modificat strategia, zise Faulkner. Ali m-a convins că Damascul nu crede că avem intenţii bune... În concluzie, cu sirienii facem un joc cinstit. Ei ne ajută, iar noi îi gâdilăm pe spate.

– Vreţi să spuneţi că ne ajută să-l lichidăm pe Mughnieh?

– Acest lucru nu va fi în veci recunoscut oficial, dar ai dreptate.

– De ce ne fac un astfel de cadou?

– Ţin cu tot dinadinsul să-şi recapete buna imagine...

– Nu se vor duce să ne toarne membrilor Hezbollah?

– Nu. Altminteri, Ali Ghazala ar avea mari neplăceri. Trebuie doar să aşteptăm şi să fim cu băgare de seamă. Pentru că gruparea Hezbollah ştie cine sunteţi şi nu va sta cu mâinile în sân.

* * *

Malko privea soarele care apunea peste Beirut. Ziua trecuse încet. Trist, aştepta răspunsul colonelului Ali Ghazala. Vincent Faulkner îl va anunţa imediat. Între timp, îi trimisese pe fraţii Maalouf în recunoaştere la Borj Brajnieh unde locuia familia lui Mughnieh. Sohbi Jalloul veni pe nesimţite pe balcon şi îi zise:

– A venit Samir. Vrea să vă spună ceva.

Malko îl urmă pe libanez în salon. Samir Maalouf vorbea ca întotdeauna cu voce duioasă şi nu ştia ce să facă cu picioarele sale lungi. După ce trase un fum din ţigară, spuse:

– I-am dibuit apartamentul. Se află la etajul al patrulea într-o clădire arătoasă, dar s-ar putea să nu locuiască acolo, ci să se ducă la cazarma forţelor Hezbollah din strada Haidi. Acolo este imposibil să ne ducem după el. Dar mi-a venit o idee.

Îi expuse lui Malko părerea sa. Era departe de a-i fi pe plac, însă nu era momentul să se lase condus de sentimente. Fraţii Maalouf nu se dădeau în lături de la nimic. Planul pe care îl pregăteau cerea o organizare minuţioasă, cu multe riscuri, dar

nu păreau să se sinchisească de acest lucru. Malko dorea din tot sufletul să evite o nouă greșeală... Discutară îndelung.

– Cred că datorită prietenului meu voi afla exact când va sosi Imad Mughnieh, încheie Samir Maalouf. I-am promis zece mii de dolari.

– Perfect, aprobă Malko.

– Deși îi spusese tot ce avea de spus, Samir Maalouf nu se clintea de pe canapea.

– Mai e ceva? îl întrebă Malko

– Da, zise acesta cu sfială, l-am identificat pe unul dintre milițienii care au ridicat-o pe Maya Sarkis. Când a interogat-o el i-a tras un glonț în cap după ce a amenințat-o. S-au purtat foarte dur cu ea.

– E adevărat?

– Cineva și-a dat drumul la gură prea mult. Dacă vreți, putem să mergem chiar acum, știu unde locuiește.

Era inutil să mai spună ceva. Malko își aminti de promisiunea făcută mamei tinerei asasinate. Declarase deja război forțelor Hezbollah, deci nu mai avea ce pierde. Dar mai întâi, dorea să afle răspunsul de la colonelul Ghazala. Sohbi trebuia să-l aducă înainte de căderea nopții.

– Am putea merge mâine acolo? își dădu el cu părerea.

– Nici o problemă, zise Samir Maalouf. Nu are nici o presimțire, nu se va mișca de acolo.

Malko îi spuse politicos să plece. După o jumătate de oră, Sohbi apăru; se întorcea dintr-una din misterioasele lui plimbări ca să telefoneze.

– Am vorbit cu domnul Vincent. Mi-a zis să vă transmit că răspunsul colonelului este afirmativ.

Deci Imad Mughnieh venea la Beirut! Malko l-ar fi sărutat. Mai rămăsese să pună la punct câteva aspecte împreună cu frații Maalouf, în speranța că vor fi mult mai profesioniști decât în cazul lui Maya Sarkis. Nu li se oferea de două ori șansa să-l lichideze pe Imad Mughnieh. Extrem de bucuros, Malko își turnă o porție de votcă foarte rece și o sorbi încet în timp ce admira apusul de soare.

* * *

Postul poliției militare ce despărțea Siria de Liban la Maazar, la est de Bekaa, dormita în apusul de soare. În cele două

sensuri, șiruri de camioane așteptau cuminți controlul sadic al polițiștilor și al vameșilor sirieni. Numai bacșișurile erau în stare să evite distrugerea mărfii sau reținerea zile întregi în vamă în canicula apăsătoare. Formalitățile erau atât de complicate, încât durau uneori două ore pentru un camion în toată regula.

De aceea, era imposibil de trecut în direcția Liban – Siria cu un vehicul cu număr de Liban. De aici, un trafic fructuos de plăcuțe cu numere false sau chiar cu acte false. Firește că hașișul și heroina ce proveneau din Turcia treceau repede prin munți, sub protecția unităților speciale de poliție, evident bine hrănite... Pe urmă, se îndreptau spre Israel și Tel Aviv. Cel puțin în acest domeniu, se instalase pacea în Orientul Mijlociu.

Ocolind șirul de vehicule staționate la bariera vopsită în roșu și negru, un BMW alb cu geamuri fumurii se prezentă la control claxonând de mama focului.

Un soldat mai morocănos se apropie. Unul dintre geamuri fu acționat electric, iar în interiorul vehiculului zări trei persoane. Șoferul, un zdrahon ras în cap, lângă el un mustăcios cu o mitralieră pe genunchi și, în spate, un bărbat slăbuț, palid, cu barbă și aer de intelectual. Mașina era burdușită cu arme, iar reflexele verzui ale geamurilor arătau clar că este blindată...

Furios la culme că a fost imprudent, soldatul se dădu un pas înapoi, armă Kalașnikovul și strigă destul de tare ca să fie auzit de camarazii săi:

– Ieșiți cu toții cu mâinile sus!

Dar nici unul nu se clinti. Geamul din spate se lăsă încetișor, apărând o mână îngrijită ce ținea un dreptunghi din plastic vopsit în culorile drapelului sirian. Posesorul acestuia îl agita ca să-l facă pe soldat să vină să-l ia. Intrigat, acesta îl înșfăcă. Era un permis de trecere fără fotografie, dar erau câteva rânduri în arabă: „Autoritățile guvernamentale siriene cer membrilor din Moukhabarat să-i lase liberă trecere posesorului acestei legitimații, cu armele și mărfurile personale, pe teritoriul Republicii Siria și în Liban, din motive de securitate. Această legitimație este valabilă între 15 și 30 iunie 1993". Purta și o semnătură: „Cartierul General al armatei Republicii Arabe Siriene, Serviciul de Informații". Autenticitatea documentului era atestată de câteva ștampile.

Tulburat, soldatul restitui legitimația. Nimănui nu trebuia să-i fie teamă de posesorul acesteia. Se întreba doar cine ar putea fi, dar îl salută totuși.

BMW-ul își reluă drumul lăsând dâre pe asfalt, sub privirile pline de invidie ale altor șoferi. Dincolo de postul vamal era așteptat de două Mercedesuri fără numere, ticsite cu oameni înarmați. Unul trecu înainte, iar celălalt rămase în spate. Cele trei vehicule coborâră în vale îndreptându-se spre Beirut. Datorită plăcuțelor de înmatriculare siriene, convoiul de-abia încetini când ajunse la baraje. Stând pe bancheta din spate, Imad Mughnieh privea peisajul înșirând mătăniile din chihlimbar. Era fericit că se întorcea. La Teheran se plictisea de moarte fiindcă iranienii îl cam priveau de sus. Mai cu seamă că suferea îngrozitor din cauza inactivității...

De-a lungul anilor a dat lovituri sângeroase, a luat ostatici, a asasinat, a organizat atentate, începând chiar cu fieful lui din suburbia sudică. A devenit un mit nu numai pentru prieteni, ci și pentru dușmani. Acum avea chef să-și reia activitatea. Va profita de această sărbătoare și se va duce în sud, ca să pregătească acțiuni teroriste împotriva Israelului, infiltrându-și agenții de-a lungul celei mai bine păzite frontiere din lume. Unii dintre ei vor fi uciși fără să-și fi îndeplinit misiunea, dar acest lucru nu avea prea mare importanță; deținea un număr inepuizabil de martiri dornici să-și dea viața precum profetul Ali care a fost executat în secolul al VII-lea...

Își privi legitimația din plastic fericit și îngrijorat deopotrivă. Ultima oară, în ciuda măsurilor de prevedere luate la Teheran, sirienii l-au întors de pe aeroportul din Damasc ca pe cel mai umil pasager fără viză. Tocmai pe el, Imad Mughnieh în fața căruia a tremurat o lume întreagă, și în special, America! Mai simțea încă gustul amar al acelui afront. Se grăbea să ajungă la Beirut ca să-l vadă pe fiul lui mai mare, Ahmad, în vârstă de doisprezece ani care învăța la o școală coranică. Poșta și telecomunicațiile funcționau foarte prost în Iran și în Liban, așa că nu primise decât puține vești, cum ar fi de la un călător ca Hussein Al Foukhar, șiit ca și el.

Micul convoi lăsă Zalili undeva în dreapta, și se îndreptă spre primii versanți ai colinelor ce duceau la Aley și la Baabda. Însă, înainte de a ajunge la Baabda, o luară pe bifurcație ca să

nu traverseze ținutul creștin, intrând în suburbia sudică pe niște drumulețe lăturalnice.

Imad Mughnieh se va instala direct în cazarma forțelor Hezbollah din Hey-Mahdi. Acolo nimeni nu putea să vină să-l lichideze. Nu ignora faptul că americanii au pus preț pe capul lui. Însă astăzi nu avea prea mare importanță. Toate informațiile care proveneau din Beirut erau la fel: în oraș nu se mai găseau americani, în afară de câțiva diplomați îngrijorați de soarta lor. O stare de lucruri care îi convenea de minune pentru acțiunea lui...

* * *

Vreo doisprezece bărboși se aliniară ca să supravegheze etajul cazarmei Hey-Mahdi ce adăpostea serviciile de securitate ale forțelor Hezbollah. La etajul al patrulea, sub comanda șeicului Naim Kassiz, s-a adunat o mică echipă. Obiectivul: să stabilească acțiunea forțelor Hezbollah față de operațiunea declanșată împotriva lor. Datorită mărturiilor obținute la Bekaa și identificării lui Maya Sarkis, aflaseră că americanii întreprinseseră o acțiune de lichidare a câtorva elemente de-ale lor. Cu certitudine că Hadj Ali Chehadé, tipograful, fusese executat. Iar rolul lui Zema Hazmiyé nu a fost încă stabilit.

Ibrahim Halla, tânărul patiser, a fost victima aceluiași val. Un val ce se afla chiar în fața lor, nemaivorbind de fata pe care au executat-o ei și de spionul american stabilit în cartierul Ashrafieh.

O singură întrebare îl obseda pe Naim Kassiz: oare sirienii erau amestecați și ei în această lovitură? În stadiul în care se găsea, îi era imposibil să știe.

Discuția nu dură prea mult. Spionul trebuia eliminat neapărat, oricare ar fi consecințele între ei și sirieni. Dar mai ales din cauza prezenței lui Imad Mughnieh la Beirut.

Capitolul XV

De vreo două zile, Samir Maalouf își lăsase barba să crească precum membrii Hezbollah care și-o aranjează cu mașina de tuns. Umbla prin suburbia sudică trăgând după el un cărucior plin cu mai multe sorturi de *janareks*[1] și cu prăjituri. Venea dinspre nord, de lângă Chia, coborând treptat, treptat. Un milițian Hezbollah îl controlase, căci era nou în cartier. Îi arătă actul de identitate ca să vadă că este șiit; i-a explicat că în Beirutul de Vest concurența este prea mare și de aceea a venit în sud.

– *Allah maak !* se mulțumi să spună milițianul.

Nimeni nu l-a mai băgat în seamă. Cine putea bănui că într-unul din conteinerele cu fistic se ascundea un Skorpio, în eventualitatea în care...

Chiar în dimineața asta, se postase vizavi de parcarea unor imobile cenușii și supraaglomerate. Copii neîngrijiți, desculți, slabi ca niște țâri, jucau fotbal cu strigăte ascuțite. Se străduiau să nu arunce mingea pe mormanele de gunoi care împestrițau tot locul, unde căutau de mâncare pisicile vagaboande. Un mecanic auto așezat în fața unui conteiner naval care îi servea drept atelier se chinuia să repare ceea ce, odinioară, fusese un motor. În parcare se auzea muzică de la un tranzistor. La parterul clădirii din stânga, într-un magazin, se vindea îmbrăcăminte specifică islamiștilor. La etajul al patrulea locuia familia lui Imad Mughnieh.

În schimbul unei modeste sume în dolari, unul dintre prietenii lui șiiți i-o arătase pe nevastă-sa. O urmărise deja de două ori în timp ce își făcea târguielile împreună cu fiul ei Ahmad care purta un tricou negru cu chipul imamului

[1] *Fistic (n.a.)*

Moussaoui. Ca în fiecare zi, băiatul nu întârzia să coboare în parcare ca să joace fotbal cu ceilalți copii. Era pasiunea vieții lui...

Samir Maalouf își șterse fruntea. Îi deplângea sincer soarta bietului Iyad, un analfabet amabil de la care împrumutase căruța, care câștiga în medie cinci mii de lire libaneze pe zi și trudea din zori și până noaptea. Samir îi spusese că are de transportat niște droguri, iar Iyad profitase și îi ceruse o taxă de douăzeci de dolari pe zi, adică de zece ori mai mult decât câștiga el. Astfel se instală printre ruinele stadionului Camille-Chamoun, profitând de acest răgaz binemeritat.

Dar, niște strigăte de copii îl făcură pe Samir Maalouf să ridice capul. Ahmad Mughnieh se întâlnise cu prietenii lui... Samir începu să împingă ușurel căruciorul în direcția lor, strigând prețul fisticului și al baclavalelor înșiropate, pline de nucă și de migdale, apărate de muște de un tifon subțire.

Copiii nu-și dădură seama de prezența lui decât mai târziu, când lăsară mingea și se îngrămădiră în jurul lui. Unul dintre ei flutura o bancnotă mototolită de cincizeci de lire cu care putea cumpăra câțiva sâmburi de fistic înveliți în coaja lor verzuie. Însă tuturor le lăsa gura apă după delicioasele baclavale prea scumpe pentru ei... Chiar lângă cărucior, Ahmad, cu tricoul lui negru, avea ochii cât cepele. După ce le-a împărțit câțiva sâmburi de fistic, Samir îl întrebă vesel:

– Hei tu, micuțule *chaheb* care îl respecți pe imamul nostru, vino, vreau să te răsplătesc în numele lui Allah!

– *Aiwa! Aiwa!* Strigă puștiul bucuros, dând din coate și țopăind de fericire.

Cu mișcări atente, Samir ridică tifonul și îi întinse puștiului o bucată mare de baclava pe care o înfulecă dintr-o înghițitură... Mai greu a fost că n-a putut să scape de ceilalți, fiind obligat să le dea și lor... După aceea, se duse către nord, sub privirea distrată a unui soldat Hezbollah ce făcea de gardă și îl salută cu mâna la inimă. Dacă ar fi bănuit cine este, i-ar fi smuls inima din piept cu mâinile goale. Până să ajungă la stadionul Chamoun, mai avea trei sferturi de oră de mers.

* * *

Micul convoi se strecura cu toată viteza pe străduțele înguste și întortocheate din cartierul Borj Brajnieh. BMW-ul

încadrat de cele șase Range Rover pline cu bărbați înarmați se opri în fața clădirii unde locuia familia Mughnieh, iar din el coborî un om slăbuț, mic de statură și bine îmbrăcat. Urcă vioi cele patru etaje, încadrat de două dintre cele mai bune gărzi de corp ale sale.

Fiind anunțată dinainte de sunetul claxonului, soția lui îl aștepta în ușa apartamentului. Cu lacrimile pe obraz, ea îi spuse:

– Ahmad e foarte bolnav, acum o oră l-au apucat niște dureri de burtă cumplite. L-am dus la spitalul Profetul-Atotputernic. Se pare că este o peritonită. Se chircea de durere.

Imad Mughnieh simți că i se rupe sufletul. Ținea la Ahmad ca la ochii din cap.

– Mâine mă duc să-l văd, promise el, stai cu el și spune-i că am venit și că mă rog lui Allah pentru el. O să scape.

Plecă așa cum a venit, și nu se simți în siguranță decât atunci când ajunse în clădirea neterminată din strada Mahdi care adăpostea comandamentul securității forțelor Hezbollah. Peste tot își risca viața, dar acum nu mai erau bombardamente, nici comandouri... Șeicul Zahir veni lângă el și îl strânse în brațe. Ca să nu-i strice bucuria, preferă să nu-i pomenească de complotul pus la cale de sioniști și de imperialiști pe care l-au descoperit.

Apoi, Imad Mughnieh îi primi pe toți aceia care au lucrat cu el, strânse mâini, sărută bărbi mătăsoase. Erau toți aceia care și-ar fi dat și viața pentru el. Cu toate acestea, unii nu se aflau printre ei.

– Ibrahim Halla...? întrebă el.

– A fost omorât nu demult, zise unul dintre camarazi.

Imad Mughnieh nu ceru explicații crezând că e vorba de lupta împotriva israelienilor. Îi era sete și îi aduseră un suc de smochine rece.

Era bine că se afla în Beirut, și asta numai mulțumită sirienilor! Lua asta drept un semn bun. Nu mai purtase o armă de mult timp, ci se mulțumise doar cu o protecție personală. Șeicul Zahir îi zâmbi complice. Îi rezerva o surpriză strașnică în seara asta, un fel de cadou de bun-venit. Întotdeauna îi făcea plăcere să primească capul unuia dintre dușmanii săi. Cu atât mai mult când era vorba de un agent al CIA.

* * *

Când Samir Maalouf ajunse la stadionul Camille-Chamoun, se lăsase deja întunericul. Duse căruciorul lângă o turmă de oi și plecă să-l caute pe proprietar pe care îl găsi lungit la umbra unei arcade dărâmate.

– *Kifak?*[1] întrebă acesta bucuros că mai face rost de încă douăzeci de dolari.

– Bine, răspunse Samir în timp ce îi întindea patru bancnote de câte cinci dolari.

În timp ce omul îi îndesa în buzunar, Samir scoase pumnalul și îi tăie gâtul, apoi se îndepărtă ca să nu-l stropească jetul de sânge. Membrii Hezbollah puteau ajunge la negustorul de fistic, așa că era mai bine să șteargă orice urmă.

Pentru Malko se scursese încă o zi fără sfârșit. Luase masa singur la restaurantul *Saint-Georges*, după ce încercase în van s-o găsească pe Pamela Cosworth, înecându-și singurătatea într-o sticlă de Tertre-Daugay din 1982. Acum totul depindea de frații Maalouf. Aproape că era hotărât să mai întârzie un pic acțiunea îndreptată împotriva ucigașilor lui Maya Sarkis, numai să nu facă vreo boroboață care să se pună de-a curmezișul și să le strice planurile. Dar cugetarea nu fu prea lungă. Nu se lăsă bine înserarea, că Sohbi Jalloul îl și introduse în cameră pe Samir Maalouf.

– Am rezolvat-o cu puștiul, zise el. A mers strună. Acum mă voi ocupa de *chaheb*...

Malko se pregăti să deschidă gura să spună nu, apoi se răzgândi, simțind că Samir Maalouf era îngrijorat de altceva. Lucru ce risca să-i zdruncine hotărârea pentru restul acțiunii. Or, Malko avea *absolută* nevoie de el...

– Bine, zise el ridicându-se. Plecăm.

– Eu rămân jos, propuse Sohbi. În clipa de față prefer să nu las apartamentul nepăzit.

Malko coborî împreună cu Samir Maalouf și se urcă în BMW în față, lângă el. Nabil era în spate. Trecură fără probleme de două baraje ale armatei libaneze și ajunseră în Pasajul Muzeului care despărțea Beirutul de suburbia sudică. Samir continuă drumul până când intră în cartierul Cheah. Opri

[1] *Ce faci? (n.a.)*

la cinci sute de metri mai încolo, în fața unei clădiri cu opt etaje din care nu mai rămăsese decât scheletul negricios. Se vedea cimentul gol, fără o fereastră, fără o ușă, numai găuri peste tot... Tâlharii furaseră tot ce nu fusese distrus de incendii și de obuze. Însă la etajul al optulea strălucea o rază de lumină...

Cum se întâmpla adesea la Beirut, câte o familie se adăpostea acolo, așezând saltele pe jos și întinzând sfori pentru rufe. Curentul electric îl fura de la un transformator. Oricum, era mai bine decât într-un cort.

– Acolo stă, zise Samir Maalouf.

Malko îl urmă pe ceea ce mai rămăsese din scară: o cușcă din ciment gol. Cei doi libanezi urcau fără zgomot, ca niște motani. Se auzea numai respirația lor ușoară în liniștea apăsătoare. Un șobolan fugi printre picioarele lor. Ajunși pe palierul de la etajul opt, se călăuziră după lumina și zgomotul unui aparat de radio. Malko descoperi o încăpere goală, ale cărei găuri în zid se deschideau spre vid, fiind slab luminată de un bec chior. O sfoară atârnată între doi pereți ținea câteva rufe puse la uscat. Mai multe forme de trupuri erau culcate pe jos. Una dintre ele se ridică brusc în capul oaselor când îi zări pe intruși. Era un tânăr îmbrăcat într-un tricou cu portretul aiatolahului Khomeyni, cu mustață și cu barbă, cu o față ascuțită.

– *Mahraba*, zise Samir Maalouf zâmbind. Tu ești Abbas Hakiki?

– Da, de ce?

Deodată păru înfricoșat. Membrii Hezbollah nu purtau niciodată armă în afara serviciului. Samir Maalouf scoase din haină un pistol cu amortizor.

– Tu ai avut grijă de fată acasă la șeicul Kassiz, îi zise el pur și simplu.

Abbas Hakiki se dădu înapoi până ajunse la dala din beton care servea drept balcon. Malko avu senzația că se va arunca în gol. Brusc, altă umbră sări din așternut. Era o femeie cu o eșarfă pe cap ce se repezi spre Samir și se aruncă la picioarele lui...

– Nu-l omorî, nu-l omorî! îl imploră ea. Avem trei copilași... Nu a făcut rău nimănui. Prost dispus, Malko observa scena. În mod cert, această misiune se transformase într-o porcărie. Interveni de data asta în franceză:

– Chiar el a omorât-o pe Maya Sarkis?

Ajungea o greşeală.

Abbas Hakiki şi Samir schimbară câteva cuvinte în arabă pe un ton aprins. Malko înţelese că Samir îl ameninţa că o omoară pe nevastă-sa, dacă celălalt nu vorbea. Cu trăsăturile crispate, tânărul Hezbollah se adresă lui Malko într-o engleză stâlcită:

– *Wahiet Allah!* Am ascultat porunca şeicului.

Samir se întoarse triumfător către Malko fără să-l slăbească din ochi pe celălalt. Pe urmă, totul se petrecu foarte repede. Femeia slobozi un ţipăt scurt care se termină cu un gâjâit înspăimântător. Samir o împinse brutal cu genunchiul, iar femeia se prăbuşi într-o rână, într-un jet de sânge. Cu o iuţeală de necrezut, Samir scoase pumnalul ascuţit de la centură şi se pregăti cu un sânge rece nemaiîntâlnit să-i taie gâtul bărbatului. Abbas slobozi un mârâit de turbare şi se repezi spre el. Dar nu ajunse prea departe. Trei gloanţe trase la rând îl opriră din drum şi căzu în genunchi; imediat primi încă un glonţ în cap. Nabil Maalouf se repezi spre aşternuturi. Malko nici nu avu timp să intervină. Auzi doar un soi de văicăreli, iar Nabil se ridică rapid cu pumnalul în mână. Tocmai omorâse doi dintre copii. Pentru al treilea, nici nu se obosi să se mai aplece. Cu bocancul mare strivi gâtul nou-născutului ca pe o furnică.

– Sunteţi nebun! strigă Malko.

Samir Maalouf îl înfruntă cu o lucire în ochii negri ce prevestea primejdie amestecată cu un soi de neînţelegere.

– Nu aţi vrut să o răzbunaţi? Gata acum.

– El a omorât-o, nu ceilalţi.

Libanezul ridică din umeri.

– Pe la noi aşa se procedează. Am lăsat şi semnătura.

Tăcerea se aşternu din nou. Cele cinci trupuri nu se mai mişcau. În clădire nu se auzea nici un alt zgomot, în afară de ronţăitul unui şobolan. Lui Malko îi venea să verse. Bineînţeles că nu-i era milă de tânărul Hezbollah care o torturase pe Maya şi la urmă îi trăsese un glonţ în cap. Însă masacrarea sistematică îi întorcea stomacul pe dos. Coborâră în linişte în clădirea părăsită, lăsând aparatul de radio şi lumina aprinse în mirosul fad al sângelui.

După douăzeci de minute, ajungea în apartamentul din Ashrafieh. Sohbi Jalloul stătea în hol la pândă, cu o Uzi în mână, pe un scaun pliant.

Malko mai avea încă întipărită pe retină imaginea lui Samir care le tăiase gâtul copiilor cum ar fi smuls buruienile din rădăcină. Se întreba prin ce orori avea să mai treacă înainte de a ajunge la Imad Mughnieh.

– În stradă este un vânzător ambulant de casete, zise Sohbi. Nu a mai fost văzut până acum pe-aici. Nu-mi place deloc. Moukhabaratul și forțele Hezbollah se folosesc deseori de falși informatori ca să fileze.

– Mă duc sus, zise Malko. Supravegheați-l și urmăriți-l. Să veniți să-mi spuneți ce s-a mai întâmplat. Nu mă mișc din casă.

Liftul funcționa. Malko se urcă în el, lăsându-l pe Sohbi să-l urmărească pe vânzătorul de casete. Un sfert de oră mai târziu, cineva bătu la ușă. Malko se duse să deschidă, dar era să cadă lat de uimire.

Era Pamela Cosworth, cu pieptul ei imens, dezgolit de o rochie foarte decoltată, cu o geantă așezată de-a curmezișul pe umăr, cocoțată pe niște sandale cu talpă ortopedică, bronzată, superbă, cu zâmbetul pe buze.

– Ți-am făcut o surpriză, nu-i așa? i se adresă ea lui Malko.

Cum de îi dibuise fata ascunzătoarea? Ce dorea? O cunoscuse la o prietenă de-a lui Vincent Faulkner, poate că o folosea drept mesageră. Era singura explicație posibilă. Să fi fost îndrăgostită lulea de el, și tot nu l-ar fi putut găsi în labirintul de străduțe din Ashrafieh...

– Și încă ce surpriză! zise el în timp ce deschidea larg ușa ca să-i facă loc să treacă.

Aruncă o privire rapidă prin apartament, apoi se duse să se așeze direct pe canapea, într-o poziție atât de lipsită de pudoare, încât Malko îi vedea triunghiul alb al slipului.

– Vreți să beți ceva? o întrebă el.

– Un scotch cu gheață.

Se duse să aducă sticla de Johnny Walker din frigider, dădu drumul la aerul condiționat și veni să se așeze lângă ea din ce în ce mai nedumerit. Cu bustul înainte, fata îi oferea o priveliște seducătoare a sânilor ei, iar privirea tulbure sfârși prin a-l descumpăni.

– Nu vă întrebați de ce mă aflu aici?

Malko nici nu apucă să-i răspundă. Aerul condiționat se opri și lumina se stinse. Asemenea incidente erau normale la Beirut. Din fericire, le rămăsese lucirea amurgului.

– Imediat se va pune în funcțiune generatorul, spuse Malko. Durează numai câteva clipe.

Se scurseră mai multe secunde, apoi minute. Căldura înăbușitoare se instală în salon. Malko se ridică și apucă telefonul în trecere. Nu avea ton. Pulsul se acceleră subit. Unde era Sohbi? Numai să nu-l fi dus prea departe cel pe care îl urmărea. Se duse să deschidă ușa, ieși pe palier și ascultă: se auzeau foșnete și se întrezări o luminiță jucăușă. Mai multe persoane urcau fără să facă zgomot.

Închise repede, cu stomacul ghem. Asta mirosea a capcană în toată regula. Luă de pe masă o lanternă, lucru indispensabil la Beirut, și o aprinse. Se întoarse. Pamela Cosworth nici nu se clintise, dar ținea în mână un Walther PKK.

Capitolul XVI

– Nu vă fie frică, sunt de partea dumneavoastră, zise tânăra...

Aflat între un pericol imediat și o enigmă, Malko se simțea prins la mijloc. Se duse în grabă la debaraua cu arme și luă din ea un M 16 și o raniță cu muniție, introduse un glonț pe țeava puștii de asalt și verifică încuietoarea ușii. Din cauza penei de curent, provocată intenționat, era rupt de lumea din afară: nu avea nici lift, nici telefon. Cei care urcau pe scară nu-i doreau binele, cu siguranță.

În jurul lui erau doar case joase, iar apartamentul de dedesubt era nelocuit. Ca să poată fugi trebuia să fie ori paianjen, ori pasăre. Violența membrilor Hezbollah o cunoștea foarte bine și avea la dispoziție un mic răgaz, doar cât să afle un pic mai mult despre femeie.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Spuneți-mi Rachel, zise ea.

O israeliană! Dar cum ajunsese la el? Hotărât lucru, toată lumea era la curent cu operațiunea *Wrath of God!*

– Ce vreți de la mine?

– Am venit să vă atrag atenția că membrii Hezbollah pregătesc o acțiune împotriva dumneavoastră.

– Cum de știți acest lucru?

Ea ridică ușor din umeri.

– Nu contează, am ajuns însă prea târziu. Cu toate astea, pot să vă ajut.

Nu părea deloc înspăimântată. Ghicindu-i gândurile lui Malko, ea adăugă imediat:

– Sunt căpitan de Tsahal şi m-am luptat o dată cu ei. Vă fac o propunere.

– Credeţi că e momentul?

Pe chipul falsei Pamela Cosworth apăru un zâmbet larg.

– Da, fiindcă este vorba de viaţa dumitale...

– Adică?

– Acum e pe drum un comando al forţelor Hezbollah care vine să vă omoare. Eu, însă, dispun de vreo zece oameni care aşteaptă la câţiva metri de aici. E de-ajuns să le dau ordinul să intervină.

– Ei bine, daţi-i drumul!

– Înainte, trebuie să vă spun ce vrem în schimb.

– Ce anume?

– Pe Imad Mughnieh viu.

Nu era momentul să-i pună întrebări inutile. Malko ciuli urechile şi auzi un zgomot de paşi dincolo de uşă.

– Daţi-vă la o parte, îi sugeră Rachel care se duse în bucătărie, s-ar putea să folosească un RPG 7. Dar e puţin probabil, din cauza postului armatei libaneze din apropiere. Se vor strădui să fie cât mai discreţi...

– De ce îl vreţi pe Mughnieh?

– Pentru un schimb cu pilotul nostru care a căzut în mâinile membrilor Hezbollah acum cinci ani.

– Şi dacă refuz?

– Va fi rău pentru dumneavoastră.

– Dar şi pentru dumneavoastră...

– *Inch' Allah*, cum zic prietenii noştri arabi, răspunse ea cu o uşoară ironie.

O explozie asurzitoare îi făcu să tresară. Uşa de la intrare fu despicată în două de o încărcătură explozivă destul de mică şi destul de puţin zgomotoasă ca să-i alerteze pe libanezi. Pitit în bucătărie, Malko zări nişte siluete cu cagulă care se năpusteau înăuntru. Apăsă pe trăgaciul armei M 16 şi goli tot încărcătorul. Agresorii se adăpostiră pe palier. Avea totuşi timp să pună alt încărcător, fiind pregătit să facă faţă unui nou asalt,

însă se putea termina foarte rău. Și Sohbi tot nu apărea! Se întoarse spre Rachel și spuse:

– Accept propunerea!

Repede, fata luă geanta neagră și scoase un talkie-walkie, îl porni și începu să vorbească în ebraică. Convorbirea fu scurtă. Închise aparatul și îi zise lui Malko:

– Sunt pe drum. Trebuie să mai rezistăm vreo patru minute.

Oricum, era foarte greu. Ipsosul începu să zboare împrejurul lor. Membrii Hezbollah foloseau pistoale-mitralieră echipate cu amortizor. Malko ripostă cu arma lui, dar nu reuși să-i oprească pe cei doi asediatori să pătrundă în salon, și să tragă asupra ușii de la bucătărie. El și Rachel reușiră doar să se arunce la podea. Ușa era ciuruită ca o sită. Apoi, gloanțele erau trase numai împrejurul încuietorii. Vor reuși numaidecât să o deschidă...

Malko ridică privirea și descoperi o trapă în tavan care ducea cu siguranță pe terasa clădirii. Urcându-se pe chiuvetă, reuși s-o dea la o parte.

– Haideți, repede! o îndemnă el pe tânăra israeliană.

Rachel aruncă pe acoperiș geanta neagră, se prinse cu mâinile și se ridică dintr-un elan demn de un atlet olimpic. Cu fizicul ei de vampă, cine ar fi crezut-o în stare de o asemenea performanță... Malko se urcă pe chiuvetă și o urmă după câteva clipe, înainte ca ușa să se deschidă. Avu timp să zărească un bărbat care împroșcă bucătăria cu o ploaie de gloanțe dintr-o armă Skorpio cu amortizor, apoi se duse să se adăpostească pe acoperiș.

Rachel era deja pe burtă, vorbind la talkie-walkie. Îl îndepărtă de la gură și îi zise lui Malko:

– Au ajuns pe scară. Au întârziat pentru că ceilalți și-au pus trei oameni în hol, așa că au fost nevoiți sa-i elimine pe aceia mai întâi...

În apartament nu se mai auzea nici un zgomot. Deodată, izbucni o exclamație destul de puternică pentru a putea fi auzită de pe acoperiș.

– *Khara!*

Malko auzi vorbe înăbușite, apoi zgomotul caracteristic făcut de armele echipate cu amortizoare. În sfârșit, interveniseră și israelienii. Rachel îi adresă un zâmbet ironic.

– Nu mai rămâne decât să-l așteptăm pe prietenul meu Netanmahu să vină să facă ordine pe aici. La asta se pricepe foarte bine.

Acum așteptau; din apartament nu răzbătea nici un zgomot. Dar mai era și scara de serviciu. Membrii Hezbollah ar putea să vină pe acolo. Brusc, un miros de ars le ajunse la nas. Apoi, din trapa bucătăriei, țâșni un fum negru. Înainte să plece, agresorii dăduseră foc. Se aplecă și văzu bucătăria în flăcări. Nu puteau să coboare. Erau imobilizați pe acoperiș. Dacă ardea întreaga clădire, riscau să moară asfixiați...

* * *

Rachel privea foarte liniștită flăcările care ieșeau de la toate ferestrele. Sirena pompierilor se auzi din depărtare, pe urmă alta, la puțin timp, și a treia, transformându-se rapid într-un concert asurzitor. Toate echipajele de pompieri din cartierul Ashrafieh se îndreptau spre strada Trabaud, unde aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat.

Alt zgomot se auzi din josul străzii. Se apropiau tancurile cu șenile. Armata libaneză era deja la fața locului. În clădirile vecine s-au aprins lumini la ferestre. Acum pompierii se găseau lângă imobil. Rachel și Malko trebuiau să mai aștepte puțin.

– Chiar credeți că vă puteți recupera pilotul făcând schimbul cu Imad Mughnieh? o întrebă Malko.

– Este singura noastră șansă, răspunse Rachel. I-am dat un milion de dolari șeicului Moussaoui. Ne-a înșelat și l-am omorât. Israelul nu suportă așa ceva. Este ultimul ostatic din Liban care se mai află încă în mâinile forțelor Hezbollah.

– Aveți certitudinea că mai trăiește?

– Da, zise ea fără să comenteze.

– Și credeți că vi-l redau în schimbul lui Mughnieh?

– Da. Mughnieh știe prea multe lucruri, pentru mișcarea Hezbollah este foarte important.

Malko nu răspunse, încredințat fiind că fata se înșela. Membrii Hezbollah nu vor face schimbul dintre Mughnieh și pilotul israelian, care, orice-ar spune israelienii, era mort de mult. Dar nu mai avea sens să discute. În legătură cu anumite subiecte, israelienii erau încăpățânați ca niște catâri. În orice caz, nu avea intenția să-și țină o promisiune smulsă sub amenințare.

– Imad Mughnieh nu se află la Beirut, ci la Teheran, zise el. Am urmat o pistă falsă.

Rachel îi aruncă o privire rece și periculoasă.

– Este în Beirut. A sosit astăzi de la Damasc. Mă mir că nu știați acest lucru.

– Îl aflu de la dumneavoastră, răspunse Malko.

Flăcările se micșorară din ce în ce mai mult. Deodată auziră strigăte din bucătărie și, după câteva clipe, capul unui pompier apăru deasupra trapei. Rachel îi strigă ceva în arabă și acesta le făcu semn să coboare. Apartamentul era devastat de flăcări și de apă, iar un miros acru de obiecte arse le pătrunse în gât. Totul era ars, dar nu se zărea nici un trup carbonizat. Membrii Hezbollah își luaseră cadavrele. Nici israelienii nu lăsaseră vreo urmă, se evaporaseră ca și cum nici nu ar fi trecut pe aici...

Conduși de pompieri, Rachel și Malko ajunseră în holul blocului. Fata se întoarse spre el.

– Pe curând, domnule Linge, sper că vă veți ține de cuvânt... Oricum, noi știm unde să vă găsim.

Malko privi cum se pierde în întuneric. După vreo treizeci de secunde apăru și Sohbi gâfâind.

– L-am urmărit pe ticălos până în Bir el-Abeit! zise el. Sunt sigur că este cu membrii Hezbollah. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti. Se gândi repede la frații Maalouf. Oare membrii Hezbollah le descoperiseră ascunzătoarea? Singura modalitate de a răspunde la această întrebare era să se ducă

să verifice... Se hotărî să se ducă la ei și se urcă la bordul Buick-ului lui Sohbi. Îndreptându-se spre Beirutul de Vest, se gândi la această misiune deosebită de cele precedente. Beirutul rămăsese la fel de complicat, folosea aceleași capcane, într-un univers de o ferocitate fără egal. Șansa lui de reușită era din ce în ce mai mică. Încă și mai rău, avea senzația că, fiind încununată de succes, tot îi va lăsa un gust amar.

* * *

În apartamentul fraților Maalouf domnea o căldură înăbușitoare. Era numai Nabil acasă împreună cu cei doi frați mai mici, tăcuți ca niște pești. Libanezul ascultă povestea lui Malko fără să se tulbure și conchise cu voce blândă:

– Aici e foarte greu să păstrezi un secret.

* * *

Samir Maalouf ajunse și el liniștit după o oră. Ochii lui negri, de obicei lipsiți de expresivitate, aveau o strălucire răutăcioasă. Se trânti pe canapeaua desfundată, își aprinse o țigară Winston și spuse:

– Imad Mughnieh se va duce mâine la spitalul Profetul-Atotputernic, la ora cinci, să-și viziteze fiul...

* * *

Nervos, Vincent Faulkner fuma, trăgând fumuri scurte din țigara Lucky Strike, instalat în Mercedesul oprit în parcarea subterană din Espace 2 000. Malko îl prevenise prin Sohbi despre posibila lui intervenție în cazul Imad Mughnieh și, după două ore îi fixase o întâlnire. Dar acum se părea că îi era greu să vorbească. În final, deschise gura să spună ceva:

– Am primit un contraordin!

Malko avu impresia că îi îngheață sângele în vene.

– Ce facem, o lăsăm baltă?

– Nu, nu, spuse repede americanul. Însă afacerea a ajuns până la Casa Albă. Din păcate, nu mai este Bush. Îl vor pe Mughnieh viu, bineînțeles, în măsura în care este posibil.

Lui Malko îi venea să se suie pe pereți.

– Să presupunem că reușim să-l prindem, cum îl vom scoate din Beirut?

– Ca pe Zema Hazmiyé. Am eu grijă de tot.

Malko simțea că nu merita osteneala să mai discute. Îi ceruseră să-și bage capul în gura unui tigru, iar acum mai voiau să-i numere și dinții...

– Foarte bine, zise el. Sper să nu se termine totul cu o catastrofă.

* * *

Spitalul Profetul-Atotputernic se găsea aproape de intersecția vechiului drum ce ducea la Damasc cu autostrada spre aeroport, la marginea cartierului Bir el-Abeit. Era o clădire modernă construită din cărămidă roșie, cu o intrare laterală. Intrarea pentru urgențe dădea în aleea care se intersecta cu autostrada spre aeroport.

Samir Maalouf se postase în intersecție cu căruciorul lui cu prăjituri și supraveghea cele două intrări în căldura insuportabilă. Era cinci fără zece. Micuțul Ahmad Mughnieh era la etajul al patrulea, în salonul 429, în aripa care dădea înspre autostrada ce ducea la aeroport.

În intersecție, gălăgia era tot atât de mare, iar polițistul încerca în zadar să dirijeze circulația haotică. Primul baraj sirian se găsea la o distanță mai mare, către mare. Malko se uită la ceas. Stătea împreună cu Nabil Maalouf și cu Sohbi în Buick-ul care era parcat între două clădiri pe imensul teren viran împânzit de blocuri ieftine, între suburbia sudică și drumul de coastă. Se întreba dacă era urmărit de israelieni. În această harababură, îi era imposibil să-și dea seama...

Pârâitul aparatului de emisie-recepție îl făcu să tresară. Se auzi vocea înăbușită de zgomotul circulației a lui Samir Maalouf:

– A sosit acum.

Un val de adrenalină năvăli rapid în arterele lui Malko. De data asta, nu era un Imad Mughnieh fals, ci acela adevărat.

* * *

Trei vehicule opriră în fața intrării principale a spitalului Profetul-Atotputernic și din ele coborî un val de oameni înarmați. Era garda pretoriană a lui Imad Mughnieh. Acesta din urmă coborî dintr-un Mercedes blindat, cu aer condiționat, pus la dispoziția lui de șeicul Fadlallah, ca și cele două Range Rover pentru gărzile de corp. Oamenii de pază se împrăștiară pe stradă și în holul spitalului pe care le inspectară înainte să intre Imad Mughnieh.

Acesta nu se simțea deloc amenințat. Doar se afla în fieful lui. Dar vizita aceasta neprevăzută îl neliniștea, precum și sănătatea fiului său.

Parcurse fără grabă cei câțiva metri care îl despărțeau de hol și intră, însoțit numai de două gărzi înarmate cu câte o armă Skorpio. Se urcară în lift conduși de o infirmieră. La etajul al patrulea îl aștepta un medic, și el membru al grupării Hezbollah. Îl puse în temă cu starea sănătății fiului său. Puștiul suferea de o intoxicație alimentară, nu se știe din ce cauză, probabil că mâncase ceva cu poftă. Se simțea încă foarte slăbit, însă era în afară de orice pericol.

Îl conduse până în capătul coridorului, la ușa salonului în care se afla copilul. Ahmad era nebun de bucurie când îl văzu pe tatăl lui. Gărzile îi lăsaseră singuri, după ce se asiguraseră că nu exista nici o altă ieșire. Se postară pe culoar, ascunzând armele ca să nu bage în sperieți personalul spitalului.

* * *

Ambulanța ajunse în piața al-Mahir și viră pe aleea ce înconjura spitalul Profetul-Atotputernic. De o parte și de alta avea inscripții în arabă și în franceză: „Ambulance Sultan, Bir el-Abeit, Beyrouth". Făcu o manevră și opri cu spatele la intrarea pentru urgențe. Șoferul și însoțitorul lui coborâră și deschiseră portierele din spate, luând o targă pe care așezară un bărbat căruia de-abia i se vedea fața. Un infirmier se apropie de ei, iar șoferul de pe ambulanță îi zise:

– Ne ducem la doctorul Nader. Avem o urgență. Suntem așteptați.

Era specialistul în traumatisme... Așezară targa pe un cărucior și urcară într-un ascensor destul de încăpător pentru o brancardă. Apoi, Samir Maalouf apăsă pe butonul etajului al patrulea. Părea un cadru medical, așa cum era îmbrăcat cu halatul lung și alb. Nabil se ridică de pe targă. Sohbi se lipi de perete, iar cei trei bărbați așteptau cu sufletul la gură să ajungă la etajul al patrulea.

Totul depindea de câte gărzi de corp îl păzeau pe Imad Mughnieh acolo.

* * *

Malko trecuse la volanul ambulanței și o mută puțin mai în față ca să nu blocheze intrarea. Și el purta un halat alb, închiriat o dată cu vehiculul. Cu dolari, la Beirut puteai să găsești orice... Bătăile inimii se întețiră. Lângă el era un Kalașnikov cu două încărcătoare și câteva grenade. Dacă va auzi împușcături, va sări în ajutorul lor. Samir și fratele lui insistaseră să nu intre în spital ca să nu atragă atenția. Un străin ca el nu avea nici un motiv să vină la spitalul Profetul-Atotputernic. Intraseră de trei minute.

Fiecare secundă i se părea un strop de plumb. Pândea cel mai mic zgomot. Deodată, tresări. Un vehicul trecu încet prin

fața spitalului. Era un Range Rover cum văzuse cu sutele prin Beirut. I se păruse că a recunoscut figura senzuală a lui Rachel stând lângă șofer. Sări din mașină și se duse până la gardul cu grilaj. I se strânsese stomacul. Vehiculul se oprise la douăzeci de metri mai încolo... Erau israelienii.

* * *

Ali și Tafik se uitară în direcția liftului când ușile se deschiseră. Tensiunea le scăzu subit când îi văzură pe cei doi bărbați în halate albe împingând un cărucior de-a lungul culoarului. Se opriră cu targa în fața lor. Cel care o împingea se adresă politicos lui Ali:

– *Maharba!* Îl căutăm pe profesorul Nader.

– Nu cunosc, răspunse gardianul. Întrebați-o pe infirmieră. Tocmai a...

Dar nu-și termină fraza. Bărbatul lungit pe targă scoase un braț de sub cearceaf și îi înfipse dintr-o dată lama ascuțită a pumnalului în abdomen cu atâta violență încât acesta fu aruncat în perete. Vârful atinsese inima care intră în fibrilație. Un văl negru îi întunecă privirea gardianului care lăsă arma din mână. Aproape că murise.

Însoțitorul lui nu avu timp să-i sară în ajutor. Unul dintre bărbații în halat alb îi trase imediat două gloanțe în cap cu un pistol micuț echipat cu amortizor. Calibrul era destul de mic și gloanțele nu străpunseră calota craniană... Și el lăsă arma din mână și se prăbuși.

Toată treaba durase numai treizeci de secunde. Bărbatul culcat pe targă sări rapid de pe ea și smulse pumnalul din abdomenul victimei. Cei trei oameni aruncară gardianul pe targă și îl acoperiră cu cearceaful care se pătă de sânge. Nimic surprinzător într-un spital.

Samir Maalouf intră primul în salon. Imad Mughnieh era cu spatele la el. Se întoarse fără să fie îngrijorat, crezând că e una dintre gărzile sale. Când văzu pistolul ațintit asupra lui, pupilele se micșorară și, într-o fracțiune de secundă, se gândi că va muri. Se ivi și un al doilea bărbat cu un pumnal în mână care i se adresă în arabă:

– Dacă vii cu noi fără să faci pe nebunul, nu ne atingem de micuț... Altfel...

Micuțul Ahmad, cu ochii cât cepele, privea scena. Fusese martorul atâtor violențe în Beirut, încât nu înțelegea că era vorba de un lucru extrem de grav. Tatăl lui îi puse mâna pe braț și îi zise pe un ton liniștitor.

– Nu-ți fie teamă, mă voi întoarce... Trebuie să vorbesc puțin cu milițienii ăștia.

Se ridică cu un zâmbet prefăcut pe chipul încordat. Puștiul întinse brațele spre el.

– *Abu*[1]...

– Mă întorc, spuse Imad Mughnieh.

Îi tremurau picioarele. Nu puteau fi decât israelienii, căci libanezii l-ar fi omorât pe loc. Știa că Mossadul dispunea de arabi israelieni care puteau trece drept libanezi.

Samir Maalouf deschise ușa. Imediat, împinseră targa înăuntru, iar Nabil târî trupul gardianului în salon. Fără menajamente, cei doi bărbați aruncară pe podea cadavrul gardianului înjunghiat.

– Urcă-te aici, îi porunci Samir lui Imad Mughnieh.

El îl ascultă. Samir îl acoperi imediat cu cearceaful și ascunse dedesubt țeava pistolului îndreptată spre gâtul acestuia.

– Dacă strigi, te omor, îi zise el.

Sohbi Jalloul ieși din salon împingând căruțul ajutat de Nabil. Samir mai rămăsese puțin înăuntru. El se apropie de pat surâzând. Micuțului Ahmad nici nu apucă să-i fie teamă. Lama tăioasă se plimbă pe gâtul lui, iar deodată i se făcu foarte cald, privirea se încețoșă și începu să se golească de sânge.

Samir Maalouf avea oroare să lase orfani în urma lui. A învățat să fie feroce la fel cum alții învață alfabetul. Malko îl pusese să jure că nu se va atinge de copil, dar el era un străin care nu înțelegea nimic din cultura libaneză, *killing culture*, cum

[1] *Tăticule... (n.a)*

i se spunea la Beirut, impusă de un cod foarte strict. Se ucidea cu ferocitate, dar nimeni nu se pierdea cu firea. Altminteri, asta ar degenera în nesfârșite vendete care ar cuprinde generații întregi...

Când ieși pe culoar, Samir se izbi de o infirmieră drăguță căreia îi adresă un zâmbet de don Juan. Era totuși un bărbat frumos. Îi ajunse pe ceilalți în fața liftului. Toată operațiunea durase mai puțin de cinci minute. Se înghesuiră în cabină, iar Samir apăsă pe butonul care indica parterul. Erau cu toții tensionați. Acum trebuiau să iasă din spital. Până aici s-au descurcat de minune.

Liftul se opri dintr-o dată între etajele doi și trei cu o smucitură, iar lumina se stinse.

Capitolul XVII

Malko confunda bătăile inimii cu ticăitul ceasului. În fiecare clipă se aştepta să audă focuri de armă şi simţi o durere în mână de cât strânsese Kalaşnikovul. Trecuseră şase minute. I se păruse o veşnicie. Se linişti zicându-şi că, dacă s-ar fi descoperit comandoul, ar fi fost mare zarvă în spital. Or, peste tot domnea calmul. Nu îndrăznea să se aventureze în interior după veşti. Nevorbind araba, ar fi o nebunie din partea lui.

Brusc văzu cum luminile de pe hol se stinseră şi auzi strigătele de ciudă ale angajaţilor. În Beirut erau în fiecare zi pene de curent ca aceasta... Dar spitalul era dotat în mod cert cu un generator. Cu toate acestea, lumina nu se aprindea. Dar deodată se aprinse din nou. Se pare că generatoarele au fost puse în funcţiune. El pândea uşa liftului. Cu coada ochiului o zări pe una dintre infirmierele de la recepţie că ridică receptorul şi fu cuprinsă de o agitaţie neaşteptată. După ce închise, chemă pe cineva care se afla în hol. Bărbatul strigat dispăru pe un culoar... Pulsul lui Malko se acceleră. Se petrecea un lucru neobişnuit... Fixa întruna cu privirea uşa liftului ca şi cum ar fi putut s-o deschidă de la distanţă.

* * *

Amina, infirmiera de le etajul al patrulea, urla cât o ţinea gura, pradă unei adevărate crize de nervi. Venise să-i administreze micuţului bolnav un medicament şi descoperise măcelul. În patul lui, copilul avea gâtul tăiat şi zăcea într-o baltă

de sânge, iar celelalte două cadavre erau lungite pe jos. Mirosul fad al sângelui o făcu să vomite imediat. Se agăță de telefonul interior la care urla, incapabilă să se poată exprima într-o manieră coerentă. Mai multe infirmiere veniră în grabă, iar salonul lui Ahmad Mughnieh se umplu pe dată. De-abia atunci își dădură seama că Imad Mughnieh, tatăl copilului, dispăruse o dată cu asasinii acestuia.

* * *

Samir Maalouf nu se mai rugase atât de aprig de când era copil. Avea senzația că inima coborâse în stomac, umflându-se ca un balon care îl sufoca încetul cu încetul. Transpirați din cap până-n picioare, cei trei bărbați nu scoteau o vorbă. În lift temperatura atinsese aproape patruzeci de grade.

Lumina se aprinse brusc, însă liftul nu se mișca din loc. Butonul fusese apăsat în același timp de trei degete. După câteva fracțiuni de secundă, care li se părură nesfârșite, ascensorul începu să coboare spre parter. Tensiunea era atât de puternică, încât nici unul dintre ei nu îndrăzni să scoată un cuvânt. Simțiră încă o zdruncinătură și, în fine, ajunseră. Samir Maalouf se aplecă deasupra cearceafului și îi zise lui Imad Mughnieh:

– Dacă strigi...

Îi împinse și mai mult țeava pistolului în gât... Sohbi Jalloul deschise grilajul, apoi dădu la o parte ușile culisante. Dar imediat avu presimțirea că se întâmplă ceva neobișnuit. Văzu oameni care fugeau în toate direcțiile, iar infirmiera de la recepție părea înnebunită. Cu tot calmul de care puteau să dea dovadă, cei trei bărbați se îndreptară spre ieșire împingând cărucior cu targa. Nabil se grăbi să deschidă portierele din spate ale ambulanței și sări înăuntru. Privirea lui se încrucișă cu a lui Malko și, sub imperiul emoției, i se adresă în arabă:

– *Mafi mackhal*[1].

[1] *Totul a mers foarte bine (n.a.)*

Vorbise prea repede. Un infirmier care stătea în mijlocul holului strigă în timp ce întindea mâna în direcția lor. Îi avertizase pe colegii lui. Cei trei bărbați reacționară ca și cum nu ar fi auzit. Un capăt al târgii era deja în ambulanță.

– Doamne, fă-i să nu apară! se rugă Malko în gând.

Dacă gărzile de corp ale lui Mughnieh sosesc acum, va avea loc un război pe cinste. Din fericire, numai un singur medic încercă să oprească grupul. Îl prinse pe Samir de umăr.

– Cine ești? Cine se află pe targă?

Samir Maalouf se întoarse către el cu un zâmbet rece pe buze:

– Este fratele meu, zise el. Este foarte bolnav.

Medicul vru să ridice cearceaful, însă Samir îi dădu un brânci. Targa dispăru în salvare. În acea clipă, medicul îl zări pe Malko cu Kalașnikovul în mână și înțelese.

– Opriți-vă imediat, strigă el, opriți-vă!

Se întoarse ca să strige după ajutor. Samir închise ușile ambulanței, și se repezi în față ca să se urce. Dar medicul se năpusti ca un nebun asupra lui și îi sări în spinare. În acel moment, mai mulți oameni înarmați se iviră din holul unde erau aduse cazurile grave; aceștia erau oamenii lui Mughnieh. Ridicară armele, dar nu îndrăzniră să tragă. Nu erau siguri dacă șeful lor se afla în salvare. Panica atingea apogeul. Samir Maalouf urlă:

– Pornește!

Scăpă de medicul agățat de el dându-i un pumn puternic și sări în mașină în clipa în care Malko vira la dreapta, în contrasens, ca să-i evite pe israelieni.

– La stânga! urlă Samir Maalouf, la stânga!

Dar îi lua prea mult ca să-i explice. Oricum, apăru un camion care le bloca drumul. Malko nu va putea ajunge niciodată la intersecție... Dădu în spate, ajunse în curtea spitalului, răsturnându-l pe unul dintre gardienii lui Mughnieh și o porni în direcție opusă, către aeroport. Mai multe gloanțe străpunseră caroseria ambulanței. Continua să meargă cu

toată viteza. Dar, la o sută de metri mai încolo, înaintea Range Rover-ului, niște israelieni apărură de pe un drum transversal. Și aceștia aveau de gând să le blocheze înaintarea.

* * *

Malko strânse din dinți mergând pe cât posibil pe marginea șoselei. Simți un șoc puternic atunci când bara de protecție lovi Range-ul în partea dreaptă din față aruncându-l într-o parte. Zări figurile încordate de furie ale șoferului și Rachelei, apoi Range-ul dispăru din raza lui vizuală. În oglinda retrovizoare văzu cum se lovește de o clădire. Se părea că nu vor pleca prea curând de acolo.

Pentru o clipă, Malko regretă că nu ascultase sfatul lui Samir, și anume să-l omoare pe Imad Mughnieh în camera de spital... Din păcate, Casa Albă își făcuse mendrele, cerând ca Imad Mughnieh să fie dat pe mâna justiției americane, cum se procedase odinioară cu generalul Noriega în Panama.

– La dreapta! strigă Samir Maalouf.

Ieșiseră din cartierul Bir el-Abeit, intrând pe un vast teren viran care se întindea între mare și suburbia sudică; un labirint de drumuri fără nume, de clădiri neterminate, de spații goale, fără nici un baraj sirian... Acolo se gândiseră ei să schimbe mașina și să se îndrepte spre est, pe drumuri mai înguste. Malko conducea după indicațiile lui Samir. Acum tot Beirutul era pe urmele ambulanței... Era sinucidere curată să se prezinte la un baraj al armatei libaneze... Doar dacă nu-l omorau pe loc pe Imad Mughnieh și îi lăsau cadavrul pe undeva.

Malko se uită în oglinda retrovizoare. Nu-i urmărise nimeni. Cu toate acestea, Moukhabaratul sirian era la curent cu tentativa lor. Deci, colonelul Ali Ghazala se prinsese în joc... Samir Maalouf căută un post de radio pe care se stabili.

Ambulanța se hurduca pe drumeagurile desfundate, la o depărtare de mai mulți kilometri de spitalul Profetul-

Atotputernic. Malko recunoscu cu ușurare locul unde lăsaseră Buick-ul și BMW-ul fraților Maalouf; o parcare ticsită de camioane uzate, care nu mai erau bune de nimic, lângă o clădire dărâmată de bombe... Nu bântuia nici măcar o pisică pe acolo. Parcă ambulanța lângă alte două mașini și își dădu seama că avea cămașa udă leoarcă.

În mai puțin de un minut, Imad Mughnieh fu mutat din ambulanță în BMW. Nu-și permiteau să-și asume nici un risc, așa că îl așezară pe terorist în spate, lângă Nabil care stătea cu pistolul înfipt între coastele lui. Membrul Hezbollah era extrem de palid, dar nu zicea nimic, convins că fusese răpit de israelieni. Lucru supărător, dar nu fatal. Israelienii nu-l vor ucide cu sânge rece. Era moneda lor de schimb. Dacă stătea liniștit, salva principalul lucru: viața.

Cele două vehicule se legănau. În față, Buick-ul lui Malko și Samir, iar în spate, ceilalți trei. Le trebui o jumătate de oră ca să ajungă în Beirutul de Vest pe străduțele înguste. Planul lui Malko era simplu: să-l ducă pe Imad Mughnieh în apartamentul fraților Maalouf de unde Vincent Faulkner îl va lua în primire cu un convoi diplomatic foarte bine înarmat. Dacă reușeau să-i aibă pe sirieni drept complici, riscurile erau limitate. În clipa în care Buick-ul se oprea în cartierul Verdun, Samir Maalouf înjură de mama focului.

– Mi-am pierdut portofelul la spital!

Malko avu impresia că i se oprește inima în loc. Ce pacoste! Asta voia să însemne că membrii Hezbollah erau deja pe urmele lor. Oamenii lui Mughnieh vor pune Beirutul pe jăratic ca să-și găsească șeful.

Nabil se năpusti deja în clădire, împingându-l pe Imad Mughnieh și acoperit de Sohbi. Nici nu se mai punea problema să rămână aici. Îl trase pe Samir spre scară și îl întrebă:

– Cum ai reușit?

– Medicul s-a repezit la mine, mi-a rupt buzunarul, iar portofelul a căzut!

– Aveai și adresa în el?

– Nu, doar pe aceea din New York.

Acest lucru le mai dădea un răgaz. Urcară la etajul al patrulea. Le deschisese Nabil. Imad Mughnieh stătea pe un colț al canapelei, palid, cu fața subtă, aplecat peste o combină Samsung la care ascultase știrile în arabă. Ridică spre Malko o privire gata să-l înghită.

– Mi-ați omorât băiatul!

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă, apoi se întoarse către Samir care se mulțumi să spună:

– Puștiul striga și nu ajungeam în vecii vecilor să ieșim vii din spital.

Malko își înghiți turbarea. Nu avea timp să țină o prelegere despre morală. Când lucrezi cu ucigași, trebuie să te aștepți la asemenea acte de bravură.

– Eu nu am dat nici un ordin în acest sens, spuse el. Îmi pare foarte rău.

Imad Mughnieh întoarse capul descumpănit, cu o privire strălucind de ură. Nu era pregătit pentru rolul de victimă.

– Ce spune la radio? îl întrebă Malko pe Samir Maalouf.

– Îi acuză pe israelieni. Se pare că Moukhabaratul sirian a descoperit un comando al Mossadului în apropiere de spitalul Profetul-Atotputernic. Acum sunt interogați.

– Și membrii Hezbollah?

– Tocmai au dat un comunicat de presă prin care anunțau că această nouă crimă aparținând forțelor sioniste va fi răzbunată chiar în Israel!

Era pur și simplu praf în ochi. Șeicul Naim Kassiz știa el cum să procedeze.

Malko stătea ca pe jăratic. Dacă soldații din Ambasada Statelor Unite nu veneau imediat să-l ia în primire pe terorist, era obligat să revină la planul său inițial. Se apropie de el.

– Sunteți Imad Mughnieh? îl întrebă Malko în engleză.

Libanezul nu răspunse. Malko era nerăbdător să scape din acest smârc sângeros. Acum mai era și fiul lui Mughnieh. Era a doua victimă nevinovată din misiunea lui... Bineînțeles,

cruciadele nu au fost câștigate în catifea. Avea sentimentul împlinirii unei datorii penibile, dar cinstite. Își aminti de cuvintele șefului Centralei CIA:

– Tipul ăsta, Mughnieh, își bate joc de justiția oamenilor. Se crede invulnerabil. Vom juca rolul justiției divine. Dacă William Buckley ne vede de acolo de unde e, va ști că nu l-am dat uitării. Poate că acest lucru va servi și altora drept lecție. Le place să fie tratați ca niște martiri, dar vor ști că îi putem atinge acolo unde îi doare mai tare și vor ezita.

– Scoateți-i pantoful drept, îi porunci Malko lui Samir Maalouf.

Nu fusese prea ușor. Imad Mughnieh se zbătea ca naiba. În final Samir, cu ajutorul fratelui său, reuși să-i smulgă pantoful și șoseta. Malko îi examină piciorul. O cicatrice albicioasă îi străbătea piciorul drept. Era urma unui glonț pe care îl trăsese din greșeală una dintre gărzile sale de corp cu mulți ani în urmă.

Îl avea în fața lui pe Hadj Imad Fayez Mughnieh, cel care lua ostatici, omul care organizase răpirea lui William Buckley. Cel mai căutat terorist din lume.

– Lăsați-l, zise Malko poruncitor.

Turbat de furie, Imad Mughnieh se încălță la loc în liniște. Malko îl privi în ochi și îl întrebă cu vocea neschimbată:

– Vă amintiți de William Buckley?

Libanezul primi lovitura, iar ochii se mișcară câteva clipe. Nu se așteptase la o asemenea întrebare, dar își reveni foarte repede și răspunse, fără să se uite la Malko, într-o engleză destul de bună:

– Nu știu despre cine vorbiți.

– Noi nu suntem israelieni, preciză Malko. Și nu vrem să vă dăm în schimbul unui pilot. Dorim să vă facem să vă plătiți crimele și mai ales, răpirea și uciderea lui William Buckley. V-a revenit memoria?

Imad Mughnieh păli. Rămase tăcut câteva secunde, apoi întrebă:

– Ce veți face cu mine?

– Veți fi dus în Statele Unite și judecat acolo, îi spuse Malko.

Imad Mughnieh îi aruncă o privire plină de ură.

– *Wahiet Allah*, eu sunt nevinovat. Ceea ce faceți dumneavoastră este o crimă. Nu aveți dreptul să mă scoateți din țara mea.

– Le veți explica acest lucru autorităților americane, spuse Malko. Că veni vorba, cine este iranianul care l-a interogat pe William Buckley cât a stat închis în cazarma șeicului Abdallah?

Din nou privirea teroristului se plimbă de colo-colo... Malko înțelese că a lovit unde trebuia, dar Mughnieh nu spuse nimic. Se lăsă iarăși tăcerea în apartamentul în care domnea o căldură umedă. Era imposibil să aștepte mai mult de șase ore; și așa riscau enorm. Nimeni nu mai scotea o vorbă.

După cinci minute se auziră bătăi în ușă. Vizorul din ușa blindată fusese lăsat deschis, ca să-i poată verifica pe musafiri. Samir Maalouf se strecură în vârful picioarelor și își lipi un ochi de ușă. Deschise imediat. Vincent Faulkner intră în apartament cu o figură întunecată și se năpusti spre Malko.

– Avem o problemă, zise el dintr-o suflare. Vin de la colonelul Rahbani. Știe că noi suntem în spatele afacerii. Urlă ca un apucat și ne amenință cu cele mai crude represalii dacă îl ducem în secret pe Imad Mughnieh în Statele Unite. Pretinde că este o insultă adusă suveranității și că guvernul Hariri nu poate tolera așa ceva...

Era un dezastru! Când îi răpeau pe occidentali, nu mai era o insultă adusă suveranității libaneze. Malko simțea că îi sare mustarul.

– Cine se ascunde în spatele acestui lucru?

– Siria! aruncă americanul. Sirienii nu vor să acționeze împotriva noastră în mod deschis și atunci se folosesc de libanezi. Atunci, și ei ar avea de suferit dacă Imad Mughnieh ar ajunge la Washington... Gruparea Hezbollah și Iranul nu-i vor ierta niciodată... Și au găsit acest șiretlic.

– Doar n-o să-l dăm pe Imad Mughnieh? protestă Malko.

Vincent Faulkner îi aruncă o privire de gheață.

– Glumiți! Este cea mai frumoasă zi din viața mea. Pur și simplu vom sări peste o etapă: aceea a judecății. Îi vom da lui Imad Mughnieh soarta pe care o merită: și vom reveni la planul inițial.

Capitolul XVIII

Cei doi bărbați se priviră îndelung în tăcere, dar Vincent Faulkner lăsă primul ochii în pământ. Neascunzându-și starea de nervozitate, se uită la ceas și spuse:

– Ar fi bine să nu-mi mai pierd vremea pe-aici... Mă întorc la ambasadă. Imediat ce totul va fi gata, veți veni și dumneavoastră și veți fi scos din țară împreună cu frații Maalouf.

– Și Sohbi Jalloul?

– Vrea să rămână în Beirut. E alegerea lui.

Malko îl urmă pe american pe palier. Când rămaseră singuri, el îl întrebă fără menajamente:

– De ce îi ascultați pe libanezi?

– I-am întrebat pe șefii de la Langley, răspunse Vincent Faulkner. Directorul general refuză să provoace în mod deliberat o criză politică cu guvernul libanez al lui Hariri. Acordul secret semnat de președintele Bush ne ordona să acționăm cu foarte multă discreție. Ne reglăm conturile și ne răzbunăm morții. Nu sunt dorite cruciadele oficiale. Și-apoi, armata libaneză blochează intrările de acces în ambasadă. Este imposibil să-l introducem pe Imad Mughnieh fără să-și dea seama. Mi-au atras atenția că vor răscoli toate mașinile, excepție făcând cea a ambasadorului. Iar ambasadorul nu va accepta niciodată sa ne fie complice. Vă sunt recunoscător anticipat pentru ceea ce veți face de aici încolo. Dar nu va fi ușor.

Îi întinse mâna și i-o strânse îndelung.

– *Take care.* Cu toții vă suntem recunoscători.

Malko îl privi câteva clipe cum coboară scara, apoi reveni în apartament. El trebuia sa facă treaba murdară. Imad Mughnieh stătea tot pe un colț al canapelei, iar frații Maalouf se învârteau

în jurul lui ca niște șacali împrejurul unei prăzi ușoare. Preț de o clipă, Malko fu tentat să acționeze. Era suficientă o privire pentru ca Samir să-i taie gâtul prizonierului fără cel mai mic regret. Dar ceva îl reținea pe Malko. Probabil că fraza rostită cu mult timp în urmă de Vincent Faulkner: „Nu un mercenar îl va răzbuna pe William Buckley..."

Imad Mughnieh nu se clintea, nici nu vorbea.

– Plec împreună cu Sohbi și cu el, zise Malko. Pregătiți-vă, că pe urmă vin să vă iau și pe voi.

– *Mafi mackhal*, aprobă Samir Maalouf.

– Veniți, îi ordonă Malko lui Imad Mughnieh, obligându-l să se ridice.

Coborâră împreună cu Sohbi. Buick-ul era parcat în față. Libanezul se așeză la volan, iar Malko și Mughnieh în spate, ținând în permanență pistolul îndreptat spre el. Sohbi Jalloul se întoarse întrebându-l din priviri.

– Mergeți spre aeroport, zise Malko, să evităm barajele.

– Unde ne ducem? întrebă Imad Mughnieh.

Malko nu îi răspunse. Ce rost avea?

Teroristul nu repetă întrebarea. Malko își zise că trebuie să simtă exact ce simțise și William Buckley atunci când fusese răpit. Se agăța de cea mai mică speranță, dar, în sufletul lui, știa că totul s-a sfârșit.

Mergeau în tăcere înspre sud printre ambuteiajele de la capătul unei zile. Începând de la stadion, Sohbi o lua numai pe străduțele înguste, evitând cele două artere pe care se găseau barajele. Erau din ce în ce mai puține mașini. Noaptea se lăsa repede. Trecură pe lângă o moschee care își chema credincioșii la cea de-a cincea rugăciune a zilei.

Malko se gândea la Vincent Faulkner care stătea bine mersi în biroul lui cu aer condiționat, în buncărul ambasadei, redactându-și probabil raportul.

La un moment dat, privirea lui Imad Mughnieh se intersectă cu cea a lui Malko, dar nu văzu în ea nici un fel de teamă, ci numai o ură arzătoare, animalică. Cu capul între umeri, părea că își așteaptă moartea așa cum pacientul pândește dentistul să vadă dacă acesta va lua cleștele. În mod bizar, între cei doi bărbați, călău și victimă, izolați în intimitatea Buick-ului, se

născuse o complicitate puternică. Farurile luminau casele dărâmate și toate rănile lăsate de război.

– Prima la stânga, zise Malko pe un ton poruncitor.

Sohbi îl ascultă. Ajunseră pe terenul viran din suburbia sudică, nu departe de moscheea forțelor Hezbollah, care fusese terminată de curând. Aeroportul se afla la doi kilometri, iar traficul era mai puțin intens. Sohbi mai ocoli încă o dată ca să evite un baraj al armatei siriene. Apoi reveni pe vechiul drum pustiu acum, paralel cu cel ce ducea la aeroport, îndreptându-se spre nord cu viteză mică.

– Opriți!

Sohbi Jalloul staționă pe margine, vizavi de un teren viran. Malko se întoarse către Imad Mughnieh.

– Coborâți!

Cu mișcări lente, teroristul deschise portiera și puse piciorul jos. Se aflau aproape de aeroport și de clădirea distrusă unde au pierit două sute șaptezeci de soldați din cauza unui automobil-capcană care a explodat; chiar la baza unui imens portret al lui Khomeyni, înalt de trei metri, înfipt pe marginea drumului. În depărtare se auzea o voce răgușită într-un megafon care recita un verset din Coran.

Abia coborât din mașină, Imad Mughnieh îngenunche pe solul cu pietre și se prosternă cu fața spre Mecca. Se afla în poziția în care Malko îi trase un glonț în ceafă, cu țeava pistolului lipită de ea. Teroristul căzu în față și rămase nemișcat în poziția de rugăciune ca fulgerat.

Malko privi preț de câteva clipe cadavrul lui Imad Mughnieh. Chemarea răgușită ce venea dinspre moschee se auzea încă. Într-o oarecare măsură, era mulțumit de ceea ce făcuse. Când beneficiai de etica lui Malko, era mai greu să omori un om cu sânge rece decât să-ți riști propria viață. Se întoarse: Sohbi Jalloul, care se îndepărtase, se întorcea trăgând după el un tomberon. Înainte ca Malko să poată riposta, el răsturnă conținutul peste cadavru zâmbind cu răutate.

– Așa ne tratăm dușmanii, comentă el. Oamenii ca Imad Mughnieh ne-au distrus țara.

Malko întoarse capul în altă parte. Hotărât lucru, nu va mai veni niciodată în Liban. Se urcă în Buick. Imad Mughnieh zăcea aproape în același loc unde, acum trei ani, fusese găsit trupul îmbălsămat al lui William Buckley. Mesajul era limpede pentru forțele Hezbollah.

– Mergem să-i luăm pe fraţii Maalouf, zise Malko.

– După aceea, ne ducem în strada Trabaud, spuse Sohbi, am ascuns nişte arme acolo şi vreau să le recuperez.

De data asta au luat-o pe şoseaua împânzită de portretele imamilor şi ale lui Khomeyni, plus de barajele sirienilor.

* * *

Samir Maalouf pândea sosirea fratelui mai mic pe care îl trimisese să cumpere nişte plăcinte de la un negustor ambulant. Aşteptându-l pe Malko, s-a baricadat în apartament, gândindu-se la ce era mai rău. Se auzi un ciocănit în uşă, pe urmă trei, apoi încă unul. Era semnalul stabilit. Deschise, şi abia apucă să vadă figura îngrozită a fratelui său de şaisprezece ani. Acesta fu îmbrâncit înăuntru, iar două jeturi de sânge ţâşniră în acelaşi timp. Un bărbat cu cagulă îi tăiase gâtul sub ochii lui dintr-o singură lovitură de pumnal. Tânărul plonjă în mâini în faţă, cu privirea deja înceţoşată.

Din spatele lui năvăliră în apartament vreo şase oameni cu cagule fără să zică un cuvânt. Pe Samir Maalouf l-au înjunghiat primul cu o singură lovitură de pumnal, apoi îi traseră mai multe gloanţe în cap în clipa în care începuse să urle.

– Nabil!

Fratele lui geamăn, care era în bucătărie, avu timp să se arunce asupra armei MP 5. Îi primi pe asediatori cu o rafală lungă şi precisă. Cu spatele lipit de frigider, goli încărcătorul ca un animal hăituit. Fără să se gândească, fără să-i fie frică. Vechile reflexe îi reveneau acum: să ucidă sau să fie ucis. Zări corpuri prăbuşindu-se, dar în timp ce punea alt încărcător, o rafală trasă dintr-un pistol mare echipat cu amortizor îi zdrobi ţeasta.

Asediatorii cotrobăiră prin apartament. Îl descoperiră pe cel de-al patrulea frate, de paisprezece ani, lungit pe burtă sub pat. Unul dintre ei îl târî afară de un picior. Când a considerat că a ieşit destul de mult, îi tăie gâtul ca fratelui său dintr-o singură mişcare... După aceea, asediatorii plecară cum au venit, luându-şi morţii şi răniţii. Focurile de armă îi alertaseră pe vecini, însă nimeni nu a îndrăznit să intervină sau să telefoneze la poliţie.

* * *

Când Malko văzu ușa dată de perete, își dădu seama imediat că s-a întâmplat ceva. Sohbi îl trase înapoi.

– Nu vă duceți, așteptați!

Malko rămase pe palier în timp ce libanezul se duse să-și ia Kalașnikovul din mașină. Apoi intrară cu grijă în apartamentul fraților Maalouf, împiedicându-se mai întâi de cadavrul mezinului găsit sub pat de ucigași. Samir Maalouf zăcea pe spate, strângând pumnalul în mâna dreaptă. Restul apartamentului arăta ca o măcelărie... Chiar și câinele fusese împușcat în cap. Membrilor Hezbollah nu le-a trebuit mult timp ca să dea de urma fraților Maalouf; în Liban, nu era mare scofală. Mirosul fad al sângelui îi pătrunse până în gât. Malko se uita gânditor la acești oameni care au murit așa cum au trăit: în violență. Nu reușisă se înduioșeze de soarta fiului lui Imad Mughnieh și de aceea a tuturor morților din Sabra și Chatila...

Cine lovește cu sabia, de sabie piere...

– Să plecăm, îi zise lui Sohbi.

– E cel mai bun lucru, făcu libanezul cu vădită ușurare. Cu siguranță că vă caută și pe dumneavoastră. Dacă am fi fost aici...

Pe străduța îngustă era animația obișnuită. O luară pe bulevard și, în zece minute, Sohbi oprea în fața clădirii din strada Trabaud. Un bărbat instalat într-un fotoliu stătea la aer. Îl strigă pe Sohbi și schimbă câteva vorbe cu el. Șoferul se întoarse la Malko.

– Hussein Al Foukhar a trecut pe aici, îl anunță el. V-a căutat și i-a spus omului că deține informația pe care o vreți. Îl veți găsi în seara asta într-un bar din cartierul Zouk, *White House*.

Sohbi Jalloul urcă în clădire și, după câteva minute, se întoarse cu o geantă mare.

O luară pe drumul ce ducea la Ambasada americană. Pe bulevardul Amine-Gemayel, barajul armatei libaneze verifica toate mașinile. Le inspectară și lor portbagajul, iar Malko le spuse că merg la ambasadă. După mai multe telefoane, îi lăsară să plece. După ce parcurseră trei sute de metri, mașina lor fu înconjurată de gărzile ambasadei care păreau nervoase... Au fost nevoiți din nou să arate legitimațiile albe, apoi porțile masive cu grilaj se deschiseră în fața lor.

Vincent Faulkner îl întâmpină pe Malko pe peronul ambasadei pustii. Îi strânse mâna îndelung și îi spuse simplu:

– Mulțumesc.

– Frații Maalouf au fost omorâți acasă la ei, zise Malko, împreună cu frații lor mai mici.

Americanul făcu un gest de neputință.

– Au fost „câini de război". Aveau și ei mâinile pătate cu sânge, așa că nimeni nu le va plânge de milă.

Americanul tăcu câteva secunde, apoi spuse cu vocea gâtuită de emoție:

– Sunt sigur că a fost greu, dar trebuia s-o faceți. Nu vă puteți da seama ce a îndurat William Buckley. Ca să nu mai vorbim și despre alte lucruri. Mughnieh a fost un monstru, o mașină a urii. În seara asta veți primi recunoștința întregii agenții. Elicopterul trebuie să sosească într-un sfert de oră. Peste două ore, veți ajunge în Cipru, iar mâine, veți fi la castelul dumneavoastră.

– Apropo, v-ați documentat în privința diplomatului iranian din Damasc care se afla în post pe vremea răpirii lui William Buckley? Cel care a venit să-l interogheze la Baalbeck.

– Da, răspunse americanul. Am trecut la verificarea mărturiilor. Pe atunci, în Damasc se aflau diplomați iranieni; trei sunt în Iran, doi în Africa, patru au dispărut, iar doi sunt în Beirut. Le cunoaștem numele, dar nimeni nu știe dacă sunt cele bune și nu se știe cu precizie dacă iranianul despre care vorbiți era cu-adevărat diplomat. De ce?

– Poate că mai am o șansă să-l identific, zise Malko. Cu ajutorul lui Hussein Al Foukhar. Se pare că există o fotografie a lui.

– O fotografie!

Vincent Faulkner nu credea acest lucru. Îl luă pe Malko de braț și aproape că îl scuturâ.

– Ascultați ce vă spun! Ați făcut destul! Imad Mughnieh a murit. Nu vreau să rămâneți în Beirut nici o secundă în plus. Îndată ce cadavrul va fi descoperit, forțele Hezbollah se vor dezlănțui și mai tare. Ca să le domolească un pic, sirienii și libanezii le vor arunca un os... S-ar putea ca acel os să fiți tocmai dumneavoastră. Nu pot să vă mai asigur nici un fel de protecție. Toate ascunzătorile dumneavoastră sunt înconjurate. Dacă vă duceți la vreun hotel, libanezii vă vor da de gol. Și, în plus, *Schlomos*[1] vor fi încântați să vă facă o porcărie. Oare nu vă ajunge?

[1] *Evrei din Israel (n.t.)*

– Nu v-ar face plăcere să-l găsiți pe iranian pentru ca răzbunarea lui Buckley să fie totală?

Șeful Centralei CIA crezu că sare în sus.

– *For Christ' sake*, cum să nu? Mi-aș da și mâna dreaptă pentru asta. Dar nu vreau să vă trimit la un masacru.

Un huruit îi făcu să se întoarcă. Zăriră luminile de poziție ale elicopterului care se așeza pe platforma ambasadei.

– Ei, haideți să mergem, zise Vincent Faulkner.

– Nu plec, răspunse Malko liniștit.

Se simțea ca un jucător în fața unei mese de baccara care câștigă și care știe că va câștiga în continuare și mai mult, sau că va putea pierde totul. Această misiune l-a făcut să înfăptuiască un lucru pe care îl detesta: să ucidă cu sânge rece, nemaipunând la socoteală greșeala cu falsul Imad Mughnieh... Malko avea nevoie să se reabiliteze în fața lui însuși. Adică să-și pună propria viață în joc, precum un jucător care a avut prea mult noroc și se achită de datorie.

– *Bullshit!* explodă Vincent Faulkner. Haideți odată!

– Nu, mă întâlnesc peste două ore cu Hussein Al Foukhar. Împrăștiați zvonul că am plecat. Cu siguranță că libanezii au reperat elicopterul.

– Dar unde vă veți duce?

– Nu știu încă. Îl am pe Sohbi în care am încredere. Vreau să cercetez până în pânzele albe pista cu acest iranian. Dacă nu voi obține fotografia, mă veți ajuta să fug.

Vincent Faulkner îl măsură îndelung pe Malko, dar simți că nu va reuși să-l determine să se răzgândească.

– În regulă, zise el descurajat, *you are fucking crazy*[1].

Malko îl așteptă până când vorbi cu membrii echipajului. Vincent Faulkner reveni după zece minute, însă huruitul elicopterului care se ridica în aer îi acoperi vocea timp de câteva secunde.

– *You are on your own*[2], îi spuse el simplu. Dacă scăpați teafăr, vă promit cea mai frumoasă petrecere pe care ați avut-o vreodată. Acum, ce aș putea să mai fac pentru dumnea-voastră?

– Să vă rugați, răspunse Malko. Și să-mi faceți un mic hatâr.

---

[1] *Sunteți nebun de legat (n.a.)*

[2] *Sunteți pe cont propriu (n.a.)*

* * *

Sohbi Jalloul se opri în fața barului *White House*, în dreptul unei străduțe din cartierul Zouk. Plecase în mod ostentativ neînsoțit de nimeni din Ambasada Statelor Unite. Toți agenții din Moukhabarat care pândeau prin împrejurimi credeau că Malko se suise în elicopter.

Vincent Faulkner îl luase în Mercedesul lui blindat și cu geamurile atât de negre încât era imposibil să-i identifice cineva pe călători. Americanul se ducea în mod oficial la un cocteil organizat de banca Audi. Vehiculul coborâse în parcarea subterană, iar Malko se pierdu în mulțimea care număra mai mult de o sută de persoane, apoi se duse discret la Sohbi care îl aștepta puțin mai încolo pe bulevard, printre zecile de mașini parcate acolo pentru cocteil.

Malko împinse ușa barului *White House* și descoperi o atmosferă verde-albăstruie din cauza fumului gros. Tavanul era jos, muzica bubuia de se zguduiau pereții, niște mustăcioși eleganți, îmbrăcați în costume închise la culoare, și fete așezate ciorchine la mese. Vreo șase dintre ele, îmbrăcate țipător, dansau pe un ring împrejmuit cu sticlă. Pur și simplu, era un bar pentru târfe.

Nici una dintre ele nu părea libaneză. Erau blonde, foarte înalte și subțiri, cu ochi verzi, albaștri, în orice caz, foarte deschiși la culoare. Trecând pe lângă o masă, Malko auzi vorbind rusește. Erau niște animatoare din Europa răsăriteană, venite să se îmbogățească în Liban...

Îl zări pe Hussein Al Foukhar într-o boxă mai retrasă, înconjurat de trei fătpuri apetisante care se certau pe două sticle de șampanie. În timp ce se strecura la masa lui, observă o tipă într-adevăr bine făcută. Avea un chip admirabil, cu pomeți înalți, niște ochi imenși verzi, o expresie semeață, păr lung ce se revărsa peste umerii goi și o gură ce i-ar fi dat fiori și celui mai fanatic aiatolah. Purta o rochie argintie mulată pe corp și avea un piept extrem de generos. Stătea singură la masă, foarte țeapănă, cu o sticlă de Coca-Cola în față. Când Malko trecu pe lângă masa ei, privirea era ațintită în gol, ca și cum el nici nu ar exista.

Hussein Al Foukhar se ridică și îl sărută de trei ori, după obiceiul libanez.

– Nu credeam că o să mai veniți, zise el simplu.

– De ce?

Libanezul luă sticla de Moët și umplu o cupă pe care i-o întinse lui Malko.

– Pentru că, în Beirut, vă caută o grămadă de oameni care vor să vă omoare. Iar eu nu voi paria nici măcar o mie de lire libaneze pe pielea dumneavoastră.

Capitolul XIX

Hussein Al Foukhar își pierduse aerul lui jovial obișnuit și îl sfredelea pe Malko cu o privire serioasă. Cele trei animatoare își vedeau de treaba lor sporovăind cu un surâs rece pe buze, fără să înțeleagă o iotă.

– De unde știți că vor să mă omoare? îl întrebă Malko.

Înainte de a răspunde, libanezul își turnă un strop de Moët aromat:

– Membrii Hezbollah m-au contactat reproșându-mi că v-am „răscumpărat" la Bekaa. A trebuit să jur pe Allah că dumneavoastră ați solicitat sprijinul meu. Șeicul Hadj Naim Kassiz are toate motivele să fie împotriva dumneavoastră, căci el răspundea de siguranța lui Imad Mughnieh. În plus, lovitura adusă organizației a reușit să-i stârbească din autoritate. A promis o recompensă de douăzeci de mii de dolari aceluia care vă dă de urmă.

Într-un oraș în care salariul mediu este de o sută de dolari, acest prilej ar putea descoperi la oameni noi vocații...

– În mod oficial, sunt plecat din Beirut, observă Malko. Mai devreme sau mai târziu, libanezii ori sirienii îi vor pune la curent cu acest lucru.

– Membrii Hezbollah nu sunt ușor de păcălit. Sunt în stare să ghicească un vicleșug, fiindcă ei înșiși sunt vicleni. Au pus în gardă toți informatorii pe care îi au prin hoteluri și care îi filează pe toți oamenii cu care ați fost în contact. Sunt sigur că îl supraveghează pe Sohbi Jalloul sau locuința lui.

– Și pe dumneavoastră?

– De la Baalbeck am fost urmărit de un Mercedes alb. Când am ieșit, mi-am lăsat mașina la locul ei și m-am strecurat prin

garajul subteran. După aceea, am luat un taxi. Știți oare ce a putut declanșa atacul de la spitalul Profetul-Atotputernic? Oamenii din serviciul de securitate al grupării Hezbollah au luat ostatici niște angajați și amenință că îi vor omorî dacă nu-l găsesc pe Imad Mughnieh în viață.

– Sunt puține șanse, zise Malko sobru. Nu vor întârzia să-i găsească trupul, dacă nu cumva au făcut-o deja...

Hussein Al Foukhar îl privi cu oarecare admirație. Pe podium, două blondine deșirate se străduiau să execute o parodie de dans oriental, destinat mai cu seamă masculilor singuratici din barul *White House*.

– Și vă mai aflați încă în Beirut! exclamă Hussein Al Foukhar. Americanii sunt nebuni! Nu au pregătit și ei o rută ca să vă poată scoate din țară împreună cu cei care v-au ajutat?

– Ba da, recunoscu Malko, însă pentru frații Maalouf este prea târziu; în urmă cu câteva ore le-au tăiat gâtul, lor și celor doi frați mai mici care nu aveau nici o legătură cu afacerea noastră.

Hussein clătină din cap.

– La noi, în Liban, cam așa stau lucrurile. Când este vorba de vreo răzbunare, tradiția le cere să ucidă toată familia.

Malko se gândea la Ahmad, băiatul în vârstă de zece anișori al lui Imad Mughnieh, căruia i-au tăiat gâtul în spital. Era clar că acesta nu urmărise să-și răzbune tatăl. La Beirut, Drepturile Omului se soldau cu o sfântă lovitură. La rândul lui, își muie buzele în șampania călduță, cu privirea irezistibil atrasă de blonda cu trup de statuie care stătea singură la masă. Gura imensă, cărnoasă și roșie, atrăgea privirile precum un far. În timp ce o admira, ea se ridică și se duse la bar. Lui Malko îi fu lesne să constate că trupul se potrivea de minune cu figura. Avea umeri largi, spatele lung, terminându-se cu o talie de viespe ce punea în evidență bazinul rotund și cambrat. Era o adevărată bombă senzuală. Oare ce căuta ea în acest local ordinar? Vocea lui Hussein Al Foukhar îl smulse din reverie.

– Dar *dumneavoastră* de ce ați rămas?

– Din cauza dumitale, răspunse Malko. Mi-ați lăsat un mesaj în legătură cu fotografia diplomatului iranian.

Hussein o îndepărtă pe una dintre animatoare care reușise să-și strecoare mâna în buzunarul pantalonilor și oftă:

– Este adevărat. Încă nu știam cum s-au dezlănțuit membrii Hezbollah în Beirut.

– Aveți fotografia?

– L-am identificat pe cel care o are cu ajutorul prietenilor mei Hezbollah din Baalbeck. Este un băiat pe care îl cheamă Jamal.

– Unde se află?

– La Nabatiyeh, la șaptezeci și trei de kilometri, la nord de Beirut, la marginea zonei tampon cu Israelul. Membrii Hezbollah hărțuiesc Galileea chiar de acolo, iar israelienii ripostează cu artileria și cu avioanele de luptă.

– De ce deține el fotografia?

– Pentru că în ea este și prietenul său cel mai bun, Sleiman. Acesta a făcut parte dintr-un comando sinucigaș care s-a repezit cu o mașină burdușită cu explozibil asupra unui convoi israelian. Înainte de a se duce la moarte, i-a trimis prietenului său o scrisoare însoțită de această fotografie. Știu de la prietenii lui că Jamal păstrează întotdeauna fotografia la el...

Iată cine simplifica situația...

– Aveți vreo idee cum am putea pune mâna pe fotografie? îl întrebă Malko.

Hussein Al Foukhar ridică ochii la cer.

– N-am nici cea mai vagă idee. Ar trebui să improvizăm ceva... Acolo e periculos din cauza războiului, iar oamenii sunt tare agasați...

– Dar sunteți sigur că iranianul este în fotografie?

– Absolut. Chiar voia s-o decupeze ca să rămână numai prietenul lui în ea.

– Ce sugestie îmi dați?

Hussein Al Foukhar ezită puțin.

– Mă gândeam să vă duc acolo mâine dimineață. Sunt singura persoană care se poate apropia de băiat fără să trezească bănuieli.

– Cum așa?

– Sunt deputat de Baalbeck. Este normal să mă interesez

de alegătorii mei. În caz că e nevoie, pot să explic prezența dumneavoastră.

– Deci trebuie să rămân viu până mâine dimineață, zise Malko, mai în glumă, mai în serios...

– Aș putea să vă găzduiesc eu, îi sugeră libanezul, însă riscăm puțin. Mai gândiți-vă. Trebuie să fim atenți și cu sirienii. Au închis ochii atunci când l-ați ucis pe Imad Mughnieh fiindcă vor să se pună bine cu americanii, firește, dar acum, vor să-i perie pe membrii Hezbollah ajutându-i să vă prindă pe dumneavoastră...

Doar se afla în Orient. Toate aliațele erau cu dus-întors. Brusc, Malko se întrebă dacă Hussein Al Foukhar nu făcea și el parte din acest joc periculos. Dacă va fi cazul, nici nu o va afla prea târziu. Avea o problemă acută și imediată: să rămână în viață până a doua zi... Ca să-și mai limpezească creierul, o întrebă pe vecina lui în rusește:

– Cine este fata care stă singură la masa de colo?

Mirată că vorbește în limba ei, animatoarea îi răspunse fără întârziere:

– Este Natalia Nabilova, o ucraineană care a ieșit Miss Ucraina anul trecut. Băiatul de care s-a îndrăgostit a determinat-o să semneze un contract în Beirut păcălind-o că este vorba de o prezentare de modă... El s-a ales cu o sută de mii de ruble. Când și-a dat seama de realitate, era prea târziu. Șmecherii de prin partea locului îi luaseră pașaportul. Nu are bani și nu poate să plece din Beirut. Ca să mănânce, este obligată să vină aici în fiecare seară, dar îi refuză pe toți clienții. E foarte dură... Deocamdată, patronul o lasă în pace pentru că e frumoasă, dar nu se va termina cu bine... Vrei s-o cunoști?

– Dacă s-ar putea.

Se ridică și se duse la masa unde ședea ucraineana, dar se întoarse necăjită.

– Natalia nu vrea să vină, zice să te duci tu...

Malko se ridică fără să mai aștepte și se îndreptă spre masa la care stătea Miss Ucraina. Aceasta îl învălui într-o privire de gheață. De aproape era și mai frumoasă, cu imensii ei ochi violeți, cu nasul micuț și gura mare. Pieptul somptuos tresări mai mult când îi zise lui Malko în rusește:

– Dacă ești la fel ca porcii ăștia și dacă ai chef să ți-o freci de coapsele mele, du-te imediat la masa ta!

Un amărât de chelner destupase deja o sticlă de Dom Pérignon, care costa o avere. Malko umplu două cupe și îi întinse fetei una.

– Pentru frumusețea ta, Natalia! Sper că vei ajunge cu bine la Kiev.

Ea nu-și descreți nici măcar un pic fruntea, ci dădu dintr-o dată șampania pe gât, și privea întruna în gol. Malko încercă să înfiripeze un dialog, dar ea îi răspundea monosilabic... Într-adevăr, frumusețea ei îți tăia răsuflarea... El îi turnă din nou șampanie, iar ea o bău ca un automat. Imediat ce simți privirea lui Malko ațintită asupra ei, trupul ei deveni țeapăn. La a cincea cupă de șampanie, ea îi zise:

– Nu ești rus?

– Sunt austriac, răspunse Malko.

În sfârșit, ea întoarse capul spre el, iar acesta îi înfruntă ochii violet.

– Dacă nu vrei să te culci cu mine, de ce ești aici? Numai porcii vin la masa mea...

Malko nu avea chef să-i răspundă. Hussein Al Foukhar îi făcea semne. Se duse la masa lui. Libanezul era gata să explodeze, cu mâna băgată până la cot în decolteul vecinei sale.

– Încerc să vă duc la mine acasă. Bineînțeles că și pe fată.

Puse un pumn de bancnote pe masă, iar Malko avu timp în trecere să-i sărute mâna Nataliei Nabilova. I se păru că îl privește cu alți ochi. Afară, aerul era călduț încă.

– Spuneți-i lui Sohbi să se întoarcă acasă și să fie atent, îi sugeră Hussein Al Foukhar.

Se urcă la volanul BMW-ului negru, iar animatoarea se strecură imediat lângă el, hotărâtă să-l mențină sub presiune. Drumul nu era circulat și, datorită legitimației de deputat, trecu prin baraje aproape fără să încetinească. După un sfert de oră, ajunseră în Beirutul de Vest, în cartierul unde locuia prim-ministrul Rafik Hariri. Hussein Al Foukhar o luă pe un drum ce ducea spre cornișa Mazra. Deodată, îi zise lui Malko:

– Culcați-vă repede pe banchetă!

Malko se și aruncă. Mașina încetini, iar după două sute de metri, viră pe o alee întunecată și se opri.

– Chiar în fața casei stă un vânzător ambulant de casete, îi explică libanezul. Cu siguranță că e un *jaissous*[1] pus de membrii Hezbollah. Folosesc frecvent acest sistem. Nu pot să vă duc la mine. Ce aveți de gând să faceți?

– Ați putea să-mi lăsați mașina dumneavoastră?

Hussein Al Foukhar ezită puțin.

– Da, cobor până la cornișă, apoi iau un taxi din față de la *Nasr*. Și după aceea?

– La ce oră credeți că am putea porni spre Nabatiyeh?

– Pe la opt.

– Unde ne întâlnim?

Libanezul se gândi rapid.

– În centrul comercial Gefinor, în fața Librăriei internaționale. Voi lua un taxi din partea cealaltă și voi traversa. Astfel, dacă sunt urmărit...

– Perfect, zise Malko.

După cinci minute, se urcă la volanul BMW-ului și se îndreptă către est, de-a lungul cornișei animate încă la ora aceea. Nu putea să se învârtă toată noaptea prin Beirut, nici să se ducă la un hotel, nici să doarmă în mașină. Riscul de a fi surprins de o patrulă din armata Moukhabarat-ului era prea mare. Firește, s-ar fi putut întoarce la ambasadă, dar risca prea mult să fie interceptat de armata libaneză. Nu îi rămânea decât o singură soluție.

* * *

Barul *White House* mai era și la ora aceea pe jumătate plin. Malko o căută din priviri pe Natalia Nabilova. Nu se mișcase, iar sticla de șampanie Dom Pérignon era răsturnată cu fundul în sus în frapieră. Când îl zări apropiindu-se de masa ei, ridică privirea.

– Credeam că ai plecat ...

Un chelner aplecat până la pământ, cu un rânjet impertinent pe buze pusese deja altă sticlă de șampanie pe masă. După ce umplu cupele, Malko o ridică pe a sa.

---

[1] *Spion (n.a.)*

– Pentru plecarea ta din Beirut, Natalia !

Avu senzația că îi va arunca șampania în cap. Ochii violet se întunecară și îi trânti:

– *Ne pizdi*[1] ! N-am pașaport și nici dolari.

– Astea sunt lucruri ușor de găsit, zise Malko.

Ea îi aruncă o privire și mai neagră. Sânii ei minunați palpitară de furie.

– Ești mai rău decât ceilalți. Vrei să te culci cu mine făcându-mi promisiuni...

Ea goli dintr-o dată trei pahare de Dom Pérignon unul după altul. Privirea îi era și mai tulbure decât acum două ore. Malko o lăsă să se liniștească, bău împreună cu ea, apoi o întrebă:

– De ce ai chef acum?

– De-o înghețată, făcu ea aproape fără să stea pe gânduri. De o porție zdravănă de înghețată bună, așa ca pe la noi.

– Foarte bine, haide !

– Nu pot să plec decât atunci când se închide, cel puțin peste două ore.

– Aranjez eu asta, îi promise Malko.

Se ridică și se îndreptă spre mustăciosul care îi alesese masa.

– Plec împreună cu fata, zise el. Cât face ?

– O sută de dolari, răspunse celălalt.

Malko pregătise deja bancnota, apoi se întoarse la masă și o luă pe Natalia de mână.

– Vino !

Lăsă încă o sută de dolari pentru șampanie și ieșiră din bar. Îi deschise portiera Nataliei și el se urcă la volan.

– Tu o să mă conduci, spuse el, eu nu știu unde este înghețată în Beirut la ora asta.

– Știu eu, cobori spre Djaidé.

După un sfert de oră, opriră în fața unei cofetării unde se servea și ceai și care mai era deschisă. Natalia făcu senzație cu rochia ei lungă, foarte decoltată. Ea comandă o înghețată enormă din care gusta cu senzualitatea unei feline. Din când în când, se uita la Malko pe sub pleoape, ca și când i-ar fi cerut aprobarea.

---

[1] *Nu te prosti ! (n.a.)*

După înghețată, i se făcu poftă de un Cointreau cu gheață și cu lămâie verde, bineînțeles. Cu ajutorul alcoolului, deveni mai volubilă. La urmă căscă și zise:

– E târziu, mă duci acasă ?

Era un moment dificil, căci cofetăria se închidea. După ce se suiră în BMW, Malko se aplecă spre ucraineană.

– Natalia, vreau să-ți fac o propunere.

– Ești un porc la fel ca ceilalți ! izbucni ea.

Pusese deja mâna pe portieră, gata să sară din mașină.

– Nu, zise el, e o propunere cinstită. Trebuie să dorm la tine, nu cu tine, îți dau o mie de dolari pentru bilet și te ajut să pleci din Liban.

– Fără pașaport ?

– Fără.

De data asta nu se repezi le el să-i scoată ochii.

– Ești polițai? îl întrebă ea simplu. Sau hoț? Ai probleme?

Nu era cazul s-o mintă.

– Nu sunt polițai, dar am probleme. Sunt căutat. Vor să mă omoare, spuse Malko.

Ea clătină din cap dusă pe gânduri.

– Ei, ce zici ?

Ea întinse mâna deschisă.

– Dă-mi mia de dolari.

Malko scoase un teanc de bancnote de o sută și numără zece, pe care ea le luă și le îndesă în poșetă.

– Cum facem să plec ?

– Vin mâine să te iau de la *White House*, dar nu trebuie să vorbești cu nimeni, altfel te vor omorî și pe tine.

Ea dădu din cap afirmativ și spuse:

– Nu mă lua drept proastă, dacă vrei să mă violezi, e vai și amar de tine.

– Nu vreau să te violez, o asigură Malko.

Porni îndrumat de ea spre cartierul Zouk, iar după câteva minute, opri în fața unei clădiri moderne cu o farmacie la parter. Malko o urmă pe Natalia pe o scară îngustă, apoi într-o cămăruță sufocantă cu un pătuc de optzeci de centimetri... Natalia aruncă poșeta pe el și se întoarse către Malko cu un surâs aproape copilăros.

– Ești drăguț, zise ea, e multă vreme de când nu am băut șampanie liniștită și nu am mâncat o înghețată atât de bună.

Înaintă spre el, îi trecu un braț în jurul gâtului și îl sărută pe gură în stil rusesc, nedeschizând buzele. Își strivi pieptul impunător de al lui, iar Malko își spuse că acest lucru semăna cu supliciul lui Tantal... Din fericire, ea se desprinse de el și se întoarse, lăsând să se vadă despicătura din spate.

– Ajută-mă.

Rochia căzu la pământ formând o moviliță. Pe dedesubt nu avea decât un slip din dantelă albă.

Susținând cu mâna sânii imenși, se întinse în pat, iar Malko se întrebă dacă nu cumva își va petrece toată noaptea stând în picioare... Bătători patul în porțiunea de lângă ea.

– Vino să stai aici. După ce adorm eu, te întinzi și tu.

Malko se supuse. Privirea violet se așeză pe el și Natalia îi zise cu o voce mai blândă:

– Aici n-a venit niciodată vreun bărbat.

– Drăguț din partea ta că m-ai primit.

Îi era greu să rămână stană de piatră lângă o femeie apetisantă cu voce de fetiță. Deodată, crezu că nu a auzit bine.

– Mângâie-mi sânii, mă ajută să adorm, suspină Natalia.

Având în vedere volumul, erau incredibil de fermi. Aveau formă de pară cu floarea mare și sfârcuri lungi și groase ca niște capete de creioane. Malko atinse ușor cu degetele pielea mătăsoasă și îi masă cu mișcări circulare.

Natalia închise ochii. Continuă și simți sub degete pielea și mai fermă, vârfurile se ridicară în sus, abdomenul se arcui, iar ea respira din ce în ce mai repede. Nu prezenta deloc simptomele unei persoane care e gata să adoarmă... Malko își continua masajul, atingând uneori sfârcurile, făcând-o pe Natalia să tresară. Nici nu mai simțea aerul jilav și sufocant din odăiță. Avea nevoie de o voință de fier ca să nu încalce pactul făcut de ei.

Încetul cu încetul, Natalia se destinse. Din gura ei cărnoasă ieșea un soi de gângurit. Coapsele, strânse până atunci zdravăn, începeau să se desfacă ușurel, iar mâna dreaptă alunecă în slip și, după mișcările degetelor, Malko ghici că se mângâie.

Se simți extrem de excitat. A fost mai rău când ea a deschis ochii. Pupilele violet aproape că se dădeau peste cap, iar buza de sus se răsfrânse într-un rictus senzual. Nu zise nimic, ci îl prinse cu mâna de ceafă și îl atrase spre ea. De data asta, buzele nu mai rămăseseră închise. Rapid, limba ei se juca abil cu a lui. Malko se îndârji și puse mâna pe mâna fetei care și-o retrase imediat. Fără să-i scoată lenjeria intimă, el continuă ceea ce începuse ea, încât, după câteva clipe, Natalia se arcui pradă unui orgasm violent.

– Ticălosule ! șopti ea, m-ai făcut să te doresc.

Își înălță coapsele lungi ca să-i scoată mai ușor slipul, și se lăsă pe pat. Ridicată într-un cot, îl privea pe Malko în timp ce termina să se dezbrace, cu ochii țintă pe sexul în erecție. În mod clar, era singurul lucru care o interesa. Crezu că nu mai poate de fericire atunci când ea îl prinse în gură, cu ochii fixați întruna pe el. Era visul neîmplinit al tuturor clienților de la *White House*... Dar felația pe care i-o administra nu avea darul să-i producă lui plăcere, ci numai și numai ei. În loc să-l lase să se răspândească în gura ei, fata se ridică, îl determină să se întindă pe spate și îl încălecă trufașă; cu măiestrie, îl ghidă spre intrare și se năpusti asupra lui.

Malko avu senzația că mădularul îi fu înghițit de o mănușă strâmtă și călduroasă. Cu capul dat pe spate, Natalia slobozi un țipăt răgușit și începu să se balanseze cu furie înainte și înapoi. Semăna cu o iapă cu coama în vânt. El îi prinse sânii în căușul palmelor și îi apăsă, sporindu-i și mai mult plăcerea. Cu gura căscată, Natalia se adăpa la izvorul plăcerii. Ea ajunse foarte repede la orgasm, apoi se lăsă pe pieptul lui Malko cu un țipăt ascuțit.

El nu terminase încă. Se desprinse și contemplă trupul plinuț, bazinul proeminent, coapsele lungi și cărnoase. Natalia mârâi puțin când o răsturnă, lungindu-se pe spatele ei și strecură sexul tare între coapse. Fu nevoit s-o ridice puțin ca să o poată poseda în acest fel, dezlănțuindu-se cu furie, cu mâinile încleștate pe pulpele în formă de amforă. Dar Natalia îi scăpă și se întoarse.

– Nu-mi place așa! Nu suntem animale. Vreau să te văd.

El o poseda din nou, afundându-se în ea cât putu de mult. Ochii violet nu-l slăbeau o clipă. Natalia își îndoi picioarele, ca

el să pătrundă și mai tare, iar ea juisă în același timp cu el. Avea sânii umflați și sfârcurile dure ca lemnul.

– Acum vreau să dorm, zise ea pe un ton hotărât.

După două ore, ea se năpusti asupra lui, iar gura îi acapară sexul. Apoi îl călări. Era clar că aceasta era poziția ei preferată. Pe la cinci dimineața, avură iarăși o partidă de sex, după care Natalia oftă extenuată:

– E bine să mai faci dragoste. Amantul meu Boris avea douăzeci și doi de ani. Mă regula de șase ori la rând.

– O să te întâlnești cu el? o întrebă Malko.

Ea scuipă furioasă.

– Cu sfrijitul ăla! O să-i smulg boașele și-o să mi le înșir la gât ca pe mărgele. De ce pleci așa devreme?

– Trebuie.

– Chiar o să vii diseară să mă iei?

– *Inch' Allah!* făcu Malko. Dacă nu voi veni, să știi că am pățit ceva rău.

* * *

Malko nu se opri de zece minute în fața Librăriei internaționale, că Hussein Al Foukhar și apăru din centrul comercial Gefinor. Era opt și cinci. Libanezul se urcă la volan și se îndreptă spre cornișă. Malko o lăsase pe Natalia dormind. Nu se trezise nici când plecase.

– Unde ați dormit astă-noapte? îl întrebă Hussein Al Foukhar.

Malko îi spuse, iar libanezul îi zâmbi complice.

– Tuturor clienților de la *White House* le curg balele după ea! Dar nu s-a culcat niciodată cu nimeni. Bine că nu v-ați dus la hotel. Priviți.

Îi întinse un teanc de ziare. *L'Orient-Le Jour, Al Nahr, Al Ahad*, cotidianul grupării Hezbollah. O fotografie imensă înfățișându-l pe Imad Mughnieh ocupa aproape în întregime prima pagină, iar altele mai mici cu spitalul Profetul-Atotputernic, și un șir lung de bărboși și de mola. Hussein Al Foukhar traduse pentru Malko:

– În mod oficial, acțiunea le este atribuită israelienilor; susțin că un comando a reușit să se infiltreze la Beirut, iar membrii lui sunt căutați în continuare. Adică este vorba despre

dumneavoastră. Autoritățile libaneze au promis să facă tot ce le stă în putință ca să vă aresteze; la fel și sirienii. Încearcă să-și unească forțele.

– În dimineața asta ați fost urmărit?

– Da. Vânzătorul ambulant de casete și o mașină care m-a urmărit până în centrul Gefinor. Au țesut o adevărată pânză de păianjen.

Se apropiau de un baraj al armatei libaneze. Hussein Al Foukhar încetini, îi zâmbi cu prietenie soldatului și îi arătă legitimația rezervată parlamentarilor pusă pe parbriz. Soldatul îl salută și îi făcu semn să treacă.

Traversară astfel trei baraje, apoi o luară pe drumul ce ducea la Tyr. Hussein Al Foukhar se întoarse surâzător către Malko.

– Nabatiyeh este *ultimul* loc unde vor veni să vă caute...

– Și acolo?

– Am cerut permisiunea Cartierului General al grupării Hezbollah din Beirut ca să merg acolo. Au fost încântați. Nu cred că o să avem probleme, căci mă cunosc.

– Dar eu?

– Sunteți sub protecția mea, le voi spune că sunteți ziarist și că faceți un reportaj despre lupta forțelor Hezbollah. Le place tare mult acest lucru. Dacă se vor ivi probleme, le voi spune că m-ați mințit.

– Nu riscăm să întâlnim la Bekaa membri Hezbollah care *știu* că noi ne cunoaștem?

– Nu, fiindcă eu cunosc mulți străini. Poate să fie pur și simplu o confuzie.

Continuară să meargă de-a lungul drumului de coastă, întretăiat din loc în loc de sate, mărginite în mare parte de case dărâmate. La doi kilometri după ce trecură de Saïda, Hussein Al Foukhar viră la stânga, urcând pe colinele golașe presărate cu case dinamitate și cu sate părăsite. În regiunea aceasta se dădeau lupte de ani de zile. Puțin mai relaxat, libanezul frână dinaintea unui baraj sirian. Plecară din nou la drum.

– Nu suntem prea departe de front, îi spuse Hussein. Sunt irascibili. Sirienilor nu le place să vină ziariștii pe aici și să umble hai-hui, de frică să nu le facă vreo porcărie membrii Hezbollah.

Mai trecură de încă trei baraje, două libaneze și unul sirian, apoi Hussein Al Foukhar îi arătă lui Malko o îngrămădire de clădiri cu nelipsitele turnuri din beton ce străjuiau căsuțele pătrate înghesuite pe coline.

– Iată Nabatiyeh-ul! Ne aflăm la douăzeci de kilometri de Israel.

Orașul era la patru sute de metri altitudine și aerul era mult mai curat. La câteva sute de metri, zăriră un punct de control împrejmuit cu sârmă ghimpată și cu pneuri puse unele peste altele. De o parte și de alta a drumului, două blocuri pe care flutura steagul forțelor Hezbollah adăposteau mai multe mitraliere grele. Portretele lui Khomeyni și ale șeicului Abbas Moussaoui erau afișate peste tot. Hussein Al Foukhar opri BMW-ul care fu înconjurat pe dată de numeroși tineri Hezbollah, cu bărbi crescute de trei zile.

– *M'sakar!*[1] strigă unul dintre ei, făcându-le semn să se întoarcă din drum.

Ceilalți se uitau la Malko cu un aer bănuitor. Surâzător, Hussein Al Foukhar începu să dialogheze cu ei, explicându-le cine era și ce voia să facă, prezentându-l pe Malko un ziarist neamț care simpatiza cu cauza forțelor Hezbollah. Cuvântul „neamț" mai destinse un pic atmosfera. Pentru membrii Hezbollah nemții, care omorâseră milioane de evrei, nu puteau fi decât simpatici...

Unul dintre ei se duse să telefoneze. Se întoarse zâmbitor după câteva minute și le făcu semn celorlalți să ridice bariera. Pe urmă deschise portiera și se așeză în spate.

– Vine cu noi la Nabatiyeh, spuse Hussein, la cazarma unde se află Jamal.

Tânărul Hezbollah din spatele lor începu discuția cerându-le o țigară, apoi continuă volubil arătându-le cerul.

– Îi este teamă de bombardamentele israelienilor, spuse Hussein. Astă-noapte au trimis mai multe rachete Katiușa asupra Galileei, iar acum le e frică de riposta israeliană.

Îi arătă lui Malko linia formată de niște creste aride, la mai puțin de zece kilometri.

– De acolo începe zona ocupată de Israel și de aliații ei. Soldații Hezbollah pătrund mereu acolo, dar sunt omorâți.

---

[1] *Pe aici nu se trece! (n.a.)*

Se întâlniră cu mai multe vehicule blindate pline cu bărboşi înarmaţi până în dinţi. Semăna puţin cu războiul din Spania, un fel de iluzie plină de lirism. Imediat apărură poziţiile DCA[1]. Pe acoperişuri se zăreau tunurile cu câte patru ţevi, apărate de saci cu nisip. Peste tot, soldaţii Hezbollah înarmaţi se amestecau cu populaţia civilă. Toate femeile purtau *hijab*. Un Jeep al Naţiunilor Unite cobora panta claxonând. Ajunseră, în sfârşit, în faţa unui grilaj, dublat de saci cu nisip.

– Este fosta şcoală transformată acum în cazarmă, spuse Hussein Al Foukhar. Cazarma Moussa Sadr.

Îi întâmpină o namilă de mola înveşmântat în negru, cu ochelari cu lentile groase şi un turban negru pe cap. Era semeţ! Îl sărută pe Hussein Al Foukhar, iar lui Malko îi strânse mâna cu un gest rece şi distant. Aici se afla printre credincioşi... Îi duse apoi într-o încăpere micuţă, cu pereţii acoperiţi de inscripţii în arabă, cea mai mare parte fiind decorată cu un steag american ale cărui stele de origine fuseseră înlocuite cu cele evreieşti...

Li se servi obişnuita cafea turcească. Discuţia se purtă în arabă, Malko neputând să o urmărească, dar atmosfera părea mai degrabă calmă. În fine, mola se ridică şi dispăru.

– S-a dus să-l aducă pe Jamal, îi zise Hussein Al Foukhar.

Aşteptară zece minute, după care un tânăr Hezbollah, cu barbă şi el, cu ochi foarte afundaţi în orbite, veni în goană. Hussein Al Foukhar se ridică şi îl primi cu gesturi de iubire sinceră. Se întoarse spre Malko.

– I-am spus că am adus de la Baalbeck daruri pentru toţi combatanţii din oraşul meu. Îi voi vorbi despre prietenul lui.

Reluă discuţia în arabă. Chipul tânărului se întunecă, iar privirea se umplu de o tristeţe adâncă. La sfârşit, Hussein îi traduse lui Malko.

– I-am explicat că sunteţi un ziarist care admiră mult sacrificiul martirilor. E de acord să vă arate scrisoarea lăsată de prietenul său.

– Şi fotografia?

– Fotografia este împreună cu scrisoarea. Vă rog să fiţi atent. Dacă li se pare ceva în neregulă ne vor decima pe amândoi...

---

[1] *Apărare antiaeriană (n.t.)*

Un camion pe a cărui platformă fusese montat un afet cu patru mitraliere intră în trombă în cazarmă, învăluit de un nor de praf, iar servanții săriră jos extenuați. Imediat, duseră un rănit în fundul curții.

Jamal scoase din buzunar portofelul din plastic și luă o foaie de hârtie împăturită și o fotografie. Îi întinse lui Malko fotografia, iar lui Hussein scrisoarea. Pe hârtia cu colțurile tocite, Malko zări un alt tânăr Hezbollah, iar în spatele acestuia, un bărbat, înalt, care cobora dintr-un Mercedes. Se vedea foarte clar. Era iranianul pe care îl căuta.

Capitolul XX

Malko schimbă o privire cu Hussein Al Foukhar care era gata să intre în pământ. Acesta desfăcu scrisoarea și începu să traducă pe un ton solemn.

– În numele lui Allah cel milostiv. Atotputernicul a grăit astfel: „Nu îi considerați morți pe aceia care au fost uciși din voința Domnului, căci sunt vii în preajma lui Dumnezeu, și bogați cu avuțiile Lui". Dragul meu prieten Jamal, te rog să nu mă jelești, nu ai știi să plângi un martir, căci lacrimile l-ar arde atunci când martirul va fi mire etern. Dacă îmi veți găsi cadavrul și veți dori să mă îngropați, aș vrea să fie la *Rawdat Chahidayn*[1], într-un mormânt separat. Căci voi întreprinde o operațiune împotriva dușmanului israelian din sudul Libanului. Am fost ales ca s-o îndeplinesc totodată ca pe o datorie religioasă și de suflet, nu dintr-un sentimentalism fără rost, nici din deznădejdea de a trăi, căci știu bine că lehamitea pentru viață este o crimă de neiertat. Îți cer, deci, să iei în seamă operațiunea mea așa cum se cuvine. Prietenul tău Seliman Fahs, 12 mai 1986.

Hussein Al Foukhar își termină lectura cu vocea sugrumată de emoție. Tânărul Hezbollah se uita la cei doi bărbați cu o infinită tristețe. Dar Malko știa că l-ar fi ucis pe loc dacă ar fi aflat cine era. Se găsea în punctul de contact dintre două civilizații opuse, fiecare dintre ele fiind supusă logicii ei îngrozitoare. Ce îi putea spune băiatului din fața lui ?

Jamal întinse mâna ca să ia fotografia de la Malko. El nu

[1] *Cimitirul martirilor din Beirut (n.a.)*

vedea cum ar reuși să i-o ia altfel decât să-l omoare pe loc, în mijlocul a două sute de soldați Hezbollah. Hussein Al Foukhar împături cu grijă scrisoarea și i-o întinse în timp ce îl întrebă ceva. Tânărul Hezbollah scutură energic din cap.

– L-am întrebat dacă ar putea să ne împrumute fotografia ca să facem o copie pentru articolul dumneavoastră. Dar nu vrea, traduse deputatul. Malko nu avu timp să-i răspundă. Un huruit asurzitor tulbură liniștea. Într-o fracțiune de secundă, soldații îndreptară armele spre cer, alergând în toate părțile, dând ordine. Era ca un adevărat furnicar înnebunit. Hussein Al Foukhar deveni palid.

– Israelienii!

Huruitul se amplifica. Imediat, tunul din mijlocul curții începu să scuipe foc pe cele patru țevi, într-un vacarm înfricoșător. Un tânăr Hezbollah se ivi și strigă ceva la Jamal care uită de fotografie și se năpusti cu Kalașnikovul în mână spre camionul oprit în curte. Hussein Al Foukhar țipă la Malko:

– Culcați-vă la pământ !

Malko abia avu timp să-l asculte. Într-o fracțiune de secundă, zări un avion de vânătoare cu steaua lui David pe el care zbura pe deasupra cazărmii la mică înălțime și bombele care se desprinseră de sub aripile lui. După câteva clipe, începu infernul. Bombele explodau pretutindeni în mii de bucățele secerându-i pe oamenii care alergau. Un perete din încăperea unde se aflau Malko și Hussein fu pulverizat într-un nor de ipsos. Din ziduri săreau bucăți de ciment. Camionul fu desprins de la sol și recăzu prefăcut într-o minge de flăcări, împreună cu toți servanții din jurul mitralierei.

Malko și Hussein se ridicară încă amețiți.

– Am scăpat ușor, oftă libanezul.

Malko nu lăsase fotografia din mână. Privirea îi alunecă asupra unui trup căzut în curte. Un fulger aproape că despărțise capul de restul corpului. Spatele era ciuruit de gloanțe. Jamal mai strângea încă în mâinile țepene Kalașnikovul.

Soldaţii Hezbollah alergau de colo-colo, blestemând cerul, trăgând în aer ca şi cum ar mai putea atinge avioanele de vânătoare israeliene care erau de mult timp departe. Mirosea a cauciuc ars, a benzină şi a carne de om friptă. Puţin mai încolo, izbucni un incendiu care degaja un fum gros şi negru. De ce s-au temut membrii Hezbollah nu au scăpat: de riposta israelienilor.

Malko puse fotografia în buzunar. Se pregăteau să se urce în BMW-ul neatins, afară doar de câteva gloanţe, când un mola cu turban negru se ivi mânios foc şi îl apostrofă pe Hussein Al Foukhar. Acesta se întoarse apoi spre Malko.

– Crede că sunteţi spion israelian! Că dumneavoastră aţi declanşat aceste represalii.

– Spuneţi-i că este ridicol...

– Nu-i cunoaşteţi ! Sunt în ultimul hal de paranoici. Iar dacă vă vor interoga serios, vor afla rapid cine sunteţi. În momentul de faţă este mult mai bine să fiţi un spion israelian...

Întors cu faţa către mola, îl apostrofă cu demnitate, însă celălalt nu păru să se liniştească. În final, deschise portiera maşinii şi îl invită înăuntru.

– I-am spus că mergem împreună la Cartierul General ca să dăm nişte explicaţii şi că nu avem nimic de ascuns.

– Este înarmat ?

– Nu, nu cred. Dar dacă îi asmute pe ceilalţi, e vai de capul nostru.

Hussein Al Foukhar se aşează la volan. În spate, mola îl fixa pe Malko ca pe diavolul în persoană. Străzile din Nabatiyeh erau presărate cu mormane de resturi de toate felurile şi străbătute în mare viteză de vehicule militare. Aviaţia israeliană lovise dur şi precis.

Conduşi de mola, ajunseră în faţa unei clădiri pătrate, care dispărea sub portretele imamilor bărboşi şi sub drapelele verzi, înconjurată de santinele cu un aer răutăcios. Afetul mitralierelor grele era suspendat pe acoperişul din tablă şi înconjurat de saci cu nisip. Trei soldaţi stăteau în faţa unei bariere lăsate. Îi făcură semn lui Hussein Al Foukhar să parcheze. Imediat, libanezul se întoarse şi îi spuse cu amabilitate soldatului mola:

– Coborâți. Trebuie să parchez.

Credinciosul mola coborî din mașină. Dar nu apucă să pună picioarele pe sol, că Hussein demară în trombă, virând grabnic pe o străduță ca să scape de reacția imediată a santinelelor. După mai multe curbe prin Nabatiyeh, se întoarse spre Malko cu trăsăturile încordate:

– Suntem obligați să trecem iarăși pe la punctul de control. Dacă pot comunica prin radio cu Cartierul General, suntem pierduți...

Nu mai schimbară nici un cuvânt până ce ajunseră la baraj. Imediat, doi soldați se așezară de-a curmezișul în mijlocul drumului. Hussein Al Foukhar lăsă jos geamul din dreptul lui și le strigă ceva. Se dădură cu un salt înapoi, ca și cum i-ar fi mușcat o tarantulă, și o zbughiră pe drumul pustiu.

– Ce le-ați zis? îl întrebă Malko după ce ajunseră mai departe.

– Că se întorc israelienii...

În timp ce mergeau, Malko se uită din nou la fotografie. Iranianul se distingea foarte clar. Dacă o mărea, putea să-l identifice foarte ușor. Ațipi, toropit de căldură și de monotonia drumului îngust și plin de praf, străbătut de numeroase camioane sau întrerupt de baraje. Când se trezi, se aflau la intrarea în Beirut. Al Foukhar îi zâmbi complice.

– Allah i-a trimis pe israelieni astăzi. Fără ei, nu ați fi obținut niciodată fotografia. Ce vreți să faceți acum ?

Nu prea avea de ales. Malko își jucase destul pielea la ruleta rusă.

– Să mă duc la Ambasada americană, răspunse el. Credeți că veți putea trece de barajele armatei libaneze ?

Hussein Al Foukhar se strâmbă.

– Aș prefera să nu-mi asum riscul.

– Bine, zise Malko. Imediat ce ajungem în Ashrafieh, îl voi chema pe Faulkner să mă ia.

Trecuse de-abia de ora unsprezece. Șeful Centralei CIA trebuia să fie la birou. Se opriră în fața unei băcănii din

Ashrafieh, iar vânzătorul le puse la dispoziție telefonul. Malko îl găsi foarte repede pe Vincent Faulkner. Acesta din urmă asculta în mod sigur în receptor, iar Malko se mulțumi să-i spună:

– Totul a mers bine. Puteți să veniți să mă luați din locul unde ne-am întâlnit ultima oară ?

– Vin, făcu americanul fără nici un comentariu.

Plecară fără grabă spre Jounieh. Ajunseră acolo cu câteva minute înaintea unei coloane compuse dintr-un Mercedes și două Range Rover ticsite cu gărzi ale ambasadei. Hussein Al Foukhar îi întinse mâna lui Malko.

– *Allah maak !* Mă bucur că v-am putut fi de folos.

– Dumneavoastră ce faceți ?

Libanezul făcu un gest de nepăsare.

– Cred că membrii Hezbollah mă vor detesta un pic, dar nu vor îndrăzni să-mi facă nimic... Când voi ajunge prin Europa, vă voi telefona. În rest, voi citi cu mare atenție ziarele.

Malko sări din mașina deputatului și dispăru în Mercedes. Vincent Faulkner se abținea în mod vădit să-l îmbrățișeze.

– Ați recuperat fotografia ? întrebă el plictisit.

Malko o scoase din buzunar și i-o întinse.

– Aceasta este.

* * *

În mai puțin de o oră au obținut fotografia mărită a „diplomatului" iranian. Copiile erau etalate pe biroul lui Vincent Faulkner, printre resturile de tartine și ceștile de cafea goale. Alături, într-un teanc, erau puse fotografiile tuturor diplomaților iranieni aflați în serviciu la Beirut de zece ani încoace. Dacă aerul condiționat nu le alungase pe toate, atunci cu siguranță s-ar fi auzit zburând o muscă.

Vincent Faulkner puse cele două fotografii una lângă alta și le privi îndelung.

– El este ! zise pe un ton triumfător.

Malko se aplecă și el. Nu încăpea nici o îndoială că

semănau. Fotografia mărită îi scotea în evidență lobii urechilor foarte depărtați, sprâncenele care aproape că se uneau și părul deosebit. Înălțimea și celelalte date corespundeau... Cu gravitatea unui avid jucător de baccara, americanul întoarse fotografia furnizată de serviciile sale și citi pe verso:

– Walid Nasseri, consilier economic adjunct la Ambasada Iranului. A venit la Beirut în octombrie 1992. Înainte lucra în Teheran la Ministerul petrolului.

Vârstă necunoscută, celibatar. Locuiește în ambasadă și iese puțin.

– Ce făcea înainte de a se duce la Teheran ? întrebă Malko.

– Locuia în Siria sub numele de Ghotbi. Probabil că cele două nume sunt false, dar este omul nostru...

Glasul îi era sufocat de emoție.

– Nu va fi ușor, remarcă Vincent Faulkner. Practic, diplomații iranieni nu prea ies din ambasadă. Și mai puțin decât noi. Iar acolo nu putem da lovitura. Ar trebui să punem la cale o operațiune pe termen lung ca să lovim la sigur. Dar ar dura săptămâni, poate luni...

Malko observă cu amărăciune:

– După ce i s-a întâmplat lui Imad Mughnieh, poate că îi e frică și va pleca din Beirut. Odată ajuns la Teheran, va fi departe de noi...

– Așa este, admise americanul. Aveți vreo soluție ?

Rămaseră îndelung cu privirile ațintite la fotografiile incriminatoare. A fost nevoie de acest sacru concurs de împrejurări ca să-l identifice pe torționarul lui William Buckley. Malko turba la ideea că ar putea scăpa nepedepsit pentru crima săvârșită, dar se gândi la argumentele aduse de Vincent Faulkner. Walid Nasseri părea de neatins.

– Vă bizuiți cu adevărat pe colonelul Ghazala ?

– Cred că da, de ce ?

– Cred că am găsit soluția, zise Malko. Cunoașteți basmul oriental *Întâlnire la Samarcanda*?

– Nu.

– A fost odată un om care s-a întâlnit cu Moartea. Înspăimântat, s-a urcat pe un cal și a fugit în galop până în orașul Samarcanda ca să se ascundă. A ajuns pe înserate și a dat peste Moartea care îi zise: „Dimineață când te-am văzut, m-am mirat. Dar te-am așteptat aici, la Samarcanda, în seara asta".

Se vedea clar că Vincent Faulkner nu înțelese tâlcul. Malko se apucă să-i expună planul său.

Capitolul XXI

Walid Nasseri nu a avut cum să refuze invitația la cocteilul oferit de președintele Rafik Hariri în cinstea numirii noului ambasador al Arabiei Saudite. Îi fusese trimisă printr-un om cu care ținea câteodată legătura, un membru al Serviciilor speciale siriene, colonelul Ali Ghazala. Probabil că acesta avea să-i ceară câte ceva.

Cocteilul se desfășura în locuința imensă a primului-ministru situată în Beirutul de Vest. Mobilierul vechi alterna cu superbele creații moderne, realizate în întregime de arhitectul de interior, Claude Dalle, vedeta răsfățată a miliardarilor din Orient. După ce strânsese câteva mâini, și avusese unele discuții banale, Walid Nasseri se fâțâia prin marile saloane cu un pahar cu suc de portocale în mână, grăbit să plece, fără măcar să-l vadă pe cel ce îi trimisese invitația.

Un zdrahon de muncitor, fiul unui mola, urcase rapid treptele Serviciilor de Informații iraniene, datorită faptului că știa la perfecție engleza, datorită sârguinței sale, precum și protecției aiatolahului Motachemi. Afacerea William Buckley l-a propulsat în cele mai înalte sfere ale puterii, iar toate informațiile smulse de la american au fost exploatate timp de mai mulți ani. Unele îi mai foloseau și astăzi. Chiar și aiatolahul Khomeyni l-a felicitat. În prezent, trăgea din umbră țițele mai multor rețele, niciodată în prima linie, de aceea erau mai eficiente. Ieșea foarte puțin din ambasadă, însă aici îi primea pe toți omologii lui.

– *Haroye* Walid Nasseri!

Acesta se întoarse surprins. Puțini oameni de aici îi cunoșteau numele. Colonelul Ali Ghazala îi zâmbea. Își

strânseră mâinile. Cei doi bărbaţi ştiau foarte bine cu ce se ocupa fiecare şi uneori îşi făceau mici servicii. Sirianul îl apucă de braţ pe Nasseri şi îl trase lângă o fereastră, departe de urechile indiscrete.

– V-am invitat fiindcă doream să vorbesc cu dumneavoastră în mod direct.

Iranianul îi zâmbi cu falsă candoare.

– Întotdeauna sunteţi bine venit la ambasadă...

– Firește, răspunse sirianul, dar ţin foarte mult să nu se afle că noi doi am discutat.

– De ce?

– Pentru siguranţa mea. Am să vă transmit o informaţie extrem de importantă. Vă vizează în mod direct...

Inima iranianului bătu tare de tot, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Ce se întâmplă?

– Ştiţi ce a păţit Imad Mughnieh?

– Dă, bineînţeles.

– Am o sursă sigură printre israelieni. Americanii v-au identificat şi vor să vă lichideze.

– Pe mine? De ce?

– Nu ştiu exact, zise colonelul Ghazala. O poveste veche de acum zece ani. Au aflat că aţi fost la Damasc atunci, dar cu altă identitate.

– Ca să vezi! făcu iranianul pe un ton absent.

Înţelesese imediat. Se întoarse, ca şi când oamenii de la CIA ar fi deja pe urmele lui, apoi întrebă:

– Este grav? Circulă atâtea zvonuri în Beirut...

Ghazala îi aruncă o privire plină de compătimire şi îi zise puţin cam sec:

– Serviciile mele nu se mulţumesc doar cu zvonuri. Nu aş vrea să păţiţi ceva. Am auzit despre un raid aerian îndreptat împotriva ambasadei.

– Un raid aerian? Dar e imposibil! Ar fi un afront adus preşedintelui dumneavoastră.

– Americanii au bombardat bine mersi Bagdadul acum o

săptămână... Nu fiți așa de încrezător. Eu risc destul avertizându-vă. O parte dintre șefii mei lucrează pentru CIA, dar noi doi ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, nu-i așa?

După cum le era obiceiul, sirienii făceau un joc dublu, se gândi Walid Nasseri în timp ce lăsă jos paharul cu suc de portocale.

Îi trecuse setea și îl credea pe Ghazala. Nu își imaginase vreodată că povestea asta veche va ieși la suprafață... Știa că, uneori, americanii erau ranchiunoși și feroce.

– Ce mă sfătuiți să fac?

– Urcați-vă în mașină și plecați la Damasc pentru câtăva vreme, invocând orice pretext. Acolo veți fi în siguranță.

Walid Nasseri reflectă câteva clipe, cântărind dacă să plece sau nu.

– Foarte bine, zise el, vă voi urma sfatul. Mii de mulțumiri.

Își strânseră mâinile, iar iranianul se îndepărtă cu pași mari. Nu era decât ora zece. Dacă totul mergea bine, va fi la Damasc la ora unu dimineața... De acolo, va anunța centrala din Teheran. Șoferul îl aștepta.

– Ne întoarcem la ambasadă, îi ordonă diplomatul. Să faci plinul.

Colonelul Ali Ghazala, îl urmărea de la primul etaj pe Walid Nasseri care se urca în mașină. Se ruga lui Allah ca diplomatul să fie discret până când pleca. Se duse la bar și își turnă un Johnny Walker fără apă, numai cu gheață. În seara asta, își juca destinul în carieră sau chiar și în viață. Dacă totul se va derula cum era stabilit, dosarul voluminos pe care îl deținea DEA împotriva lui va fi distrus și putea să păstreze cele câteva milioane de dolari strânse ca bacșiș de pe urma traficului cu heroină. Asta merita o mică mânărie împotriva unui om pentru care nu nutrea nici un fel de prietenie.

După ce își termină whisky-ul, plecă de la petrecere. Nu avea chef să se întoarcă acasă și se îndreptă spre Zouk, unde știa că găsește târfulițe pe placul lui.

* * *

Malko aştepta nu departe de Ambasada Iranului, ascuns în spatele maşinilor care staţionau. Locul era sinistru, în sudul oraşului, în cartierul el-Ozaie. Terenuri virane alternau cu imobile noi, chiar în dreptul lui *Coral Beach*, dar mai în interior cu vreun kilometru. Clădirile ambasadei se ridicau în mijlocul unui parc vast împrejmuit cu ziduri, ocupând întreg versantul unei coline. Jos, în faţa unei porţi impresionante stătea de pază un soldat zdrenţăros cu o armă Kalaşnikov pe genunchi...

Era ora zece şi jumătate. Un Mercedes negru intrase vijelios acum douăzeci şi cinci de minute în curtea ambasadei. Îl urmărise o bună bucată de drum din Beirutul de Vest, după ce verificase numărul furnizat de colonelul Ghazala. Era maşina blindată a lui Walid Nasseri. Malko nu fusese nevoit să aştepte mult timp. Soldatul se ridică de pe taburetul lui ca să deschidă poarta, iar Mercedesul negru ieşi din nou condus de şofer.

Malko porni şi nu îi fu greu să o urmărească de la o distanţă apreciabilă. Traficul era fluid, iar şoferul conducea încet. Mercedesul traversă Beirutul de la vest la est, apoi se angajă pe drumul ce urca muntele, îndreptându-se spre Aley şi Bekaa.

Virajele se succedau. În Mercedes se aprinse o luminiţă; călătorul din spate începu să citească. Trecură de Jamhour, apoi, după zece minute, lăsară în dreapta răspântia care ducea la Aley. Drumul şerpuia acum pe un platou situat la câteva sute de metri altitudine, străjuind văi foarte adânci. Ziua, peisajul era superb.

În apropiere de Ouata, drumul se despărţea în două, o miniautostradă ce se întindea pe zeci de kilometri până la Bhamdoun. La stânga, era încadrată de o faleză, iar la dreapta, de o râpă abruptă.

Malko se opri pe un drum lateral. Coborî din maşină şi luă aparatul de emisie-recepţie cifrat şi rosti câteva cuvinte în microfon. După câteva secunde, îi răspunse o voce neutră:

– Recepţionat.

Se urcă în mașină. La un kilometru, luminile roșii ale Mercedesului lui Walid Nasseri se îndepărtau cu rapiditate.

* * *

Reza, șoferul lui Walid Nasseri, era atât de concentrat la volan, încât nu observă imediat forma întunecată care apăruse din dreapta, dinspre râpă, ca o imensă pasăre de noapte.

Era un elicopter negru, cu farurile de poziție neaprinse, care stătuse pitulat acolo de o bucată bună de vreme, nereperat de radare. Huruitul înăbușit al rotorului abia se auzea, fiind acoperit de zgomotul făcut de motorul Mercedesului.

Înainta precum o fantomă, paralel cu mașina. Reza țipă, făcându-l pe Walid Nasseri să tresară. Și el zări elicopterul și înțelese imediat. Mașina lui era blindată, dar nu ca să reziste în fața unei mașini de război care o turtea ca pe o foiță de țigară.

– Mergi mai departe! urlă el.

Dar, în loc să accelereze, paralizat de groază, Reza strivi frâna cu piciorul.

Walid Nasseri puse mâna pe portieră când două rachete lansate în același timp atinseră mașina. Aceasta se transformă pe loc în flăcări. Cei doi pasageri muriră în câteva secunde, iar trupurile lor fură sfârtecate de proiectilele ce au urmat.

Rămas în mijlocul șoselei, Mercedesul ardea ca o torță. Elicopterul Cobra efectuă o întoarcere pe loc și fugi ca un hoț către mare. Până să fie depistat de radarele sirienilor, va ajunge pe portavionul de unde își luase zborul. Ajutat de sofisticatele mijloace de bruiaj instalate pe portavion, echipajul era obișnuit cu genul acesta de misiuni. Preț de o jumătate de oră, toate radarele siriene din zonă erau bruiate.

Malko privi câteva clipe flăcările care îl înghițiseră pe călăul lui William Buckley, apoi se îndreptă spre Beirut.

De data asta, misiunea lui se încheiase cu bine. Nu îi rămânea decât să se ducă la Ambasada americană pentru

plecarea lui definitivă. Lumina incendiului îl urmări pe o distanță de un kilometru și întâlni o ambulanță care mergea într-acolo cu toată viteza. Greși drumul și se pomeni pe șoseaua ce ducea la Jounieh, în dreptul cartierului Zouk. Era un semn al destinului. Se scurseseră trei zile de când plecase în zori de lângă Natalia Nabilova. L-o fi trecut deja în categoria „porcilor". După zece minute, opri în fața barului *White House*.

Atmosfera de aici era la fel de promiscuă. Vreo șase fete se dezlănțuiau pe podium în acordurile melodiei *Twist Again*, iar celelalte așteptau ciorchine în sală.

Dusă pe gânduri, cu chipul întunecat, Natalia ședea singură la masă cu o Coca-Cola în față. Chelnerul, cu maxilarul inferior proeminent și cu haina prea strâmtă pentru umerii lui de docher, se grăbi să ajungă dinaintea lui Málko și îl conduse cu vorbe mieroase la o masă.

Natalia Nabilova ridică privirea. În ochii ei violet se citiră pe rând sentimente contradictorii; colțurile gurii se lăsară în jos, apoi chipul îi fu luminat de o lucire blândă.

– Ia te uită, încă n-ai plecat...

În vocea ei nu era nici urmă de ranchiună. Obișnuita sticlă de Dom Pérignon apăru pe masă.

Slugarnic, chelnerul o destupă și turnă șampania în cupe. Natalia ridică mâna la încheietura căreia strălucea o brățară masivă din aur.

– Mi-am cumpărat-o cu dolarii de la tine. Când o să mi se facă lehamite, o să mă spânzur cu ea...

Malko zâmbi.

– Eu am altă soluție.

În clipa în care se pregăti să ridice cupa, privirea îi alunecă la masa vecină, la care stătea un bărbat înconjurat de trei animatoare. Era colonelul Ali Ghazala. Privirile celor doi se încrucișară.

Cu încetineală calculată, Malko ridică paharul de șampanie spre el. Sirianul ezită puțin, apoi făcu la fel, zâmbindu-i în colțul gurii.

– Cine e ? întrebă Natalia.

– Un prieten care mi-a făcut un mare serviciu.

Malko își goli cupa, puse o bancnotă de o sută de dolari pe masă, apoi se întoarse către sculpturala lui vecină. Nu trebuia să-și forțeze prea mult norocul.

– Vii?

Ea îi adresă un zâmbet plin de ironie.

– Mai ai chef să te culci cu mine? E încă prea devreme. Dacă plec acum, porcul ăla mă va da afară din cameră.

– Nu mai ai nevoie de ea, zise Malko. Pleci din Beirut împreună cu mine.

– Nu am pașaport.

– Nici nu-ți trebuie, doar ți-am spus. Haide!

Se ridică și o luă de mână sub privirea turbată a patronului. După cinci minute, ajunseră în fața porții cu grilaj a Ambasadei americane. Imediat fu anunțat. Vincent Faulkner apăru degrabă înnebunit.

– Dumnezeule, pe unde ați umblat?

– Am pus la punct câteva amănunte, zise Malko.

– Grăbiți-vă, elicopterul vă așteaptă.

O zări pe Natalia și se opri locului.

– Cine este?

– Știți bine, răspunse Malko. Plecăm împreună și are nevoie de un pașaport.

Șeful Centralei CIA nici nu se încumetă să mai discute. Se îndreptară spre elicopterul al cărui rotor se învârtea deja. Văzându-l, Natalia se înspăimântă.

– Mi-e frică de avion! zise ea.

– Trebuie să te gândești la altceva, spuse Malko în timp ce o împingea în aparat.

După trei minute, survolau pe deasupra covorului de lumini al Beirutului, îndreptându-se spre vest. Operațiunea *Wrath of God* se terminase. Mânia lui Dumnezeu se abătuse destul asupra Beirutului.

* * *

Malko era pe punctul de a gusta din delicioasele delicatese ca să-şi refacă echilibrul, în intimitatea bibliotecii sale, când îi fu anunţat un musafir. Se scurseseră trei săptămâni de când s-a întors la Liezen. Forţele Hezbollah şi iranienii au fost informaţi prin diferite canale ale CIA. Nici unii, nici alţii nu mai dormeau liniştiţi.

Un tânăr pe care Malko nu-l cunoştea se prezenta din partea Ambasadei americane din Viena şi îi înmână un pachet pentru care semnă. Malko aşteptă să fie singur ca să-l deschidă. Într-un sipet de catifea albastră, descoperi o monedă de un dolar din argint, un *silver dollar*. Una dintre faţete fusese aurită, iar pe ea gravaseră cunoscuta emblemă a *Central Intelligence Agency*.

Sfârşit